

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl 8 / Sayı 92 / Ağustos 1989 / 3.-DM

5. YILDÖNÜMÜNDE

15 Ağustos zafer ruhu Kürdistan'ı sardı

❑ Hakkari şehir merkezini basan ARGK gerillaları, Biçer mahallesini kuşatarak polis lojmanlarına saldırı düzenlediler.

❑ **Adıyaman'ın Kayatepe köyünde ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu güçleri arasında çıkan çatışmada 1 jandarma astsubayı, 10 er ve 1 köy korucusu ölümle cezalandırıldı.**

❑ Dikbıyık ve Atabinen köylerinden 39 genç Kurtuluş Ordusuna asker alındı.

❑ **15 Ağustos akşamı, ARGK gerillaları üç koldan saldırıya geçerek Şırnak'ı denetim altına aldılar.**

❑ ARGK, son ay içinde Van'ın Bahçesaray ilçesini 5 kez bastı.

❑ **Bingöl-Adaklı ilçesinin Aktaş köyünde 4 hain ölümle cezalandırıldı.**

❑ Son bir ay içinde 200'ü aşkın köy korucusu silahlarını sömürgecilere teslim etti.

15 Ağustos 1984'te Eruh ve Şemdinli'de gerçekleştirilen baskınlarla yeni bir döneme giren ulusal kurtuluş savaşımızın 5. Yıldönümünü geride bıraktığımız bugün Kürdistan tüm dikkatlerin üzerinde yoğunlaştığı bir konumu yaşamaya devam ediyor. Sömürgeci Türk devletinin tüm yetkilileri ve basınıyla aylardır dillerinden düşürmedikleri **"son darbe"**nin de çözümsüzlükten başka bir şey olmadığı her geçen gün daha da açığa çıkıyor. Aylardır başta Cudi Dağı olmak üzere Botan alanında yoğun güç aktarımı ve operasyonlar sürdüğü halde, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesinin önüne geçilemiyor. Türk sömürgecilerinin resmi ordusunun önemli bir kısmının yanısıra, özel eğitim görmüş jandarma ve polis birliklerini de zırhlı araçların eşliğinde Kürdistan'a yığarak geliştirdiği operasyonlar tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Gerilla güçlerimiz bu süreçte de güçlerini önemli oranda korudukları gibi, Botan alanının yanısıra Kürdistan'ın Kuzey, Doğu ve Batı alanlarında da yaygın bir eylemlilik içine girdiler. Sömürgeci işgal güçlerine her gün dört bir yanda darbe üstüne darbe indiriliyor. Ulusal kurtuluş güçlerimiz ellerindeki mevzileri koruyup derinleştirirken, Serhed, Van, Adıyaman gibi alanlarda yeni mevzileri kazanıyor.

15 Ağustos Atılımının Yıldönümü yaklaştıkça sömürgecilerdeki korku ve telaş da had safhaya vardı. Kırsal alandaki yaygın eylemliliğin yanısıra şehirlerde de eylemlerin gelişmesi sömürgecileri yoğun tedbirler almaya itti. Yıldönü-

Devamı 2. sayfada

Direniş kazandı. Savaş esirlerinin 61 isteği kabul edildi.

Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin bayrağı yükseklerde dalgalanıyor

İnsan olmak; bağımsızlığa, özgürlüğe gönül vermek; her şeyini ülkesine ve halkına adamak; her türlü düşkünlüğe, soysuzluğa ve alçaklığa karşı direniş bayrağını yükseltmek; bütün bu değerler için ölüme gitmek; ölümde yaşamı yaratmak; onurluca yaşamasını bilmek; Partim her şeyimdir diyebilmek... Mart'ta Kawa'laşmak, Mayıs'ta karanlığı yaran dört çıra olmak, Eylül'de halkımız üzerine çöken karanlığa son vermek, Ocak'ta yeni yıla yeni müjdeler, ışıklar saçmak ve Şubat'ta Ekim'de, Kasım'da, Ağustos'ta gerillanın içerdeki sesi, yüreği ve beyni olmak... Bağımsızlığa ve özgürlüğe doğru büyük bir hızla esen devrim fırtınasının temeline imza atmak... Fırtınanın bitmeyen nefesi olmak...

10 yıldır, insanlığın ender tanık olduğu vahşet ortamında boyun eğmeden, onurluca yaşayan PKK'li savaş esirleri için söylenmesi gerekenlerden aklımıza ilk gelen cümleler bunlar... Kuşkusuz, söylenebilecek çok şeyler var. Ulusal kurtuluş savaşımızın görkemli zaferler kazandığı bir dönemde, direniş bayrağının cezaevlerinde de yükseltilmesi, mücadelemize taze kan aşıladığı gibi, savaş esirlerinin onurlu ve insanca yaşama tutkularının da bir kanıtıdır.

Devamı 6. sayfada

Şanlı 15 Ağustos Atılımının 5. yıldönümü tüm halkımıza kutlu olsun!

Silahlı ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir dönemi başlatan 15 Ağustos Atılımı yeni bir yıldönümüne girdi. 5. yıldönümüne ulaşan 15 Ağustos Atılımı 6. yılına büyük gelişmeler ortamında giriş yapmış bulunuyor.

Şanlı 15 Ağustos saldırı ve direniş ruhunun, Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde yeni bir çığır ve umut şafağı açtığı, günümüzde yaratılan savaş mevzileriyle daha açıktan görülmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelemizi bugünlere getiren 15 Ağustos Atılımı, sömürgeci-faşist egemenliğin Kürdistan'da alabildiğine azgın terör estirdiği, umutsuzluk tohumlarını karış karış ektiği bir dönemde, bir şimşek gibi çakarak, karanlığı parçalayan bir güneş oldu. Bu Atılım, Kürdistan halkının tarihinde yeni bir sayfa açarak, Kürdün ve Kürdistan'ın ölüm fermanını parçaladı.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde yeni şafaklar açan 15 Ağustos Atılımından bu yana, ulusal kurtuluş güçlerimizin silahları susmayarak bugünkü yaygın savaş düzeyini yarattı. Türk egemenliğinin günlük-aylık ömür biçtiği 15 Ağustos Atılımımız gelişip güçlenerek ve her geçen gün yeni mevziler kazanarak hiçbir koşulda hiçbir güçle bastırılamayacağını gösterdi. Geçici ömür biçilen 15 Ağustos Atılımı, 6. yılının öngününde sömürgeci egemenliğin özel savaşını yerle bir ederek, ona ömür biçecek düzeye ulaştı.

Evet, bırakalım bastırılmasını, hızı bile yavaşlatılamayan 15 Ağustos saldırı ve direniş ruhu, büyük önderlerimizden M. Hayri DURMUŞ yoldaşın, "Kürdistan Vietnamlaşıyor" öngörüsünü, Kürdistan'ı Vietnamlaştırarak gerçek haline getirdi.

Yeni bir yıldönümüne, Türk sömürgeciliğinin özel savaşının kesin iflası ve özgür bir parça vatan toprağı yaratma hedefimizin elle tutulur somut gelişmeler yaratması ortamında ulaştığımız 15 Ağustos Atılımının zafer ruhu dün olduğu gibi bugün de yolumuzu aydınlatmakta, geleceğe emin adımlarla yürümemizi kolaylaştırmaktadır.

15 Ağustos Şanlı Atılımının yarattığı büyük gelişmeler ortamında ulaştığımız 6. mücadele yılını, özgür vatan toprağını kucaklayacağımız bir yıl haline getirme azmimiz bugün her zamankinden daha fazla canlı; zaferimiz daha da yakındır.

5. yıldönümünde şanlı 15 Ağustos zaferimizi bir kez daha coşkuyla kutluyor; halkımızın, Atılımımızın yeni yıldönümlerini özgür vatan topraklarında karşılayacağına olan inanç ve kararlılığımızı haykırıyoruz.

—Bir kez daha selam olsun 15 Ağustos'un zafere doğru hızla ilerleyen saldırı ruhuna!

Ali Haydar KAYTAN:

"BİZ TARİHE KARŞI SORUMLUYUZ, MAHKEMEYE DEĞİL"

Bu mektubumda kısaca hukuk ve adalet kavramlarına ilişkin görüşlerimi özetlemeye çalışacağım. Sınıfsal içerikten yoksun, soyut bir hukuk ve adalet anlayışının olmaması ve politika ile doğrudan bağlantısı, beni böyle bir değerlendirme yapmak zorunda bırakmaktadır. Bu konudaki görüşlerim aynı zamanda yargılanacağımız mahkemeye yönelik bakış açımı da ortaya koyacaktır.

Bütün bilimsel çalışma dalları içinde en gerici olanı, kanımca bir türlü bilim düzeyine yükselememiş hukuk anlayışıdır. Tanınmış bir politikacı ve bilim adamı, dünyanın en gerici adamlarının hukukçular olduklarını söylemiştir. Bu belirlemedeki gerçek payının çok yüksek olduğu inancındayım. Doğada ve toplumda her şey sürekli bir gelişme ve değişme halindeyken, bunu gözönünde tutmadan kurulu düzeni olduğu gibi savunmak, gerçekte sırtını yasa kitaplarına dayayarak gelişmenin yolunu tıkamaya çalışmaktan başka bir şey değildir. Bunun da ötesinde, hukuk ve adalet kisvesi altında çılgınlık düzeyine vardırılan sömürgeci uygulamalara tanık olmuş ezilen bir halkın bireyi olarak, bizzat kendi pratiğimde karşılaştığım gerçekler, bu inancımı daha da pekiştirmektedir.

Devamı 20. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın **"10. Zafer Yılı Eğitim Devresi"** diploma töreninde yaptığı konuşmayı yayınlıyoruz

Gelecek 10 yılın zaferini yakalamak; geçmiş 10 yılın derslerini sağlam çıkarıp, bu temelde önderlik gerçeğine son derece hakim olmakla mümkündür

12. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın, **"Nisan Çözümlemeleri"**nde yeralan **"Din Sorunu Üzerine"** değerlendirmesini yayınlıyoruz.

DİN SORUNU ÜZERİNE

"İnsanlarda din düşüncesinin ortaya çıkışından günümüze kadar bütün dinsel olay ve süreçler incelendiğinde ortaya inkar edilmez bir gerçek çıkmaktadır. Her şeyden önce din, başlangıçta insana zorla ve dışardan dayatılan bir olgu değildir... Bu yüzden, din hiçbir zaman insanların toplumsal gelişmelerinin belli bir aşamasında ihtiyaç duyulan ve topluma dayatılan bir olay olarak görülmemelidir. Din insanla birlikte vardır..."

Yazısı 9. sayfada

Ceyhan Cezaevi'nden **Mustafa KARASU** yoldaşın, bir provokatörün kendisine gönderdiği mektuba verdiği cevap:

"Şehitlerimizin ve Parti tarihimizin bize öğretip bıraktığı miraslardan biri de Apocu olmanın gururunu yaşamaktır..."

Sayın Aras,

1989 yılının başlarında göndermiş olduğunuz, kareli kağıda yazılmış bir daktilo sayfası tutan mektubunuzu aldım. Yazdığınız konularda yeni bir şey olmadığı gibi, duygulara hitap eden bir üslupla kaleme alınmıştı. Mektubunuz dolaysız Abdullah arkadaşa yönelik olduğu için yeni bir tarafı olamazdı. Cezaevine düşmeden önce de, sonra da Abdullah arkadaşa yönelik birçok şeyler söylenmişti. Bizden kopan, tecrit edilen kişilerle, Kürt reformist-milliyetçi gruplar ve sosyal-şoven kesimler arkadaşı yıpratma gayesi taşıyan karalamaları, dedikoduları yer yer ortaya attılar. Bu tür öznel, bilinçli yaklaşımların canlı tanıklarıyız. Bu tür saldırıların her zaman bir hesabı olmuştur. 12 Eylül'den sonra cezaevinde estirilen terör ve vahşet döneminde cezaevi yetkililerinden, savcılardan ve kolordu komutanına dek "Önderliğiniz şöyledir, böyledir, sizleri harcıyor, kendisi sefahat içinde yaşıyor" biçiminde sözleri de sık sık duyduk. Bunlar bu sözleri söylerken kaynakları da yukarıda sözünü ettiğimiz çevrelerin bilinen propagandaları olmuştur. 1984'ten sonra

Devamı 15. sayfada

15 Ağustos zafer ruhu Kürdistan'ı sardı

Baştarafı 1. sayfada
mü öncesinde her alanda olağanüstü güvenlik önlemleri alan sömürgeciler kolluk kuvvetlerindeki tüm izinleri kaldırarak olağanüstü hal ilan ettiler. Ancak tüm tedbirlere rağmen yaygın eylemliliğin önüne geçemedikleri gibi yeni darbeler almaktan da kurtulamadılar. 12 Ağustos Atılımının yıldönümü öncesinde de yoğunlaşan eylemlerimiz, Atılımın öncesi ve sonrası günlerde büyük bir ivme kazandı ve dört bir tarafta ARGK'nin intikam namluları sömürgeci kolluk kuvvetleri ve işbirlikçilerine darbe üstüne darbe indirdi. 5. Yıldönümünde ulusal kurtuluş savaşımız daha da güçlenmiş olduğunu ve sömürgecilerin tüm önlemlerini boşa çıkararak 6. yıla daha da büyük bir güç ve tecrübe birikimiyle girdiğini ortaya koydu.

Bütün bu gelişmeler, **"Cudi Dağı operasyonu"** balonunun çabuk sönmesine yol açtı. Cudi Dağı'nda giriştikleri operasyonların boşa çıkarılması, gerilla birliklerimizin her alandan seslerini duyurmaları ve sürgün politikasının köylülerin yoğun direnişiyle karşılaşması, sömürgecileri yeniden **"dış güçler"** safsatasına dört elle sarılmaya itti. Gerilla birliklerimizin operasyon alanı dışına çıkarak sınırdışına geçtikleri yolunda propagandalara hız verildi. Oysa bizzat operasyon alanı içinde eylemler peşpeşe gelişmekte, sömürgeci kolluk kuvvetlerinin yerleştikleri binaların etrafı cephe bayraklarıyla donatılmaktaydı. Hatta, bazı alanlarda ARGK birlikleri bulundukları yeri de belirterek sömürgeci askerleri savaşa davet etmekteydiler. Şüphesiz ki, bütün bunlar, sömürgecilerin aczini belgeleyen örneklerdi ve ARGK güçlerinin savaş inisiyatifini hala ellerinde bulundurduklarının belgeleriydi.

Sömürgeci Türk devletinin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesinin önüne geçememesi, Türk devleti içinde tartışma ve çelişkilerin hızlanmasına yol açtı. Kürdistan'daki savaşta devletin yenilgisini kamufle etmek ve halk kitlelerinin artan güvensizliğinin önüne geçmek için, başarısızlığın faturası jandarma kuvvetlerine çıkarıldı. Kürdistan'daki savaşın yönetimi Jandarma Komutanlığından alınıp Kara Kuvvetleri Komutanlığına devredilirken, jandarma güçleri açıkça başarısızlıkla suçlandı ve ordu yönetiminde yeni düzenlemelere gidildi. Ordu bünyesinde girişilen tasfiye ve yeni görevlendirmeler, bir bütün olarak ordunun bugüne kadarki savaşta başarısız kaldığının açık itirafı olmaktadır.

Ordu bünyesinde girişilen yeni görevlendirmeler sonucu, Orgeneral **Kemal Yamak**'ın yerine, Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na Orgeneral **Doğan Güreş** atandı. Atama biçimi birçok tepkileri de birlikte getirdi. Ayrıca birçok görevlinin emekliliğe sevkedilmesi ordu içinde yoğun tepkileri de birlikte getirdi. Sömürgeci ordunun üst kademelerinde yaşanan çelişki ve çatışmalar, emekliye ayrılan generaller ve amiraller için düzenlenen törende daha da açık gözler önüne serildi. Görevlendirmeler konusundaki tepkiler nedeniyle birçok general ve amiral istifa ederken, 22 Ağustos'ta kendileri için yapılan törene, emekliye ayrılan 38 generalden 31'i, 151 albaydan ise 129'u katılmadı. Basına da yoğun olarak yansıyan ordu içindeki rahatsızlıklar konusunda sorulan bir soruyu Genelkurmay Başkanı **Necip Torumtay**, gerçekleri gizleme çabası içinde şöyle cevaplandırdı: *"Hiçbir rahatsızlığımız yoktur. Kaldı ki, ordudaki rahatsızlığın nasıl olduğunu anlamıyorum. Bir insanın midesi ağrır, başı ağrır rahatsız olur. Eğer olay buysa ordu çelik gibidir. Bunlar söylentiden ibarettir. Orduda herkes kendisine verilen görevi bilir. Bu sebeple bir rahatsızlık bahis mevzuu değildir."* (23 Ağustos, Tercüman) Yapılan törene, Kürdistan'daki özel savaşta sorunların çözümü iddiasıyla işbaşına geldiği, ancak gelinen aşamada olayların yol açtığı çöküşün 12 Eylül öncesini kat kat aştığı ifade edildi. Herkes kendince önlem paketleri üzerinde öneriler getirmeye başladı. Tartışmalara katılan **Ecevit** de, ordunun Kürdistan'daki savaşa sürülmesinin ciddi riskleri olduğunu, başarısız kalan ordunun toplum nezdindeki itibarını yitirdiğini belirterek, özel eğitilmiş sivil güçlerle Kürdistan'daki savaşın yürütülmesini, ordunun asli görevi olan

gösterdikleri başarısızlık nedeniyle görevlerinden alınan korgeneraller **Hulusi Sayın** ve **İsmail Selen** de katılmadılar.

Türk sömürgecilerinin askeri kademelerinde bu çalkantılar yaşanırken, başarısızlığın faturasının jandarma kuvvetlerine çıkarılarak, devletin aklanması çabasına bizzat sömürgeci siyasilerden de tepkiler geldi. **Demirel** bu konuda, *"Son Şûra'da Jandarma Genel Komutanlığı'nın üst yönetiminde geniş çapta değişiklik yapılması, bu olayların önlenememesiyle ilgili olabilir mi?"* şeklindeki bu soruya şöyle cevap veriyordu: *"Yanlıştır. Devlet sadece jandarma değil ki. Tümüyle devlet var orta yerde. Tümüyle devlet üstesinden gelmemiş ve on senedir de vakit geçmiş. Yani jandarmaya suçu atıp işin içinden çıkmak yanlıştır.*

Doğu ve Güneydoğu olayı çok büyük bir olaydır. Bunu her gün söylüyoruz. Bugünkü boyutlarıyla çok büyük bir olaydır ve üstesinden gelinememiştir." (6 Ağustos, Milliyet)

Kürdistan'daki gelişmelerin boyutlanması ve çizilen pembe tabloların safsatadan ibaret olduğunun artık en tutucu çevrelerce dahi itiraf edilmek zorunda kalınması, Türk sömürgeci yetkililerini sorun üzerinde daha fazla kafa yorma ve endişeye sürükledi. Peşpeşe yapılan açıklamalarla durumun vahameti dile getirilmeye başlandı. 12 Eylül faşist cuntasının sınır güvenliği görevine dönmesini istedi. Devletin koruyucu meleği sıfatına yakışır bir konumda değerlendirmelerini sürdüren **Ecevit**, aşiretlerin silahlandırılması politikasını çok sakıncalı olarak değerlendirip, bunun, *"Ülkeyi Lübnan'a döndüreceğini ve ciddi sakıncaları birlikte getireceğini"* ifade etti.

Devleti kurtarma operasyonuna "Ana muhalefet partisi lideri" sıfatı ile daha da etkin katılmaya çalışan **İnönü** ise, Kürdistan'daki gelişmelerin ulaştığı boyutlar karşısında endişelerini dile getirerek, hükümetten kendilerine bilgi verilmesini talep etti. Kendilerine İçişleri Bakanlığınca brifing verilmesine rağmen verilen bilgileri yetersiz gören **İnönü**, Hakkari, Van, Siirt ve Diyarbakır'ı kapsayan Kürdistan gezisine çıktı. Gezi öncesinde, SHP Genel Saymanı, **Fikret Ünlü** Kürdistan'daki gelişmelerle ilgili partisinin endişelerini şöyle dile getiriyordu: *"Çok ciddi gelişmeler var. 20-30 asker birden öldürülüyor. PKK militanları artık 500-600 kişilik gruplarla ilçelere giriyor, istediği gibi dolaşıyor. Gözüne kestirdiği gençleri alıp kamplarına götürüyor. Bunca sıkı güvenlik önlemlerine rağmen, bunlar oluyor. Olaya artık çok ciddi eğilme zorunluluğu doğdu. Bu iktidar bu olayı çözemediği gibi, yanlış tutum sonucu olay büyüyor. Vatandaşa yanlış baskılar, yanlış tepkiler doğuruyor. İnceleme sonunda orada olanları kamuoyuna net bir şekilde açıklayacağız."* (1 Ağustos, Hürriyet)

Kürdistan gezisinde, askeri yetkililer, SHP yerel yöneticileri ve Özel Vali ile görüşmeler yapan **İnönü**, durumun sandıklarından da vahim olduğunu, İçişleri Bakanı'nın sorunları pembe gözlükler ardından gördüğünü belirterek, Partimizin propagandalarının halk üzerinde etkili olduğunu, devletin halkla bütünleşmek için daha çok çaba sarfetmesi gerektiğini dile getirdi. Kürdistan'daki gelişmeler karşısında zedelenen devlet itibarını yeniden tesis etmek ve sözde halka umut aşılamak iddiasıyla gerçekleştirilen gezi, devleti kurtarma çabalarının sonuçsuzluğuna yeni bir örnek teşkil etmekten öteye gidemedi. **İnönü**'nün Kürdistan'da bulunduğu sürece ARGK eylemleri en yakınındaki alanlar da dahil boyutlanarak devam etti.

Meydana gelen bütün bu gelişmeler, Kürdistan'daki varlık-yokluk sorununu çözmek için bir ulusal politikanın belirlenmesi ve devletin tüm askeri-siyasi güçlerinin ortak geliştireceği çözümlere ulaşılması yönündeki çağrıların hız kazanmasına yol açtı. Artık her taraftan, devlet varlığının, birlik ve bütünlüğünün elden gittiği feryatları duyulmaya başlandı. Burjuva basın organları ve yazarları bu konudaki değerlendirmelerini en üst boyutlara çıkardılar ve "ulusal birlik" çağrılarında birbirleriyle yarışmaya başladılar. Bu konuda peşpeşe çağrılar yapanlardan biri, **Oktay Ekşi**, Hürriyet gazetesindeki köşesinde, *"İçişleri Bakanı* **Aksu**'nun kamuoyunu uyutmaya çalıştığını" belirterek şöyle demektedir: *"SHP Genel Başkanı* **Erdal İnönü**'*nün, Güneydoğu illerine giderek bizzat inceleme yapması bu açıdan önemlidir. Çünkü konu ilk defa ciddiyetle ele alınacak demektir.*

"Bunu Güneydoğu illerimizdeki **'bölücü'** *faaliyete karşı nasıl bir politika izlenmesi gerektiğinin belirlenmesi izlemelidir. Öyle bir politika ki,* **'ulusal'** *nitelikte olmalı yani, Meclis'te bulunan siyasi partiler,* **'birlikte'** *belirlemelidirler. Çünkü ulusal birlik ve bütünlüğümüzü korumak hususunda kararlı olduğumuzu göstermenin en etkili yolu budur."* (8 Ağustos, Hürriyet)

"Misak-ı Milli Çağrısı" başlığı ile 13 Ağustos'ta Tercüman gazetesinde yayınlanan başyazıda ise aynı konu ile ilgili şu görüşlere yer veriliyor:

"Güneydoğu'da son zamanlarda PKK terörünün tırmanması, yine ekonomik ve siyasi bunalımla atbaşı gitmektedir. Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne sadakatinden asla şüphe edilemeyecek birçok gözlemci Güneydoğu'da artan işsizliğin ve iktisadi dertlerin bölge halkında öfke yarattığını, PKK'lı eşkıyanın da bundan yararlanmaya çalıştığını belirtmektedir. Siyasi otoritenin yine zaafa uğradığı, ekonominin yine tıkandığı, terörizmin yine tırmanmaya başladığı ve özellikle Güneydoğu'daki kanlı terörün giderek sosyal bir problem haline geldiği bu gidişin sonu nereye varacaktır?

Unutmayalım ki, Güneydoğu'da güvenlik kuvvetlerimizin bütün canhıraş mücadelelerine, adeta seferberlik varmış gibi kapsamlı operasyonlara rağmen terörün önü alınamıyor.

Bu vatan bin yıllık bir tarihin birikimiyle binlerce vatan evladının kanıyla çizilen **'Misak-ı Milli'**'*ye dayanmaktadır. Şimdi tehdide maruz kalan, işte bu* **'Misak-ı Milli'** *dir. Artık bu noktada, kalben beraber olduklarına inandığımız bütün partilerimizin, iktidar ve muhalefetin biraraya gelerek Türk milletinin bütünlük kararını dünya alemine ilan etmelerinde zaruret vardır.*

Şimdilik bizden söylemesi..."

Sadece iki örneğini verdiğimiz bu "milli birlik" ve "ulusal politika" çağrıları geçtiğimiz günlerde hemen herkesin sık sık dile getirdiği çağrılar durumundaydı. Türk siyasal sahnesinde yoğunlaşan bunalım dönemlerinde ve özellikle de ordu müdahaleleri öncesinde bu tür çağrıların hız kazandığı dikkate alındığında, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki çıkmazın TC'yi getirdiği nokta çok net görülmektedir. Nitekim, 18 Ağustos'ta yapılan Bakanlar Kurulu toplantısı sırasında ve sonrasında yaşanan gelişmeler, olağanüstü bir durumun yaşanmakta olduğunu daha da netleştirdi. Kürdistan'daki gelişmelerin de yoğunca tartışıldığı Bakanlar Kurulu toplantısı sırasında Genelkurmay Başkanı **Torumtay**'ın Başbakanlığa gelerek **Turgut Özal** ile bir görüşme yapması, ardından basına kapsamlı bir açıklamada bulunması dikkat çekici bir gelişme olarak nitelendirildi. **Torumtay** yaptığı açıklamada şunlara yer veriyordu:

" Bugüne kadar kahramanca ve fedakarane çarpışarak görev yapan ve şehit veren güvenlik kuvvetlerimiz için halen devam eden bu mücadele daha bir süre devam edebilecektir.

"Mücadele alanlarına gelince, terörist örgütler uzun vadeli hedeflerine ulaşmak için öncelikle silahı tercih etmişlerdir. Biz de, çeşitli alanlardaki uzun vadeli önlemlerimiz ve projelerimiz yanında, öncelikle silaha karşı silah kullanmak zorundayız. Dolayısıyla milli varlığımıza ve bütünlüğümüze silah çeken ve onun yanında bilerek ve isteyerek yer alan ve destekleyen kimseleri düşman kabul etmek ve ona göre gerekli etkin tedbirleri almaktan başka seçeneğimiz yoktur.

"Bu nedenle bölgedeki bu tür (devlet yanlısı, bn.) *vatandaşlarımızı her yönden destekleyerek PKK girişimlerini etkisiz hale getirmek de başta gelen görevlerimiz arasındadır. Bu arada, PKK ile işbirliği yapan kimseleri de çok iyi tesbit etmek önem kazanmaktadır.*

Bu gibi düşmanlara karşı hiç tereddüt etmeden yasaların gereğini yerine getirmek bir vatan vazifesidir. Vatan borcudur. Türk Silahlı Kuvvetleri de, diğer güvenlik kuvvetleri ile beraber böyle bir inançla dış ve iç düşmanlara karşı yurdun güvenlik ve bekasını korumakla yükümlüdür. Varlığının yegane sebebi budur." (19 Ağustos, Milliyet)

Özal da aynı gün yaptığı açıklamada şunları belirtiyordu: *"Mesele milli bir meseledir. Sadece bir devlet meselesi değil. Ciddi bir meseledir. Meseleyi basit görmemek gerekir. Herkesin kendi sorumluluğunu uygulaması lazım. Buna basın da dahildir."* (19 Ağustos, Milliyet)

Genelkurmay Başkanı **Torumtay**'ın kapsamlı bir açıklama yaparak Kürdistan'daki gelişmelere değinmesi siyasal çevrelerde ciddi endişeler uyandırdı ve yeni dönemde ordunun birtakım hazırlıklar içinde bulunduğu düşüncesini yoğunlaştırdı. Başta **İnönü** olmak üzere, birçok kişi ve çevre, hü-

kümetin yapması gereken bir açıklamayı Genelkurmay Başkanı'nın yapmasını sıradışı ve ciddi bir gelişme olarak nitelendirdiler. Bu durum, yeni bir askeri darbe veya seferberlik ilanı (ya da sıkıyönetim) ihtimalinin güçlendiği şeklinde değerlendirildi. **Torumtay**'ın *"Biz askeri olarak alınması gereken tedbirleri aldık"* şeklindeki sözleri, ordunun hükümetin gerekli rolü oynamadığı ve sorunun çözümü için siyasi tedbirler alınması gerektiği şeklinde bir anlayışının olduğu tarzında ele alındı. Siyasi tedbirden kastedilen ise, özellikle "sınırötesi harekatlar" ve Kürdistan'da halka karşı kapsamlı askeri saldırılar için karar alınmasıdır. Bütün bu gelişmeler ve **Torumtay**'ın üzerine basa basa söylediği, *"Milli varlığımıza ve bütünlüğümüze silah çeken ve onun yanında bilerek ve isteyerek yer alan ve destekleyen kimseleri düşman kabul etmek ve ona göre gerekli etkin tedbirleri almaktan başka seçeneğimiz yoktur"* şeklindeki sözleri sömürgecilerin Kürdistan'da kitle katliamlarına hazırlandığını, aynı zamanda yurtdışı çeşitli alanlardaki Parti mevzileri ve yöneticilerine karşı da alçakça imha saldırıları peşinde olduğunu gözler önüne seriyor. Sömürgeciler, tüm güçlerini seferber etmelerine rağmen üstesinden gelemedikleri mücadelemizi bastırmanın yolunu artık kitlesel katliamlara girişmekte görüyor ve bunun hazırlığı içinde bulunuyorlar. **Torumtay**'ın sözleri bunun en üst düzeyde ve resmi olarak ilanı anlamına geliyor.

Yine geçtiğimiz günlerde basına yansıyan bir askeri yetkilinin sözleri, faşist TC'nin planlarını ele verir niteliktedir. Hakkari'de halka yönelik bir toplantıda konuşan Hakkari Tugay Komutanı Tuğgeneral **Altay Tokat**, TC'nin alçakça emellerini şöyle dile getiriyordu: *"Güneydoğu'da İstanbul kanunu uygulanmaz. Benim sistemimle olsa, çok kısa sürede bunları yok edebiliriz. Kendi sistemim uygulandığı taktirde değil insan, ot bile bitmez. Biz şimdiye dek en hafif silahlarımızı kullandık. Güneydeki komşumuz, 50 yıl kendilerine karşı savaşan insanları, bir harekatla hepsini yok etti. Biz istesek onları aynı şekilde yok edebiliriz."* (6 Ağustos, Milliyet). Bu sözler sadece kendini bilmez bir sadistin sözleri değil, TC'nin yeni dönemde uygulamaya koymaya hazırlandığı planı ele veren sözlerdir. Cudi Dağı operasyonunda halkın açıkça kimyasal silahlar kullanma tehdidiyle sürgüne tabi tutulması bunun ilk işaretiydi. **Altay Tokat**'ın sözleri ardından **Torumtay**'ın yaptığı açıklama da bu konuda hazırlanılan alçakça imha planını açıkça gözler önüne sermektedir. Amaçlanan; Irak faşist rejimi gibi kimyasal silahlar kullanarak Kürdistan halkını toplu imhaya tabi tutmak ve Hareketimizi kökten yok etmektir.

Bu toplu imha şüphesiz ki ilk adımda başvurulacak yöntem değil. Ondan önce, belli alanlarda belli kesimleri hedefleyen, giderek kapsamı genişleyen operasyonlarla sonuç alınmaya çalışılacak; buna rağmen çöküş önlenemezse en gözükara ve insanlıkdışı yöntemlere başvurmaktan çekinilmeyecektir. Burjuva basının allayıp pulladığı Cudi operasyonunun bugüne kadar tam bir fiyaskoyu yaşadığı biliniyor. Sömürgeciler şimdi harekatın kapsamını genişletme hazırlıkları içinde bulunuyorlar. 20 Ağustos tarihli 2000'e Doğru dergisine demeç veren özel harp uzmanı bir emekli albay bu hazırlıklar konusunda şunları belirtiyor: *"Temizle' denmiştir. Yani ne yap yap temizle. Daha önce konuştuğumuz gibi bölge veya bölgenin bir bölümü harekat alanı ilan edilebilir. PKK ortodoksiyen safhaya geçmedi. Geçmediği halde geçmiş izlenimini veren harekatlar yapıyor. Tabur seviyesinde en fazla bir veya iki birliği vardır. Eski komutanlar bir veya iki tane böyle birliği olduğu kanısındalar. Ortodoksiyen safhaya geldiğinde devlet kadife eldiveni çıkarır. Şimdi sanıyorum eski Şeyh Sait, Dersim, Ağrı isyanlarının nasıl bastırıldığına ilişkin tecrübeleri gözönüne alıyorlardır. Tabii PKK'nin yarattığı ortodoksiyen aşama izlenimi orduyu da buna uygun savaşmaya itiyor. Daha doğrusu bu izlenimin doğru olmadığını bilse bile bu görüntüden yararlanarak, daha güçlenmeden ezme yoluna gitmek isteyebilir. Böyle bir durumda bölge halkını da dikkate almayan uygulamalar yaşanır."*

Evet, sömürgeci Türk devleti önleyemediği çöküşünü durdurmanın yolunu Kürdistan halkını topyekün imha etmekte görüyor. Hazırlıklarını buna göre yapıyor. Kürdistan'da geliştireceği katliamların yanısıra yurtdışı, özellikle Ortadoğu alanında da komplo ve askeri harekatlara hazırlanıyor.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bütün bu tehdit ve imha saldırılarına rağmen gelişmesini kesintisiz olarak sürdürüyor. Haziran ayı ortalarından itibaren Kürdistan'a yoğun askeri yığınak yapılmasına ve geniş çaplı operasyonlara girişilmesine rağmen ARGK gerillaları bizzat operasyon alanında da dahil Kürdistan'ın birçok alanında eylemlerine hız verdiler. Sömürgeci orduya darbe üstüne darbe vurulurken, köy koruculuğu tamamen iflas ettirildi. Korucular artık sayısı yüzlere varan gruplar halinde silah bırakıyor. 6 Ağustos tarihli Milliyet gazetesinde yayınlanan bir haberde konu ile ilgili şunlar belirtiliyor: *"Korucular birbiri ardına silahlarını teslim ederken, bölgedeki üst düzey güvenlik yetkilisi, bunu 'korucuların ihaneti' olarak nitelendirdi. Yetkili, 'Devlet dört yıl süreyle bunlara çok iyi para verdi. Tam kendilerinden yararlanacakken korkup silahlarını teslim ediyorlar"* diyor ve şöyle devam ediyor: *"... Silahları mecburen geri alıyoruz. Yoksa elleri ile Apoculara teslim ederler."*

Korucuların iflası ardından sıkışan sömürgeciler umutlarını bir kez daha aşiret reislerine bağladılar. Hakkari aşiret reislerinden birer birer hesap sorulması ve son olarak, "Abbasi beyi" **Timur Abbasgil**'in cezalandırılması ardından sömürgeciler Ağustos ayı ortalarında 20 aşiret reisi ile Hakkari'de bir toplantı yaparak aşiretleri silahlanmaya ve savaşmaya çağırdılar. Hakkari Valisi **Şehabettin Harput** konu ile ilgili yaptığı açıklamada, *"Ülke bütünlüğünü düşünen ve güvenlik güçlerine yardımcı olan aşiretlerin silahlanmasına gözyumulacağını"* belirtiyordu. Bu durum, sömürgecilerin çıkmazının iyice derinleştiğini ve modern ulusal kurtuluş mücadelemizi bastırmak için bir kez daha geçmiş isyanlar döneminde başvurduğu taktikleri kullanmaya çalıştığını gösteriyor.

Diğer taraftan, sömürgecilerin sürgüne tabi tutmak istediği köy ve mezralarda halkımız direnmeye devam ediyor. Sömürgecilerin aylar süren boşaltma çabalarına rağmen sonucu ulaşamadıkları Anılmış köyünden yaşlı bir Kürt kadını toprağına bağlılığını şu sözlerle dile getiriyor: *"Biz bu dağlarda doğduk. Bu dağlarda ölmek istiyoruz. Hem nereye gideceğiz? Burayı boşaltmak için biz kadınlardan 5'imizi, 10'umuzu öldürmeleri gerek."* (6 Ağustos, Milliyet)

Halkımızın sömürgecilere karşı kini ve öfkesi günden güne artarken, bu öfkeyi eyleme ve aktif desteğe dönüştürmesi de hız kazanıyor. Sömürgecilerin de açıkça itiraf etmek zorunda kaldıkları gibi, **halk PKK'yi destekliyor.** 5 Ağustos tarihli Günaydın gazetesinde yer alan bir haberden aktaracağımız aşağıdaki bölüm, Kürdistan'da yaşanan durumu belli oranda gözler önüne serecektir:

"Şırnak'ta dikkatimizi çeken bir başka şey de Güneydoğu'daki pek çok yörede olduğu gibi PKK eylemlerinin çok kısa zamanda ilçede duyulması. Güvenlik güçleri ve ilçe yetkililerinden gelişen olaylar konusunda hemen hiç bilgi alınamazken, PKK'nin gerçekleştirdiği eylemler kulaktan kulağa ***"fısıltı gazetesi"*** *yle anında duyuluyor. Psikolojik savaşta PKK'nın öne geçtiği izlenimi var.*

"Güvenlik güçleri için ***"ne yapacaklarını şaşırmış durumdalar"*** *demek mümkün. Takviye birlikleri desteğinde Cudi Dağı'ndaki operasyonları arttırırken, PKK militanlarının hemen yakın köylerde ortaya çıkmaları, askeri birliklere ateş açmaları çoğu zaman güvenlik güçlerini zor durumda bırakıyor. Bir üst düzey askeri yetkili, içinde bulundukları bu durumu şöyle aktarıyor:*

"Aslında militanlar yalnızca dağlarda olsa biz bu işi çoktan bitiririz. Timlerimiz günlerdir dağlarda dolaşmasına rağmen, eşkıyaya rastlayamadı. Eşkıya vurkaç taktiği uyguluyor, sonra köye veya ilçeye çekiliyor. Adım gibi eminim, şu anda Şırnak'ta akşam çatışmaya katılan en az 3-4 militan gündüz uykusundadır."

Evet, yukarıda aktarılan alıntı yorum yapmayı gerektirmeyecek kadar, sömürgecilerin aczini gözler önüne seriyor.

Bizzat sömürgeci yetkililerin demeçlerinden ve burjuva gazetelerinin yorumlarından aktardığımız alıntılardan da görüldüğü gibi, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı günümüzde büyük bir gelişme seyri içinde bulunmakta ve sömürgecilere ecel terleri döktürmektedir. Sömürgeci Türk devleti, yoğun kitlesel katliam dışında tüm yollara başvurmuş; tüm güç ve imkanlarını seferber etmiş ancak mücadelemizin gelişimini durduramamıştır. Bugün gelinen aşamada Türk devleti tarihinin en büyük bunalımı içinde debelenmekte ve bu bunalımdan çıkış yolunu bulamamaktadır. Umut diye sarıldığı her yeni önlem, sorunlarını daha da ağırlaştırmaktan öteye bir sonuç vermemektedir. Bugün Türkiye siyasal gündeminde ağırlıklı olarak tartışılan konunun, yeni bir askeri darbe olasılığı olması bu çıkmazın en açık belgesidir. Her on yılda bir yapılan askeri darbelerin çözümsüzlüğü ve sorunları daha da arttırdığı, 12 Eylül faşist darbesinin ise en kapsamlı ve gözükara darbe olarak ordu eliyle yapılabilecek her şeyi yapmasına rağmen başarısızlıktan kurtulamadığı dikkate alındığında, çözümsüzlüğün boyutları daha iyi anlaşılmaktadır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi Türk sömürgecilerinin bunalımının esas kaynağı olmakla birlikte tek kaynağı değildir. Ekonomik alanda yaşanan çöküş, bir türlü düşürülemeyen yüksek enflasyon, aç kitlelerin artan hoşnutsuzlukları, yatırımların durma noktasına gelmesi gibi ekonomik sorunlar, TC'nin başını ağrıtmaya devam etmektedir. Diğer taraftan, parlamento bünyesinde yaşanan yozluk ve iktidarsızlık, Cumhurbaşkanlığı seçiminde yaşanan çözümsüzlük bunalımın siyasal alanda da giderek ağırlaştığını göstermektedir.

Son dönemlerde sömürgecilerin bunalımını arttıran bir diğer sorun da "Bulgaristan Türkleri sorunu"dur. Büyük bir demagojiyle sınırlarını "soydaş"larına açan Türk yetkilileri, Bulgaristan'dan gelenlerin sayısının 300 bini aşması üzerine büyük bir çıkmaz içine girdiler. Gelenleri istimlak ettirmede büyük sorunlarla karşılaşan, binbir vaatle çektikleri bu insanları yüzüstü bırakarak açlık ve hastalığa terk eden sömürgeciler, *"Sınırımızı açarız, tüm soydaşlarımızı bağrımıza basarız ve böylece Bulgaristan'a büyük bir darbe indiririz"* hayalleriyle giriştikleri oyunun tersine dönmesiyle, büyük bir bunalıma sürüklendiler. Bulgaristan'dan yoğun bir akının olması ve bir türlü bitmek bilmemesinin yanısıra, Kürt halkına karşı uygulamaları nedeniyle uluslararası kamuoyundan da beklediği desteği elde edememesi, "Bulgaristan Türkleri" meselesinde ve kaybedenin TC olmasına yol açtı. Ve sonuçta sömürgeciler, Bulgaristan'dan gelenlere vize zorunluluğu getirdiler. Bu, siyasal alanda tam bir yenilginin itirafı olduğu gibi, "soydaşları" karşısında sergiledikleri büyük ikiyüzlülüğün de belgesi oldu. Binbir umutla Türkiye'ye gelenlerden binlercesi Bulgaristan'a geri dönmeyi tercih ederken geride kalanlar da mahkum edildikleri insanlıkdışı uygulamalar karşısında "olmaz olsun böyle özgürlük" diyerek feryat etmektedirler. İçeride yaşadığı binbir soruna ek olarak "Bulgaristan Türkleri" meselesinin de bu şekilde aleyhine dönmesi, Türk sömürgeci devletini hiçbir dönemde yaşamadığı ağır bir bunalım ve çözümsüzlükle yüzyüze bıraktı.

Bütün bunlara ek olarak geçtiğimiz ayda cezaevleri direnişi etrafında yaşanan gelişmeler de Türk sömürgecilerinin uykularını kaçıran gelişmeler oldu. Zindan direnişçileri etrafında kenetlenen her kesimden kitleler anti-faşist mücadelede bugüne kadarki en büyük eylemliliği yaşadılar. Türk sömürgecileri zindan direnişçileri üzerindeki uygulamaları ve çağdışı anlayışlarıyla en büyük tecriti yaşadılar, teşhir oldular. PKK savaş esirlerinin önderliğinde gelişen zindan direnişi, Kürdistan dağlarındaki isyan alevini Türkiye'ye taşıran ve toplumu ayağa kaldıran bir odak oldu. Türkiye ve Kürdistan halkları arasındaki enternasyonalist dayanışma somut bir gerçeklik olarak en güzel örneklerini yaşadı. Türkiyeli emekçiler, aydınlar, ilericiler bugüne kadarki en ileri çıkışlarından birini zindan direnişçileri ile dayanışma etrafında gerçekleştirdi. Ve görüldü ki, Türk sömürgecileri Kürdistan batağına her gün biraz daha batarken Türkiye cephesinden giderek daha fazla sıkıştırılmaktadırlar. Bütün bu gelişmeler, Türk sömürgecilerinin yaşadığı mevcut bunalımın artık çıkışı olmayan nihai bir bunalım olduğunu göstermektedir.

Yukarıda kısaca değindiğimiz gelişmeler ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin önlenemez yükselişi halklarımızın aydın geleceğe emin adımlarla yürüdüklerinin açık belgesi olmakta; her yeni gün, halklarımız lehine yeni kazanımları kaydetmektedir.

Kürdistan'ın dört bir yanı eylemlerle çalkalanıyor

Sömürgeci Türk ordusu, ARGK güçlerini ortadan kaldırma iddiasıyla bütün güç ve imkanlarıyla Kürdistan'da operasyon üstüne operasyon geliştirirken, ARGK gerillaları ellerindeki mevzileri korumanın yanısıra yeni yeni mevziler de kazanarak kurtuluş savaşımızı boyutlandırıyor. Geçtiğimiz dönemde Kürdistan'da her gün onlarca eylem gerçekleştirildi. **Botan** alanında sömürgeci operasyon birliklerinin burnu dibinde peşpeşe eylemler geliştirilirken **Serhed, Van, Adıyaman, Mardin** alanı da eylemlerin yoğunlaşmasına tanık oldu. Ulusal kurtuluş mücadelemiz derinleşip boyutlanmanın yanısıra genişliğine büyük gelişmeler kaydetti. Sömürgeci basının tüm gizleme çabalarına rağmen her gün sayısız eylem kamuoyuna yansıtılmak zorunda kalındı. Elimize ulaşan bilgilere göre, bu süreçte gerçekleştirilen eylemler şunlardır:

●ARGK gerillaları Temmuz ayı sonlarında **Dersim**'in **Nazimiye** ilçesi yakınlarında operasyon düzenleyen özel timlere yönelik bir eylem gerçekleştirdiler. Operasyon birliğinin içinde bulunduğu panzeri roketatarlarla tahrip eden ARGK gerillaları 12 özel tim elemanını ölümle cezalandırıp kalanları da ağır yaraladılar.

●**Van**'ın **Çatak** ilçesi **Andiçen** köyünde 27 Temmuz gecesi köylülerle bir toplantı düzenleyen ARGK gerillaları, ulusal kurtuluş mücadelemizin propagandasını yaptılar ve toplantı sonrasında köy okulunu ateşe verdiler.

●Aynı tarihte **Silopi**' de ARGK gerillaları ile sömürgeci işgal güçleri arasında çıkan çatışmada çok sayıda asker öldürülürken, 3'ü de ağır yaralandı.

●**Kars**'ın **Sarıkamış** ilçesine bağlı **Şehit Emin** köyünde halka yönelik bir toplantı gerçekleştiren ARGK gerillaları, "Ormanların halk adına kamulaştırıldığını" açıklayarak ormanlarımızın karunması gerektiğini dile getirdiler ve sömürgecilere peşkeş çekilmesinin ağır şekilde cezalandırılacağını açıkladılar. Ayrıca köyde bulunan telsize ve orman bekçisinin silahına el koydular.

●30 Temmuz gecesi **Eruh**'un **Gülburun** köyüne baskın düzenlendi. İki köy korucusunun evi yaylım ateşine tutularak 4 hain ölümle cezalandırıldı. ARGK gerillaları ayrılırken 2 kişiyi de birlikte götürdüler. Ayrıca yolları üzerinde bulunan **Dereler** ve **Dedeören** köyleri arasındaki, yapımı devam eden köprü kalıplarını yaktılar, müteahhite ait bir su motorunu tahrip ettiler. Böylece sömürgeci ordu birliklerinin ulaşımını hızlandırmaya hizmet eden köprü yapma girişimine darbe vuruldu. Sömürgeciler, aldıkları darbenin acısını köy korucularından çıkararak, 10 korucunun görevine son verdiler.

●30 Temmuz gecesi **Van**'ın **Çatak** ilçesine bağlı **Dokuzdam** ve **Sürmeli** köylerine baskın düzenlendi. Her iki köydeki ilkokullar yakılıp 8 kişi askere alındı. Olaylar üzerine operasyona çıkan sömürgeci ordu gücü, **Konalga** köyü yakınlarında çapraz ateşe tutuldu. 1 yüzbaşı, 1 astsubay ve 1 er yaralandı.

●Aynı gün **Hakkari**'nin **Şemdinli** ilçesine bağlı **Çatalca** köyünde içinde 2 ajanın bulunduğu otomobil pusuya düşürülerek çapraz ateş altına alındı ve 2 ajan ölümle cezalandırıldı.

●1 Ağustos gecesi **Cizre**'de **Murat Demir** isimli ajan ölümle cezalandırıldı.

●1 Ağustos'ta, **Siirt-Şırnak**'ta TKİ'de çalışan, ajan Tatar ailesine mensup **Reşat Tatar**'ın evine roketatarla saldırı düzenlendi; 5 kişi yaralandı.

●3 Ağustos günü **Hakkari**'nin **Beytüşşebap** ilçesine bağlı **Gezinik** yaylasına baskın düzenleyen ARGK gerillaları yayla halkıyla toplantı düzenleyip propaganda yaptılar ve 7 kişiyi saflarına aldılar.

●Aynı gün **Uludere**'de sömürgeci ordu güçlerine ait bir mazot tankı yakıldı.

●Aynı gün **Beytüşşebap**'ın **Güneykaya** köyü **Bate** yaylasında bulunan ilkokul yakılarak sömürgeci asimilasyon politikasına yeni bir darbe indirildi.

●4 Ağustos gecesi **Hakkari** merkezine baskın düzenlendi. **Biçer** mahallesini kuşatan ARGK gerillaları polis lojmanlarına roketatarlar, el bombaları ve otomatik silahlarla saldırarak ağır hasar verdiler. Saldırıda çok sayıda polis öldürülürken birçoğu da yaralandı. Saldırı ardından ARGK birliği ile sömürgeci güçler arasında çatışma çıktı ancak gerillalar eylemlerini kayıp vermeden ve başarıyla sonuçlandırıp geri çekildiler. Bugüne kadar gerçekleştirilen birçok ilçe baskınının ardından **Hakkari** il merkezine de baskın düzenlenmesi ARGK'nin üstün eylem gücünü ortaya koyması açısından büyük önem taşımaktaydı ve eylemin yankıları büyük oldu.

●Aynı gün **Çatak**'ın bir köyünde halkla toplantı düzenlenip 27 kişi askere alındı.

●Yine aynı gün **Gürpınar**'ın **Akdoğan** köyünde de halkla toplantı düzenlenip propaganda yapıldı ve 30 kişi askere alındı.

●**Çatak**'ın **Konalga** köyü ve mezralarına baskın düzenlenerek 39 kişi askere alındı. **Konalga, Dalbastı, Övecek** köy korucularının silahlarını teslim etmelerini sağlayan ARGK gerillaları, **Sırmalı, Dokuzdam, Alacayer, Bilgi** ve diğer bazı köylerde de 15 Ağustos tarihine kadar silahlarını teslim etmeleri için koruculara süre tanıdılar ve bu tarihe kadar silahlarını teslim etmedikleri taktirde cezalandırılacaklarını bildirdiler.

●3 Ağustos günü **Çatak**'ın **Dalbastı** köyünde halkla bir toplantı gerçekleştirildi. Ve köy ilkokulu yakıldı.

●4 Ağustos günü **Cizre**'nin **Hisar** köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları muhbir **Fahrettin Elçi**'nin evine saldırı düzenlediler ve muhbirle birlikte 4 kişiyi ölümle cezalandırdılar.

●**Mardin**'in **Dargeçit** ilçesi yakınlarındaki gözetleme kulesi çevresinde arama yapan sömürgeci askerler pusuya düşürüldü; 3'ü yaralandı.

●5 Ağustos'ta **Çatak**'ta bir köy ilkokulu ile Köy Hizmetlerine ait dozerler yakılarak imha edildi.

●6 Ağustos'ta **Diyarbakır**'ın **Çınar** ilçesine bağlı **Kazıktepe** köyüne baskın düzenlendi. Köy muhtarı ajan **Askeri Ekmen** ölümle cezalandırıldı.

●6 Ağustos'ta **Çukurca**'nın **Narlı** köyü **Semedar** yaylasına baskın düzenleyen ARGK gerillaları bir köy korucusunun ailesinden 2 kişiyi ölümle cezalandırdılar, 30 küçükbaş hayvanını imha ederek maddi zarar verdiler ve 5 kişiyi askere aldılar.

●**Güneyce** köyü yakınlarında kurulan tuzaktaki mayının patlaması sonucu bir askeri araç tahrip oldu; 3 asker öldü; 1 astsubay çavuş, 1 onbaşı ve 1 er yaralandı.

ARGK gerillalarının eline geçeceği korkusuyla el koydular.

●9 Ağustos günü **Hakkari**'nin **Geçitli** bucağına baskın düzenleyen ARGK gerillalarının ikna çalışmaları sonucu 60 korucu silahlarını bıraktı. Aynı baskın sonrasında 3 genç gerillalara katılırken 3 Kalaşnikof ve 5 dürbün de kamulaştırıldı.

●Aynı gün **Hakkari** merkeze bağlı **Üzümlü** köyünden de 45 korucu silah bıraktı.

●9 Ağustos gecesi **Cevizdibi** köyünden 3 genç ARGK gerillalarına katıldı; 2 Kalaşnikof ile 1 adet 14'lü kamulaştırıldı.

●**Başağaç** köyü **Mendikaren** mezrasına baskın düzenleyen ARGK gerillaları koruculara ait 8 evi ateşe verdiler.

●11 Ağustos'ta **Adıyaman**'da **Kayatepe** köyü yakınlarında ARGK gerillaları ile sömürgeci askerler arasında günboyu süren bir çatışma meydana geldi. Çatışma sonucunda sömürgecilere ağır darbe indiren ARGK gerillaları 1 jandarma astsubayı, 10 er ile 1 köy korucusunu ölümle cezalandırdılar, 1 korucuyu ise yaraladılar. ARGK gerillalarının üstün bir savaş gücü sergilediği çatışma, alandaki güçlerimizin önemli bir gelişme kaydettiklerinin belgesi oldu.

●Aynı gün **Cizre**'nin **Çağlayan** köyüne baskın düzenlendi. Köy toplantısı yapıldı. Muhtarın evi yakıldı. Muhtarın yaralanmasının yanısıra, 1 korucu ve 1 işbirlikçi-muhbir de yaralandı.

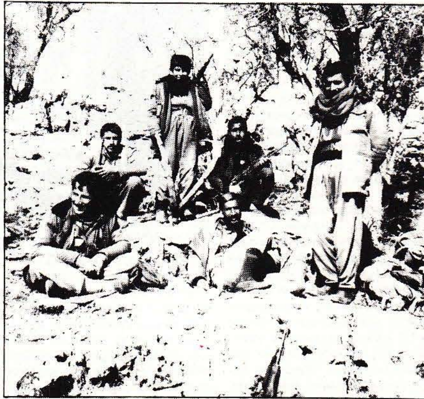
●**Hakkari**'nin **Depin** mevkiinde Elektrik İşleri Etüd İdaresi (EİEİ) şantiyesine baskın düzenlendi. Şantiye ile birlikte 6 araç yakıldı. 1 kişi öldürüldü, 1 kişi de yaralandı.

●**Hakkari**'nin **Üzümcü** köyü yaylasına baskın düzenlendi, 10 kişi ARGK birliklerince birlikte götürüldü.

●**Van**'ın **Gürpınar** ilçesine bağlı **Kalkanlı** köyüne baskın düzenlendi; ilkokul yakıldı.

●**Dikbıyık** köyü ve **Atabinen** mezrasına baskın düzenlendi; 39 kişi askere alındı.

●**Başkale**'nin **Öncüler** köyüne

●**Eruh**'un **Erimli** ve **Aydoğmuş** köylerine baskın düzenleyen ARGK gerillaları köylülerle toplantılar düzenlediler. **Erimli**'den 2, **Aydoğmuş**'tan 3 kişiyi saflarına kattılar.

●**Mardin**'in **Mazıdağı** ilçesine bağlı **Tarlacık** köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, 10 köy korucusunun silahlarına el koydular. Eylem sırasında ARGK gerillalarına karşı direnmedikleri için sömürgeciler köy muhtarı ve korucuları gözaltına aldılar.

Tarlacık köyünde gerçekleştirilen başarılı eylem ardından sömürgeciler komşu **Kemerli** köyündeki 10 korucunun silahlarına, baskın düzenlendi. Pinyaniş aşireti reisi azılı MİT ajanı **Timur Abbasgil** ölümle cezalandırıldı, evi tarandı ve 3 yakını yaralandı. Aynı köyden 10 kişiyi de ARGK birliği birlikte götürdü. Aşiret reisi ajan **Timur Abbasgil**'in ölümle cezalandırılması ile alandaki ajan yapı ağır bir darbe aldı. Sömürgeciler önemli bir müttefiklerini kaybettiler. Bu eylemle aynı zamanda aşiretçi yapının mücadelemize karşı dikilmesi politikasına da ağır darbe indirilmiş oldu.

●9 Ağustos'ta **Güneyce** köyündeki jandarma tabur komutanlığına erzak götüren bir traktörü içindeki malzemeyle birlikte yakan ARGK gerillaları, bu eylem ardından **Serbanik** mezrasına da baskın düzenleyerek koruculara ait 3 evi ve ağaçlık alanı ateşe verdiler.

●Uludere ilçesinin **Şenova** bucağını basan gerillalar gece şehir elektriğini keserek jandarma tabur komutanlığının hemen yanına ERNK bayrağını astılar, bildiri dağıttılar ve **Şenova** bucağının denetimini bir süre ellerinde bulundurdular.

●**Gürpınar**'ın **Beşbudak** mezrasına baskın düzenleyen gerillalar halkla toplantı yaptılar ve 9 genci askere aldılar.

●12 Ağustos gecesi **Cizre**'ye baskın düzenleyen gerillalar Cizre Emniyet Amirliği'ni taradılar, TEK trafosunu patlattılar ve şehir elektriğini kestiler. Eylemde sömürgecilere ağır maddi hasar verdirildi.

●13 Ağustos gecesi **Van**'ın **Bahçesaray** ilçesine baskın düzenleyen ARGK gerillaları kaymakamın evini ateşe verip ağır maddi hasar verdirdiler. Bir ajanın evini tarayıp 3 kişiyi öldürdüler, 2 kişiyi de yaraladılar. İlçenin denetimini bir süre ellerine alıp yazılı ve sözlü propaganda yaptılar.

Aynı gece **Lican** mezrasında da 1 köy korucusunu ölümle cezalandırdılar.

●**Şırnak** çıkışında sömürgeci askerlere pusu kurularak roketatarlarla saldırıldı; çok sayıda asker öldürülürken birçoğu da yaralandı.

●**Şırnak** kömür ocakları yoluna döşenen mayınlı tuzağa kömür ocaklarına ait bir traktörün çarpması sonucu, traktör tahrip oldu, 1 işbirlikçi yaralandı.

●Elazığ-Bingöl karayolunda, **Kuruca** köyü yakınlarında eylem gerçekleştiren ARGK gerillaları Et ve Balık Kurumu'na ait kömür yüklü bir TIR ile işbirlikçi bir firmaya ait yolcu otobüsünü yaktılar. Yolculara yönelik propaganda konuşması yaptılar, bildiri dağıttılar.

●**Beytüşşebap**'ın **Boğazören** köyünden kaçırılan Jirki aşiretine mensup 6 hain sorgulandıktan sonra suçlu görülerek ölümle cezalandırıldı.

●**Şırnak**'a 5 km mesafede yol yapımında kullanılan bir kamyon yakılarak imha edildi. Ardından ilçeye 2 km uzaklıktaki **Kurtmağarası** mevkiinde bölge trafik müdürlüğüne ait bir araç pusuya düşürülerek tarandı, 1 polis yaralandı. Takviye için gelen sömürgeci güçlerle çıkan çatışmada sömürgecilere ağır darbe vurularak birçok ölü ve yaralı verdirildi.

●15 Ağustos akşamı **Şırnak** ilçesine baskın eylemi gerçekleştirildi. Üç koldan saldırıya geçen ARGK gerillaları ilçeyi denetimleri altına aldılar. Özel tim binasına roketatarlar ve otomatik silahlarla saldırarak 15 dakika boyunca ateş altında tuttular. Eylemde onlarca özel tim elemanı öldürüldü, birçoğu yaralandı. Şırnak merkezini sloganlarla donatan gerillalar yaygın bildiri dağıtımı ve pullama yaptılar. Eylemi başarıyla sonuçlandıran ARGK gerillaları **Kaymakam Çeşmesi** mevkiine ERNK bayrağını asarak geri çekildiler. Eylem sömürgecilerde büyük şok yaratırken halk kitlelerinde büyük coşku ve sevinç yarattı. Eruh ve Şemdinli baskınlarının 5. yıldönümünde gerçekleştirilen Şırnak baskını ve dalgalandırılan ERNK bayrağı 15 Ağustos Atılım ruhunun en güzel bir ifadesi ve halkımıza anlamlı bir mesaj oldu.

●Son ay içinde 5 kez baskın düzenlenen **Van**'ın **Bahçesaray** ilçesinde ARGK gerillalarının devrimci otoritesi karşısında geri adım atan 90 köy korucusu sömürgecilere başvurarak silahlarını teslim etmek istediler, ancak sömürgeciler silahları geri almayı reddettiler.

●**Hakkari**'nin **Kamışlı** köyüne yakın **Çarçel** yaylasına baskın eylemi düzenleyen ARGK gerillaları halka yönelik toplantı gerçekleştirip propaganda yaptılar ve 12 kişiyi saflara kattılar.

●**Eruh**'a bağlı **Dikboğaz** köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları 1 işbirlikçiyi öldürdüler, 8 köy korucusunu kaçırdılar.

●**Hakkari**'nin **Beytüşşebap** ilçesine bağlı **Ilıcak** köyünde özel idareye ait 50 yataklı dinlenme tesisleri, köy okulu ve **Yüksekova**'nın **Gündere** mezrası köprüsü yakıldı.

●**Beytüşşebap**'ın **Hamam** köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları köy toplantısı yaparak köylülere propaganda yaptıktan sonra köy ilkokulunu yaktılar.

●**Beytüşşebap**'ın **Çığlıca** köyünü basan gerillalar köylülerle toplantı yapıp köy ilkokulunu yaktılar.

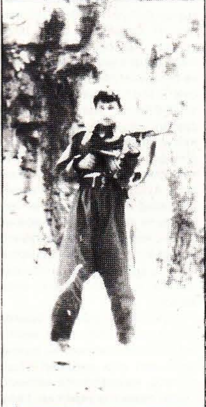
●**Pervari**'de bir ARGK birliği ile sömürgeci güçler arasında çatışma çıktı, çok sayıda asker yaralandı.

●**Gürpınar**'ın **Oğuldam** ve **Bikez** köylerine yapılan baskınlarda her iki köyün okulları yakıldı.

●**Van**'ın **Bahçesaray** ilçesi **Altındere** köyüne baskın düzenleyen gerillalar, ilkokul ile işbirlikçilere ait 5 evi yaktılar.

●**Bahçesaray**'ın **Ermuşat** mezrasında köylülerle toplantı düzenlendi, 7 genç askere alındı.

●22 Ağustos'ta **Bingöl**'ün **Adaklı** ilçesine bağlı **Aktaş** köyüne baskın düzenlenerek halkla toplantı yapıldı. Toplantı sonunda 4 hain

ölümle cezalandırıldı.

●22 Ağustos'ta **Yüksekova**'nın **Dilekli** köyüne baskın düzenlendi, propaganda toplantısı yapıldı ve 9 kişi askere alındı.

Aynı ARGK birliği, bu eyleminin ardından **Dağlıca** köyüne bağlı **Üçkardeşler** mezrasını basarak, 13 genci daha askere aldı.

●Aynı gün **Çatak**'ın **Atlıhan** köyüne baskın yapılarak köylülere yönelik propaganda toplantısı yapıldı ve 7 kişi askere alındı.

●23 Ağustos'ta **Eruh**'un **Fındık** ve **Kızılsu** bucakları arasında, **Gabar Dağı**'nda ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu kuvvetleri arasında çatışma çıktı. 3 er öldürüldü, 5'i yaralandı

●**Aynı gün Şırnak**'ın **Dereler** mevkiinde sömürgeci güçlerle çıkan bir diğer çatışmada ise 2 er öldürüldü, birçoğu yaralandı.

●**Mazıdağı** ve **Diyarbakır**'da bu süreçte yoğun bombalama eylemleri gerçekleştirildi.

●**Beytüşşebap**'ın Akarsu köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları köy toplantısı gerçekleştirdiler. Toplantı ardından 1 hain ölümle cezalandırıldı.

FAŞİST SÖMÜRGECİLİK KAŞURİ ALANINDA DARBE ÜZERİNE DARBE YİYOR

Türk sömürgeciliğinin Kaşuri mıntıkasındaki halk kesimine yönelik olarak sürdürdüğü uzlaşma (şeker) politikası, bir kez daha alandan çıkarılan savaşçılarla tersinden işledi.

Yoğun bir nüfusa sahip olan Kaşuri aşiretini (sınır bölgelerde olmasından da ötürü) karşısına almak istemeyen sömürgeciliier, aşiretlere yönelik sindirme, teslim alma, uzlaşma politikasını bu aşirete karşı da uzun yıllardan beri sürdürmekte ve *"Erzak vb. yardımı yapın, yol gösterin,, ancak gençlerin vermeyin, örgütlemelerini kabul etmeyin, alanda eylem yaptırmayın"* biçimindeki şartını tekrarlamaktaydı. Ancak düşmanın kendisi de çok iyi biliyordu ki, ulusal kurtuluşçu mücadelemizin gelişimi ve eylemliliği bu kesimi de etkisi altına alacaktı. Bunun için bazen albaylar, generaller helikopterlerle alana gelip aşiretin ileri gelenleri ile görüşüyor, ihtiyaçlarını soruyor ve her türlü yardıma hazır olduklarını belirtiyorlardı. Son olarak Şubat ayında da böylesi bir ziyaret oldu, ama bu ziyaretin amacı sıradan veya olağan değildi. Çünkü alandaki gücümüz kış faaliyetliliği sürecine girerken, bu aşiretten savaşçı çıkarmıştı. Bu eylem düşmanın yıllardan beri sürdürdüğü siyasete darbe indirmiş; mücadelemiz bu kesimi de etkisi altına almış; dolayısıyla buradan her yönlü katkının kaçınılmaz olduğunu göstermiştir. Bu gelişme Türk sömürgeciliğinin "şeker politikasını" boşa çıkararak, planlarını altüst etmişti.

İşte Şubat ayındaki ziyaret, şeker politikasını" "kamçı politikasına" dönüştürüp, Aşireti mücadelemize karşı silahlanmaya zorlamayı amaçlıyordu. Kurtuluş güçlerimizle ilişkiye geçen aşiret ileri gelenleri, nasıl bir tavrın geliştirilmesi gerektiği konusunda bilgi aldıktan sonra, düşmanın dayatmalarına cevabı kesin olarak vermişlerdi. Artık Türk sömürgeciliğinin sinsi politikalarına alet olmayacaklarını, kendilerinin de bu topraklar uğruna verecek canlarının olduğunu ve ne olursa olsun dayatmalar karşısında direneceklerini, düşmanın işbirlikçiliğini reddederek kanıtlamışlardı.

Böylesi bir tavrı hiç beklemediği bir ortamda alan düşman, yönelimini arttırmış olmanın yanısıra, kurtuluş güçlerinin bir daha alana uğramayacağı hayaliyle serbest hareket etmeye, istediği saatlerde pusu atmaya, köyler içerisinde devriye çıkarmaya başladığı bir zamanda (26 Mart'ta), kurtuluş güçlerimiz gerçekleştirdiği pusu eyleminde vurduğu darbe ile onu çılgına çevirmişti. Eylemin ertesi günü yolları tutarak köylülerin öğleye dek hareket etmelerini engellemesi, verdiği kaybın —her zaman olduğu gibi— büyük olduğunu ispatlamaktaydı. Durum böyle olunca, düşmanın aşiret üzerindeki baskı ve dayatmalarını arttırmakta ısrar etme politikası karşısında, olan kitlenin de mücadeleye yaklaşımları gün geçtikçe artıyor, kapılarını kurtuluş güçlerine daha fazla açıyordu. Ve artık geçmişte eylem yapılmaması için dil döken bu yurtsever kesim neden eylem yapılmadığını soruyor, hatta düşmana darbe vurmak için görev

talebinde bile bulunuyordu.

Alan kitlesinin bu şekildeki yaklaşımını değerlendiren gücümüz, ARGK'nin Askerlik Kanunu'nun bu kesim içeresinde yaygınlaştırılması kararını uygulamaya geçirerek baharla birlikte tekrar bu kesimden savaşçı çıkarmıştır. Faşist sömürgeciliğe kısa süre içerisinde bu eylemle birlikte vurulan üçüncü darbe, onun alandaki hareket imkanlarını tümden engellemiş, ininden çıkamaz duruma sokmuştu.

Diğer yandan Kaşuri kitlesi mücadeleye verdiği gençlerle sağladığı katkı ile, artık düşmana asker vermeyeceğini, gençlerini ulusal kurtuluş saflarında savaştıracağını, düşmanın her türlü dayatmasına pabuç bırakmayacağını ve bunda kararlı olduğunu; bununla da ulusal kurtuluş mücadelemizin faşist Türk sömürgeciliği karşısında bir kez daha zafer kazandığını ispatlıyordu.

Şunu belirtmek gerekir ki, ulusal kurtuluş mücadelemizin gün geçtikçe kitleleri bilinçlendirmekte olduğu, mücadele saflarına her türlü katkının kaçınılmaz bir duruma geldiği, en geri kesimin bile er ya da geç bu gerçeği kavrayacağı ve bunun onu katkıya seferber edeceğini, ulusal kurtuluş güçleri tarafından uygulamaya konulan her karara verilen olumlu cevapta ortaya çıkmaktadır. Bu gelişmeler Kürdistan halkının artık çıkarlarını temel aldığını, tüm bunların bağımsızlığın garantisi olduğunu gösterirken, ne Türk sömürgeciliğinin şeker-kamçı politikaları vb. teranelerinin artık hayat bulabileceği ve ne de onun işbirlikçi uşak takımının uzun ömürlü olabileceğini ispatlamıştır. Ve kazanacak olan tarafın ise haklı mücadelemiz olacağı gerçeğini tartışılmaz kılmıştır.

Devrimci selamlar / M.

ŞIRNAK-BESTLER'DE DÜŞMANA BÜYÜK DARBE

Faşist Türk devleti, içinde bulunduğumuz bu dönemde ulusal kurtuluş mücadelemizin kaydettiği büyük aşamalar ve ARGK gerillalarının ortaya koyduğu eylemlerle çöküş sürecine gün geçtikçe daha hızlı girmektedir. Özellikle '89 Bahar Atılımıyla başlayan eylemlilik karşısında Türk ordusunun kofluğu, acizliği bir kez daha ortaya çıkmıştır. '89 bahar eylemliliği, düşmanı tamamen kendisini koruma savaşına itmiştir. Her ne kadar Türk burjuva basını birçok gerçeği, özellikle de içinde bulunduğumuz Botan alanında birçok gerçeği örtbas etmeye çalışıyorsa da ortaya konulan eylemler kitleler tarafından çoşkuyla karşılanmakta ve büyük bir siyasal etkiye yol açmaktadır.

ARGK gerillaları ile faşist Türk ordusu arasındaki büyük çarpışmalardan biri 23. 5. 1989 tarihinde Şırnak'ın Bestler bölgesinde gerçekleşti. Gerillaların, faşist Türk kuvvetlerine karşı düzenlediği pusu eyleminin yanısıra bir de pusu sonrasında gerçekleşen büyük çatışma şöyle gelişti: Söz konusu tarihte ARGK gerillaları aldıkları istihbarat sonucu, Gıre Seve mıntıkasında Beluzer Deresi'nde askeri konvoya pusu düzenlediler. Saat 10.00 sıralarında başlayan pusu, gerillaların yoğun ateşi altında 10-15 dakika gibi kısa bir sürede sona erdi, Eylemde iki düşman cemsesi içerisinde bulunan 20'yi aşkın askeri görevli, birkaç yaralı dışında tümden imha edildi. İçlerinde 1 yüzbaşı ve 1 çavuşun da bulunduğu askerlerden imha edilenlerin dışında, yaralananlar da gelen haberlere göre yolda veya kaldırıldıkları hastanede kurtulamamışlardır. Sonuçta eylem gerillaların büyük başarısıyla, faşist Türk ordusunun ise ağır yenilgisiyle sonuçlanmıştır.

Pusu sonrası aldıkları darbenin acısıyla büyük çaplı bir operasyon başlatan faşist ordu, aynı mıntıkada pusudan yaklaşık 1 saat sonra saat 11.00-12.00 sıralarında tekrar ARGK gerillalarıyla karşılaştı. ARGK gerillalarıyla karşılaşır karşılaşmaz şimdiye kadar görülmemiş bir biçimde kuvvetlerini bölgeye aktararak, yediği darbenin acısını çıkarmaya çalıştılar. Havadan ve karadan aralıksız kuvvetlerini bölgeye aktaran Türk ordusu çatışma sonuna kadar yaklaşık 4000 kişilik ordu gücünü çatışma alanına yığdı. Bu güç, asker, subay, çete ve özel timlerden oluşuyordu. Belirtilen saatte çarpışmanın başlamasıyla, düşman güçlerini gerillaların dört bir yanına konumlandırarak geniş bir çember oluşturdu. Ancak çember ilerleyen saatlerde daraltmak istediyse de, gerillaların güçlü savunması yüzünden istediği sonuca bir türlü ulaşamadı. Ve çemberi daraltmak için yaptığı her manevrada, her harekette kayıp vermekten kurtulamadı. Tüm ağır ve otomatik silahlardan yararlanmaya çalışan ordu güçleri, bunların da kısa bir sürede etkisizleştiğini görünce, bu sefer de gerillaların bulunduğu alanları görülmemiş bir lav roketi ve top atışına tuttu, onlarca lav ve top atışına rağmen, yine de sonuca gidemedi. Çatışma sonunda kesin bilinmemekle birlikte, en az 15 asker ve ordu elemanı öldürülmüştür. Çatışmada ayrıca 1 ARGK gerillası (Musa) kahramanca direnerek şehit düşmüştür. Musa yoldaş, faşist Türk ordusuna vurulan darbelerden etkilenerek, mevzisinden çıkıp hareket etmesinden dolayı aldığı mermiyle şehitler kervanına katıldı. Ancak arkadaşın tüm malzemesi alındığı gibi, cesedi de düşmana kaptırılmamıştır. Çatışma belirtildiği gibi, şimdiye kadar görülmemiş boyutta gerçekleşti. Düşman çatışma gününden kısa bir süre önce Şırnak kömür ocağında gerillalara katılan gençlerin, çatışma alanında bulunduğu düşüncesine kapılarak ve onların tecrübesizliğinden yararlanarak sahte bir zafer kazanmak istedi, ama planı tüm gücünü seferber etmesine rağmen bozuldu. Saat 19.00'a kadar —yani 7-8 saat— süren çarpışma sonucu düşman bir kez daha ağır bir yenilgiyle başbaşa bırakılarak, gerillalar tarafından düşman çemberi yarıldı ve gerillalar sağlam bir biçimde üslerine çekildiler.

Halkımız mücadeleye maddi-manevi katkısını arttırıyor

'89 bahar eylemliliğinin yarattığı etki ile ulusal kurtuluş otoritesi gün geçtikçe Kürdistan'da güçlenmektedir. Bu, Kürdistan halkının mücadelemize sunduğu eşsiz katkılarıyla gün gibi ortaya çıkmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin otoritesinin güçlendiği alanlardan biri de, Şırnak bölgesidir.

30 Mayıs 1989 tarihinde sözkonusu bölgedeki Bestler mıntıkasında bir yurtsever ulusal kurtuluş mücadelemize çok değerli bir silah bağışında bulunmuştur. Bu, mücadelemize sunulan yardımların bir parçasını teşkil etmektedir. Silahın markası; Portatif Kalaşnikof.

Aynı tarihte ARGK gerillaları, TC ile ilişkilerini tehlikeli boyutlara vardıran bir unsurdan 1 silah alarak cezalandırmıştır. Eylem bölgede sevinçle karşılanmıştır. Silahın markası, Kalaşnikof.

1 Haziran 1989 tarihinde Şırnak-Bestler bölgesinde ARGK' ye yaygın katılımların devamı olarak 1 genç ulusal kurtuluş saflarına katılmıştır. Ayrıca katılımların daha da devam etmesi sözkonusudur. Katılan genç Tirya aşiretine mensuptur. Bu katılımın sağlanmasıyla, Tirya aşiretinin mücadelemize yaklaşımının daha olumlu olacağı, bunun devam edeceği ve Tirya aşiretindeki çeteciliğin de önemli darbe yiyeceği kesindir. Katılan genç çoban olup, askerlik kanunu ile saflara alınmıştır.

Şırnak çevresindeki köylerden ARGK'ye çeşitli çapta yardımlar olmuştur. Halkın yardım olarak Ordu güçlerimize verdiği yardım listesi şöyledir:

—2 kalaşnikof marka silah ve bunlara ait üç şarjör,
—678 kalaşnikof mermisi,
—181 adet G-3 mermisi; 49 tanesi MG-3 şeridi ile alınmıştır,
—1 adet bruno silahı,
—4 adet kalaşnikof şarjörüne ait kılıf,
—12 adet palaska,
—24 adet G-3 şarjörüne ait kılıf,

Bu yardımlar 5. 6. 1989 tarihinde Şırnak ilçesine bağlı N... köyünden alınmıştır.

Ayrıca 6. 6. 1989 tarihinde, 10 tane G-3 otomatik silah yardım olarak kitle tarfından ARGK'ye verilmiştir. 1 bruno silahı, 90 mermisi yardım olarak alınmıştır.

7. 6. 1989 tarihinde ise 5 genç askerlik kanunu ile saflara alınmıştır. Katılan gençler Şırnak-Best ler'den katılmıştır.

Şırnak-Bestler
Piran Takımı

Direniş kazandı. Savaş esirlerinin 61 isteği kabul edildi.

MAZLUMLARIN, KEMALLERİN, HAYRİLERİN BAYRAĞI YÜKSEKLERDE DALGALANIYOR

Baştarafı 1. sayfada

PKK'nin cezaevi direnişi 10. yılına Partimizin dışarıda gösterdiği büyük gelişmelere denk düşen bir direnişle girdi. 10 yıl boyunca cezaevlerinde sömürgecilerin bütün işkence uygulamalarına ve teslim alma çabalarına rağmen, büyük bir kahramanlık örneği göstererek, Parti bayrağı yükseklerde dalgalandırıldı. Düşmanın teslim alma girişimleri, 21 Mart'ta Mazlum'un direnişi; 18 Mayıs'ta Dörtler'in eylemi; 14 Temmuz Ölüm Orucu; Eylül ve Ocak direnişleriyle yenilgiye uğratılarak, Şubat '88 direnişinde zafer kesinleştirildi. Türk sömürgecileri, Şubat '88 direnişi karşısında ilk kez Kürt gerçeğini resmi ağızlardan itiraf etmek zorunda kaldılar.

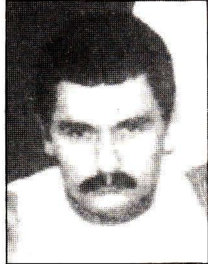
Yaratılan bu gelişmeler ve düşmana Kürt gerçekliğinin kabul ettirilmesi, cezaevi direnişinin ulaştığı aşamanın da önemli bir göstergesidir. Bu gelişmeler, büyük bir direniş ve şehitlerin kanları pahasına yaratılan gelişmelerdir. Çağın en gerici uygulamalarına karşı, dünyadan tüm tecrit edilmişliğe rağmen geliştirilen ve cezaevinde de sömürgeciliğe karşı zafer kazanan bir direnişe PKK'nin adı altın harflerle bir kez daha yazıldı.

Faşist Türk sömürgecileri hazmedemedikleri bu gelişmeleri boğmak, cezaevlerinde yine kendi politikalarını egemen kılmak için 1 Ağustos Genelgesi'ni ve sürgünleri dayattı. Yüzlerce PKK'li savaş esiri Eskişehir, Aydın, Çanakkale, Amasya, Ceyhan, Nazilli ve Bursa gibi Türkiye cezaevlerine sürgün edildiler. Sürgünlerin amacı çok açıktı. PKK'li savaş esirlerini parçalara ayırarak, direnme güçlerini kırmak ve teslim alma sürecini yeniden dayatarak sonuca gitmek istiyorlardı.

Türkiye cezaevlerine dağıtılan PKK'li savaş esirleri, bu kez Türkiye devrimcileriyle elele yeni direniş dalgaları yarattılar. 1 Ağustos 1988'de yürürlüğe konulmak istenen "1 Ağustos Genelgesi"ne karşı, toplam 23 cezaevinde 2 bini aşkın devrimci tutsak Eylül, Ekim ve Kasım ayları süresince büyük bir direniş gerçekleştirdiler. Bu direniş karşısında, faşist rejim, "1 Ağustos Genelgesi"nin uygulanmasını durdurdu.

Cezaevlerinde, devrimci tutsakların insanca yaşam olanaklarını geliştirmeleri, faşist rejimi büyük oranda rahatsız eden bir durum haline geldi. Faşist rejim, bu durumu bir türlü hazmedemedi. Bu nedenle de sık sık hak gasplarına girişerek, "1 Ağustos Genelgesi"ni yeniden dayattı. Bu genelgeyi yeniden uygulamaya koymak için, cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik saldırılarını da aralıksız olarak sürdürdü. Önce Eskişehir'de, peşinden Nazilli'de, Bayrampaşa'da, Erzincan'da ve yine Eskişehir'de hak gasplarına girişen sömürgeciler, devrimci tutsaklara, öldürmek maksadıyla, coplu-sopalı saldırılarda bulunup, cezaevlerinde insanlıkdışı koşulları egemen kılmaya çalıştılar. Cezaevlerinde devrimci tutsakların gösterdiği direniş, sömürgecilerin bir kez daha geri adım atmalarını sağladı.

En son olarak, Eskişehir Cezaevi'nde "tünel bulundu" gerekçesini ileri süren faşist yönetim devrimci tutsakların can vererek kazandıkları haklarını gaspetti. Bu hak gaspına karşı sessiz kalınması beklenemezdi. PKK'li savaş esirleri ve diğer davalardan tutuklu bulunan devrimciler, hak gasplarına ve "1 Ağustos Genelgesi"nin dayatılmasına karşı 29 Haziran'da açlık grevine başladılar. Yine 61 madde halinde sıralanan istekleri kabul edilmeyene kadar açlık grevini bırakmayacaklarını ve bu konuda kararlı olduklarını açıkladılar.

Mehmet YALÇINKAYA

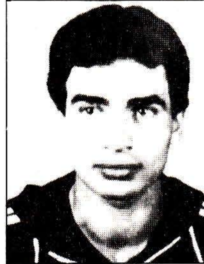
Daha önceki açlık grevlerinde devrimci tutsakların isteklerini kabul etmesine rağmen, faşist yöneticiler yeniden hak gasplarına girişmişlerdi. Cezaevlerinde insanca yaşam koşullarının sağlanmasını bir türlü hazmedemeyen faşist rejim sık sık hak gasplarına girişerek, insanlıkdışı uygulamaları hakim kılmak istedi. Son saldırıları da bu konuda yeni örneklerdir. "1 Ağustos Genelgesi"nin uygulanmak istenmesi ve bunun sık sık dayatılması faşist rejimin cezaevlerinde hangi koşulları egemen kılmak istediğine kanıt olacak örneklerdir.

Faşist rejimin bu ikiyüzlülüğünü pratik örneklerden de bilen PKK'li savaş esirleri ve devrimci tutsaklar, kesin söz verilmedikçe ve bu konuda isteklerini garantiye almadıkça, eylemi bırakmayacaklarını açıkladılar.

Faşist rejim her zaman olduğu gibi bu kez de açlık grevinin ilk günlerinde, eyleme karşı ilgisiz kaldı. Hesaplarını eski taktik üzerine kuran faşist yöneticiler, diğer açlık grevlerinde olduğu gibi, bu kez de ilerisi için yaptırım gücü olmayacak sözler verip açlık grevini sonuçlandırmak istiyorlardı. Fakat bu kez devrimci tutsaklar kararlıydı. Sömürgecilerden en azından uzun süre çiğneyemeyecekleri söz almak isteyen devrimci tutsaklar, Adalet Bakanı faşist Oltan Sungurlu'nun, *"Cezaevlerinin koşullarını inceleyeceğiz. Koşullarını Avrupa düzeyine çıkaracağız"* sözlerine itibar etmeyerek, kesin garanti istediler.

Faşist yönetim, açlık grevini oldu-bittiye getirip sonuçlandırmak ve devrimci tutsaklar üzerinde yeni katliamları gerçekleştirmek için, eylemin 31. gününde Eskişehir Cezaevi'ni boşaltarak; devrimci tutsakları Aydın ve Nazilli Cezaevlerine sürgün etti. Açlık grevinin 31. gününde, bünye olarak oldukça zayıflamış olan devrimci tutsakların, dört tarafı kapalı arabalarda ve sağlıksız koşullarda Aydın ve Nazilli Cezaevlerine sürgün edilmeleri, bile bile ölüme gönderilmeleri anlamına gelmekteydi. Faşist yöneticiler, bu sürgün olayı ile de yetinmeyerek, Aydın Cezaevi'ne getirildiklerinde, devrimci tutsakları işkenceden geçirdiler.

İşkenceler sonucu, PKK'li savaş esirlerinden **Mehmet YALÇINKAYA** ile **Hüseyin Hüsnü EROĞLU** şehit düştüler. Saldırı sonucu devrimci tutsaklardan büyük bir kısmı da çeşitli yerlerinden yaralandılar. Açlık grevinde durumları ağırlaşarak İzmir Devlet Hastanesi'ne kaldırılan **İbrahim Doğan'ın** sağ ayak bileğinde,**İmdat Çelik**'inse sağ dirseğinde kırık olduğu tespit edildi.

H. Hüsnü EROĞLU

Aydın Cezaevi'nde devrimci tutsaklara yönelik olarak gerçekleştirilen saldırı ve 2 PKK'li savaş esirinin işkence sonucu katledilmesi, faşist rejimin cezaevlerine yönelik alçakça oyunlarının hangi boyutlara ulaştığını göstermektedir. Faşist yönetim, anti-demokratik olan kanunlarını bile rafa kaldırarak, en faşist uygulamaları gerçekleştirmek istemektedir.

Aydın Cezaevi'nde 2 savaş esirinin alçakça katledilmesi, tutuklu aile ve yakınlarının geliştirdiği dayanışma hareketinin toplumun tüm kesimlerine yansıyarak gelişmesine yol açtı. Öğrenci, işçi ve aydın kesimlerde, cezaevindeki insanlıkdışı uygulamaları protesto eden, onurlu ve insanca bir yaşamın sağlanması için, açlık grevine destek olan eylemler gelişti.

2 savaş esirinin katledilmesi ardından, diğer cezaevlerindeki dayanışma eylemleri, süresiz açlık grevine dönüştü. 2000'i aşkın devrimci tutsak açlık grevine girerek, "1 Ağustos Genelgesi"nin yürürlükten kaldırılması ve gaspedilen hakların geri verilmesi için, eyleme geçtiler.

Aydın Cezaevi'ndeki açlık grevi 42. gününde ölüm orucuna dönüşürken, 70'i aşkın sayıdaki devrimci tutsağın durumu da ağırlaştı. Hastanede ve cezaevi revirinde bakım altına alınan devrimci tutsaklar tıbbî müdahaleyi kabul etmeyerek, eylemlerini burada da sürdürdüler. Bunların içinden **Mehmet Gül, Mehmet Akçiçekli, Nurettin Şensoy, İlhami Doğan** ve **İmdat Çelik**, durumları ağırlaştığından ve her an ölmeleri tehlikesinin olması üzerine, İzmir Devlet Hastanesi'ne kaldırıldılar. Bu nakil işlemi de tam bir işkenceye dönüştürüldü. Saatlerce hastane kapılarında dolaştırılan tutsakların zincirlenmiş bir halde olduğu görüldü. Diğer tutsakların da benzer bir şekilde yataklarına zincirlenmiş olarak hastane ve revirde tutuldukları açıklandı.

Açlık grevinin ölüm orucuna dönüşmesi, şekerli ve tuzlu su almayan tutsakların sağlık durumlarının daha ciddi boyutlara ulaşmasına yol açtı. Tutsakların kararlılıkları karşısında, Türkiye toplumu üzerinde yaratılmış olan pasifikasyon çeperi de büyük oranda kırıldı. Türk aydınları, bu gelişmeler karşısında sessizliklerini bozarak eyleme geçtiler.

Faşist rejim yetkililerinin, *"Madem ki tedavi kabul etmiyorlar, kendileri bilir, ölürler"* biçimindeki açıklamasına da büyük tepki gösteren Türk aydınları gerek gösteri, açlık grevi ve gerekse de gazetelere verdikleri ilanlar yoluyla "1 Ağustos Genelgesi"nin kaldırılmasını ve cezaevlerinde insanca yaşam koşullarının yaratılmasını istediler. 10 kadın yazarın İstanbul'da gerçekleştirdiği gösteri ardından, **Aziz Nesin, Mehmet Ali Aybar, Rasih Nuri İleri, Emil Galip Sandalcı** ve **Dr. Mina Uğran** İzmir'de 48 saatlik açlık grevi yaptılar. Açlık grevine, yüzlerce aydın da desteğini sundu, dayanışma içerisinde olduğunu belirtti.

Öğrenci, kadın ve işçi kesiminin faşist rejimin cezaevlerindeki insanlıkdışı uygulamalarına karşı protestoları da yoğun olarak gelişti. İstanbul, İzmir, Ankara gibi büyük şehirler başta olmak üzere birçok alanda yüzlerce gösteri, pankart asma ve bombalama eylemleri gerçekleştirildi. Açlık grevi, bütün toplum kesimlerini harekete geçiren bombanın fitilini ateşleyerek, büyük bir gelişmeye yol açtı. Cezaevi direnişi, Türkiye'de 12 Eylül faşist rejiminin kurulmasından bu yana ilk kez bu derecede yaygın bir kitlesel gelişmeye yol açtı. Toplumun faşist rejime karşı olan kin ve öfkesini harekete geçirerek, rejime karşı büyük bir hareketlilik içerisine soktu. Bu, gelecek günlerin devrim sıcaklığına kitlelerin hazır olduğunun bir göstergesi oldu.

PKK Kürdistan'da yükselttiği ulusal kurtuluş savaşıyla, Türkiye halkına bu faşist ve çağını doldurmuş rejimden kurtuluşun yolunu göstermekle kalmayıp, cezaevi direnişiyle toplumu harekete geçirmiş; yıllardır köreltmek istenen dinamiklerini işler hale getirmiştir. Bu, PKK'nin dışarıda olduğu kadar içerde de halklarımızın gerçek kurtuluşu için ne yapması gerekiyorsa, onu yapmaktan geri durmayacağının kanıtı olmaktadır.

Cezaevi direnişinin toplumu adeta ayaklandırması, Ekim-Kasım direnişlerindekinden daha yaygın ve kapsamlı bir hareketlilik içerisine sokması, sömürgecilerin de büyük tedirginlik duymasına yol açtı. Günaydın ve Tercüman gazeteleri, bu konuda öncülük ederek, cezaevi direnişinin yol açtığı gelişmeler karşısında, rejimi uyarma ihtiyacını duydular. Günaydın gazetesi bu konuda daha da alçakça bir dil kullanarak, tutsakların insanca yaşam istemlerini sırf bir politikaymış gibi göstermek istedi. *"Açlık grevi PKK'nin oyunu"* diyen Günaydın gazetesi, faşist uygulamalara arka çıkarken, PKK'nin direnişçiliğinin Türkiye devrimci-demokratik hareketini de etkilemesi ve harekete geçirmesi karşısında rejimi acil tedbir almaya çağırdı.

PKK'nin direnişçiliği, her alanda insanlıkdışı uygulamaların karşısında olmuş; faşist rejimin dayattığı teslimiyet ve ihanet ortamını kabul etmeyerek parçalamıştır. PKK, direnişçiliğiyle Türkiye devrimcilerini faşist cuntaya karşı ayağa kaldırmakla kalmamış, bunlara direnme gücü verdiği gibi, Türkiye aydınını ve halkını da insanlıkdışı uygulamalara karşı tavır almaya yöneltmiştir. Bu gerçek, 51 gün kararlı bir şekilde süren açlık grevleriyle bir kez daha ortaya konuldu.

Bu türden alçakça saldırılara, yine Türkiye aydınlarından en iyi karşılık geldi. İnsan Hakları Derneği İzmir Şube Başkanı doktor **Alpaslan Berktay**, BBC radyosuyla yaptığı röportajda, bu konuda şunları söyledi: *"Bu insanlara, bulunacak bir tek müdahale var: O da tıbbî değil, o da tıp dışı bir müdahale. Çok basit konuşmak istiyorum: Onurlarını iade etmek. Bu 1 Ağustos Genelgesiyle ilgilidir.*

Bu insanların elinde bir tek silahları var: Ölebilmek. Ölebilmekten başka hiç bir silahları yok. Ve maalesef yanlış yorumlara uğruyor. Demokrat bildiğimiz çevrelerde politika yapıyorlar deniyor. Ölmek, politika yapmak değildir. Politikanın en pasifidir. Ve Gandi de pasifist bir politikacı olarak tanındı, açlık grevleriyle. Bu bir terör değildir. Bunlara diğer ulusların cezaevlerindeki standartlar tanınsa bunların hiçbirine de lüzum kalmayacak."

Bu gelişmelerin yanısıra, yüzlerce tutuklu aile ve yakınının yanısıra, yabancı milletvekilleri, insan hakları savunucuları ve basın mensupları da Aydın'a gittiler. Uluslararası Af Örgütü ve diğer birçok kuruluş yaptıkları açıklamalarda, insanlıkdışı koşulların düzeltilmesi ve cezaevlerinde uygulanan işkencelerin son bulmasını istediler. Helsinki Gözlem Grubu'nun ABD'de çalışan kolu, cezaevinde uygulanan insanlıkdışı uygulamalara değindiği son raporunda; Adalet Bakanı Oltan Sungurlu'nun *"cezaevlerini Avrupa ülkelerinin düzeyine çıkaracağız!"* sözüne de yer vererek, buna inanmadıklarını açıkladı. Ülke içinde olduğu kadar dışarıda da faşist rejimin insanlık düşmanı yüzü bu son direnişle birlikte daha da açık bir şekilde gözler önüne serildi.

Eylemin 46. günü, 61 istekden 57'sini kabul eden faşist rejim, 4 maddeyi kabul etmedi. Ki, bu maddeler can alıcı sorunları oluşturuyordu. Havalandırma serbestisi, kaliteli beslenme yapılması, haberleşme özgürlüğünün tanınması, baskı uygulanmasına son verilmesi ve görüş izninin tanınması konularını içeren maddeler üzerinde daha sonraki günlerde yapılan görüşmeler neticesinde, devrimci tutsaklar 61 maddelik isteklerinin tümünü kabul ettirdiler. Bunun üzerine eyleme 19 Ağustos'da son verildi.

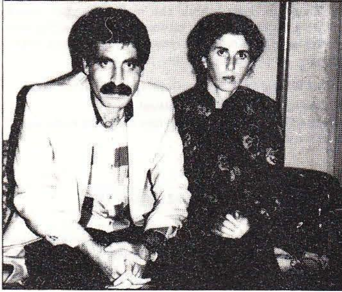
51 gün süren direniş eyleminin sonuçları ve yarattığı gelişmeler büyük oldu. Faşist rejime karşı, Türkiye'de aydınlardan, öğrencilerden, işçilerden, köylülerden ve kadınlardan oluşan geniş bir kesimi muhalefet safına çekerken, faşist rejimin insanlıkdışı yüzünü teşhir etti. *"Cezaevlerinin koşullarını Avrupa düzeyine çıkaracağız"* diyen Adalet Bakanı, daha önceleri yaptığı *"cezaevlerimiz Avrupa'dakilerden iyidir"* açıklamasını yalanlamak zorunda kaldı.

Mazlumlar, Kemaller ve Hayrilerle bayraklaşan cezaevi direnişi, Türkiye cezaevlerinde de, Türkiye devrimcilerinin direnişiyle bütünleşerek daha güçlü bir seviyeye ulaştı. Diyarbakır'daki alev Metris'den sonra, tüm cezaevlerini kapsayarak, **"Direniş Kazanacak"** gerçeğini bir kez daha kanıtladı.

Zindan direnişçilerinden 15 Ağustos Atılımının yıldönümünü kutlama mesajı:

"Kavga özgürlüğün son sancılarını çekiyor"

HALKIMIZA!

M. Ayata, S. Cansız: *"Parti ideolojisi ve politikası, Apocu bilinçle biçimlenmiş; örgütlülüğü Apocu yaratıcılık, disiplin ve kararlılıkla örülmüş. Kavgası Apocu kavga ruhuyla yoğrulmuştur."*

Bugün başkaldıran halklar içinde seni ve senin yüce kavganı görüyoruz. 21. yy'a doğru özgür geleceğin büyük yürüyüşünde senin kararlı yol alışını görüyor insanlık.

Dün Asur zorbasına karşı Ortadoğu halklarının öncüsü, zulmün kalesinin yıkıcısı, halklara özgürlüğün müjdecisi oldun. Bugün Ortadoğu'da halkların gelişim yollarının zeminini sen açtın, devrimin öncü ışığı oldun.

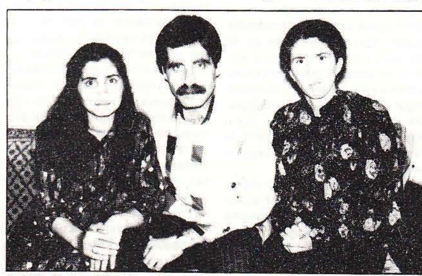
Dün unutulmuşluğun, yalnızlığın, dağınıklığın, örgütsüzlüğün, parçalanmışlığın en koyusunu yaşayan sen, bugün; birleştirici, bütünleştirici, bağımsızlıkçı ve enternasyonalist bir örgüt ve öndere sahip olmuş; ulusal kurtuluş yolunda büyük ve önemli adımlar atmışsın. Tüm dünya insanlığının gündeminde senin mücadelenin önemi ve büyüklüğü konuşuluyor. Dost-düşman tüm güçler öncün PKK'nin sana vaadettiği geleceğe yürüyüşünü izliyor. Seni saran yalnızlık, tecritlik çemberi çoktan kırılmış, dünya ilerici insanlığının ilgi ve sempatisine yerini bırakmıştır.

Dün senin tarihine hükmeden ve varlığın üzerinde söz sahibi olan sömürgeci efendiler, bugün senin özgücün üzerinde gelişen direniş ve başkaldırı tarihin önünde sorgulanıyorlar. Dün seni yenilgiler girdabında boğmak isteyen sömürgeciler, bugün senin kavga selinde çırpınıyorlar. Evet, hiçbir güç seni bu tarihi kararından, bu kararlı yürüyüşünden vazgeçiremeyecektir.

Ortadoğu halkları üzerindeki tarihi ve direkt etkin, dün olduğu gibi bugün de seni bir umut bayrağı haline getirmiştir. Yani senin gerçekliğin üzerinde doğan kavgan, yine senin kavga gerçekliğin üzerinde zafere doğru hızla yol alıyor. Dünün örgütsüzlük ve öndersizliği, yokoluşunu hızlandırırken bugün, öncüne ve önderine sahip savaşçı bir halk kararlılığıyla bağımsız ve özgür bir yaşama gün gün yakın oluyorsun. Seni birleştiren, seni savaştıran, sana öz benliğini kazandıran PKK, biricik önderin APO, Ulusal Kurtuluş Cephen ERNK, Halk Kurtuluş Ordun ARGK vardır. Yani örgütlenmiş ve devrimde karar kılmış bir halkın en güzel coşkusunu yaşıyorsun bugün.

Düşman seni her alanda kavgadan alıkoymak istiyor; seni her alanda vurmak, dağıtmak, bezdirmek istiyor. Her gün yeniden işgal, ilhak, talan, katliam, soygun, işkence, sürgün vs. karşı-devrimin tüm araçlarıyla sana saldırıyor. Seni en seçkin, en ileri gücünden, yani öz evlatlarından koparmak istiyor. Düşman zorba, düşman kalleştir.

Seni sana kırdırtmak, seni sana hain hale getirmek istiyor, durmuyor; seni kök saldığın vatanından koparıp açlığın, sefaletin, zulmün sonsuzluğuna yatırmak istiyor. Tüm zorbaların ve kan emicilerin toplam tarihi, katliam ve yok etmenin bir resmi durumundadır düşmanın. Fransa'nın 16. Luis'idir. 18. yy monarşisinin tüm çirkinliğini sergiler. Rusya'nın Çar Nikola'sıdır. Rusya'yı bir halklar hapishanesine

Cahide Şener, Muzaffer Ayata, Sakine Cansız

çeviren Deli Petrolar'ı geride bırakır. Mussolini'dir, Franko'dur, Hitler'dir. Ölüm kamplarına çevirir ülkeyi. Vietnam'ın kelle avcısıdır, Küba'nın Yanki'sidir. Yani bütün pis savaşların rengini almıştır. Ve sen bütün bu zulüm halkalarının toplamıyla savaşıyorsun. Ama senin de tarihinde 14 Temmuzlar var. Bastille Fransız Burjuva Devrimi'ndeki rolünü senin zindanlarında ulusal kurtuluş mücadelende oynuyor. Senin bağrından çıkmış ve seni ölümüne sevmiş evlatların da 14 Temmuz'da **BAŞARDIK, BAŞARDIK** direniş çığlıklarıyla tam iki ay kıyasıya kavgaya tutuşmuşlardı, Diyarbakır zindanlarında. Diyarbakır'ı böyle fethetmişlerdi.

Ve sen şimdi tıpkı halklar hapishanesi Rusya'sındaki işçi Sovyetleri'nin yürüyüşünü yaşıyorsun. Ortadoğu devriminin büyük çanı olmuş, halkları bu çanın gür sesine çekiyorsun.

Sen Yankee'nin yerli uşakları Batistaları, Sierra Maestraları çoğaltıyorsun Kürdistan'da... Ve Vietkongların cesaretiyle savaşarak Vietnamlaşıyorsun.

Kavga senin özlemin, senin umutların, senin korkunç özgürlük isteminin üzerinde yükseliyor. Sen tüm başkaldırıların toplam güzelliğini yaşıyorsun. Med'den kızıl ateşi, Komünerlerden ihtilalciliği ve Vietkonglardan cesareti almış savaşıyorsun.

Tarih ilk kez tarihliğini oynamıştı Kürdistan'da. '70'li yıllarda APO gibi eşsiz bir Öndere, 80'li yıllara gelindiğinde ise; PKK gibi yüce bir öncü güce, bir Partiye kavuşturdu seni. Ve sen yaklaşık 20 yıldır sürdürdüğün bu kutsal kavga ile tarihe karşı görevini yerine getirmenin büyük çabası içerisindesin. Bu görevin zorluğu ve büyüklüğü savaşma hızını her zaman çoğalttı.

'80'li yıllarda düşman senin üzerinde yeni bir karanlık dönem daha yaşatmak istedi. Mücadeleni kanla boğmaya çalıştı. Halk olarak yeni acılar çektin; yeniden örgütsüzlük, parçalanmışlık, tecritlik ortamında tutulmak istendin. Ama sen, senin olan her değeri büyük bedeller ödeyerek, parça parça düşmandan koparıp almasını bildin. Bu çetin savaşta başarı ibresi hep senden yana oynadı. Düşmanın bu son hesapları da tutmadı. Ve sen 1984'te halk olarak dirilişin yeni bir coşkusunu yaşadın. 15 Ağustos ulusal başkaldırı örülen yeni karanlığı tuz-buz etti.

5 yıldır Kürdistan'da baştan başa Eruh-Şemdinli direniş ruhu yaşanıyor. 5 yıldır sömürgeci-faşist Türk ordularına karşı halk olarak ayağa kalkmış meydan okuyorsun. Gözbebeğin gerillan ve halk kurtuluş güçlerin PKK ve başkan APO'nun yol göstericiliği ve komutası altında savaşarak düşmanın yürüttüğü özel savaşın gücünü sınırlamıştır. Kavga özgürlüğün son sancılarını çekiyor.

Yiğit Kürdistan halkı, uğruna zindan yattığımız, uğruna ölümleri kucakladığımız halkımız, kurtuluşun uğruna kavgaya başkoyduğumuz ilk andaki yeminimizi yineliyoruz. Seni bağımsızlığa ve özgürlüğe kavuşturana dek savaşımıza her gün yeniden çoğalan, her gün yeniden dirilen inançla devam edeceğiz. Bulunduğumuz her alanda seni yaşayan yüreğimizle, seni anlayan bilincimizle ve sana vaadettiğimiz savaşçılığımızla düşmana aman vermeyeceğiz. Gün gün büyüttüğün kavganı coşkuyla kucaklıyoruz. Ve inançla diyoruz ki; eline ulusal kurtuluş savaşının kızıl bayrağını veren Önder APO, öncü güç PKK, Cephemiz ERNK ve kahraman ordumuz ARGK çok yakında bağımsızlık ve özgürlüğün kıpkızıl bayrağını da verecektir.

—15 Ağustos ulusal başkaldırı bayramın sana kutlu olsun!
—15 Ağustoslar zafere giden yolda yeni güç, yeni atılım olsun!
—Yaşasın 15 Ağustos Eruh-Şemdinli direnişimiz!
—Yaşasın Başkan APO!
—Yaşasın PKK!
—Yaşasın Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi!
—Kahrolsun sömürgecilik ve emperyalizm!

BAŞKAN APO'YA!

Kürdistan'da yaklaşık yirmi yıllık bir mücadele tarihi yaşanıyor. Proleter damgayı taşıyan bu mücadele sizin önderliğiniz ve sizin komuta gücünüzle gelişti, büyüyor ve yürüyor.

Halk olarak tarih sahnesinden silinmeyle yüzyüze geldiğimiz bir dönemde, tam da böyle kritik bir anda sizin gibi bir yolgöstericiye, öndere kavuşma şansına erişti halkımız. Bu öyle bir şans ki, halkımız onu yakaladığından beri yeniden doğmanın ve varolmanın onurlu güzelliğini yaşıyor.

Varlığınız, kişiliğiniz, yani kavga ruhunuz, azminiz, cesaretiniz, kararlılığınız mücadeleye yirmi yıldır yön veriyor. Kürdistan'ın tarihi akışını kökten değiştirip halkımızın kendi öz benliği üzerinde yeni bir tarih yaratmasının varlık nedeni oldunuz. Bu nedenle diyoruz ki, Kürdistan'ın yeni tarihi sizsiniz.

Kürdistan gibi atomlarına dek parçalanmış, dağılmış bir toplum yapısı üzerinde birleştirici, toparlayıcı, örgütleyici rolünüz; Partimizin ideolojik, politik ve doğrultusuna hakim olmanız, bu çizgiyi sağa-sola saptırıcı tüm etkilerden arındırarak yürütmeniz ve bir bütün olarak leninist çizgiye bağlılık ve katkınız, sizi APO yapan eşsiz değerdeki özelliklerdir.

Düşmanın baştan beri sizi hedef almasının nedeni budur. Bu büyük rolünüzü bildiği için ilk günden beri halkımızı, Partimizi ve devrimimizi öndersiz bırakmak için

her türlü çabayı harcadı. Gerek içimizdeki ajan provokatörler aracılığıyla, gerekse de direkt saldırılarıyla sizi imhaya yöneldi. Kürdistan halkı ve Partimiz üzerindeki güçlü otoriteniz, devrimimizin gelişmesindeki ve yürütülmesindeki üstün başarınız ve komuta gücünüz; uluslararası komünist hareketle devrimci, tutarlı ve tavizsiz bağınız örnek enternasyonalist kişiliğiniz sizi düşmanın bu tür iğrenç ve alçak oyunlarının hedefi durumuna getirdi. Kürdistan'da PKK demek APO demektir. Parti ideoloji ve politikası, APOCU bilinçle biçimlenmiş, örgütlülüğü APOCU yaratıcılık, disiplin ve kararlılıkla örülmüş, kavgası APOCU kavga ruhuyla yoğrulmuştur. İşte düşman bunu biliyor, sonsuz korkusu da bundandır.

Sevgili önderimiz büyük
komutan APO!

Sizi anlatmak zordur, bilinen kavramlarla sizi açıklamak yeterli olmayacaktır. Çünkü hiçbiri sizi tam olarak anlatmaya, sizi vermeye yetmeyecektir. Sizdeki coşku, sizdeki engin halk sevgisi, yoldaşlık sevgisi, bağlılık, sizdeki ikna gücü ve yeteneği, sizdeki bitmez tükenmez enerji ve yaratıcılık, sizdeki eleştirisellik ve uzak görüşlülük, sizdeki disiplin ve usta örgütçülük nasıl anlatılır? Bütün bunların pratik ifadesi kavgamızın kendisidir. PKK'dir, ERNK'dir, ARGK'dir; tüm kitle örgütlerimizdir, Kürdistan'dır. Hepsinde sizin kavga bilinciniz, kavga ruhunuz vardır. Kürdistan'ın taşı-toprağı sizleşmiş. Yani Kürdistan baştan başa APOCU kesilmiş.

Mücadeleye sunulan her katkı değerlidir. Bunu en çok söyleyen siz, en çok değer veren yine sizsiniz. Ama sizin emeğiniz, sizin çabanız, en zor ve kritik anlardaki pratik gücünüz, olaylara hakim olmadaki başarınız ölçüye vurulamaz. Omuzlarınızdaki yükün ağırlığı ve bunu götürmedeki engin çabanız, yaratılan tüm değerler bu emeğinizin adıdır, ölçüsüdür.

Kürdistan gerçeğini gözlerimizin önüne serdiniz, Marksizmin yaratıcılığını ülkemize uyguladınız, bu savaşımı yürüterek PKK'yi şekillendirip ruh-can verdiniz. Bugün Kürdistan'da yaşayan, gelişen ne varsa bu sizin damganızı taşıyor, sizin yaratıcılığınızı yansıtıyor. Biz yeniye, güzele, ülkemize aşığız, siz bunların somutlaşmış ifadesisiniz. Siz Kürdistan'sınız, siz devrimsiniz, size olan muazzam sevgi ve bağlılığımızın anlam ve ifadesi budur. Sizsiz bir Kürdistan'ı, sizsiz bir PKK'yi düşünmedik, düşünmeyeceğiz, varsın bazı ahmaklar, ruhsuzlar bunu anlamasın, anlamazlıktan gelsin hiç önemi yoktur.

PKK gerçeğini sizin dışınızda görmek isteyen ve öyle göstermek isteyen bazı beyinsiz sefiller vardır. Varsın onlar rolünüzü, Partimize ve devrimimize vurduğunuz damgayı başka göstermeye çalışsınlar. Bu neyi değiştirebilir ki? Bu yönlü çabaların onları ne kadar zavallılaştırdığını, düşkünleştirdiğini görüyoruz sonuçta. Ve lanetler yağdırıyoruz. Tüm insanlığa yeniden haykırıyoruz ve diyoruz ki, 17 Ekim Devrimi'nin yolunun belirlenmesinde, Bolşevik parti'nin şekillenmesinde, Bolşevik ruhun oluşmasında Lenin'in rolü ne idiyse, Kürdistan'da PKK'nin ortaya çıkışında, ideolojik-politik doğrultusunun oluşumunda, PKK kişiliğinin yaratılmasında, kısaca devrimimizin yolunun çizilmesinde APO'nun rolü odur. Ve o olmaya devam edecektir.

Değerli Başkanımız
biricik APOMUZ!

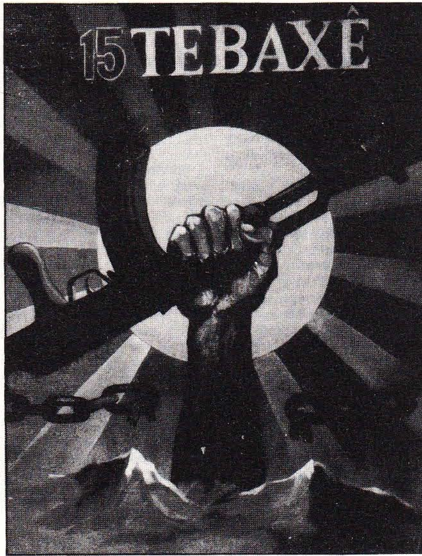
Size bağlılık yeminimiz, kavga yeminimizdir. Yıllardır ne kavga aşkımız bitti, ne de size olan bağlılığımız. Gerek dışarda ve gerekse tutsaklık yaşamımızda belki size yeterince layık olamadık ama her zaman sizi yaşadık ve sizinle başı dik, ayakta kalmaya çalıştık.

Bundan sonra da sizi yaşayacak ve size layık olmaya çalışacağız. Korkumuz, kaygımız, endişemiz tutsaklık, ölüm, işkence vs. olmayacak. Korkumuz, kaygımız, istediğiniz kişiliğe ulaşamama olacaktır. En büyük arzumuz, tarihin ve sizin emrettiğiniz Kürdistan'ı bağımsızlığa ve örgütlülüğe ulaşmaktır. Ama diğer büyük ve yakıcı arzumuz da tekrar sizi görebilmek, size daha yakın olabilmek ve biriken o korkunç özlemle büyüklüğünüzü, yüceliğinizi kucaklamaktır. Savaş cephelerinde emirlerinizle coşmaktır.

Bugün kavganın bir başka cephesindeyiz. Elimize verdiğiniz silahı, emirleriniz doğrultusunda kullanacağımıza, bu cephede de kavgamıza, halkımıza, Partimize ve siz eşsiz Önderimize layık olmak için elden gelen tüm çabayı göstereceğimize, emrettiğiniz düzeye ulaşmak için canla-başla çalışacağımıza ve bu alanda da düşmana rahat vermeyeceğimize söz veriyoruz.

15 Ağustos Ulusal Başkaldırı Bayramınızı kutluyor, sizi saygıyla selamlıyoruz.

—Yaşasın Başkan APO!
—Yaşasın PKK!

bir Cepheye, ERNK'ye kavuşmuştur.

Bugün Kadın Birlikleri, Gençlik Birlikleri, İşçi-Köylü Birlikleri, Esnaf Birliği vb. birliklerimiz bu cephe ruhu içinde örgütlenmiş ve mücadelemizi besleyen birer savaş birlikleri haline gelmişlerdir. Her birini bir savaş cephesi haline dönüştürmek, bu cephelerden düşman mevzilerini vurmak, düşmanı parça parça söküp atmak en başta gelen görevdir. Partimizin ideolojik-politik-askeri çizgisiyle bütünleşen, ona hizmet eden bir çalışma temposuyla ülke içinde ve dışında, bulunduğumuz her alanda halk savaşımıza yeni kan pompalamak gerektiği ortadadır. Bunda en büyük görev ERNK'ye düşüyor. Bu görevi gerillamızın en coşkulu dönemini yaşadığı bugünlerde daha etkin sürdürmeli, kavgamızın yarattığı olumlu ortam daha iyi değerlendirilmelidir. 15 Ağustos diriliş ruhu her mahalleye, her semte, her fabrikaya, her okula, her köye yani yaşamın her alanına taşırılmalıdır.

—15 Ağustos Ulusal Başkaldırı Bayramı Cephemiz ERNK'nin daha büyümesinin ve gelişmesinin itici gücü olsun!
—15 Ağustos, Cephemize ve bünyesindeki tüm birliklere kutlu olsun!
—Yaşasın 15 Ağustos kavga ruhu!
—Yaşasın ERNK!

KAHRAMAN ORDUMUZ ARGK'YE!

Kürdistan dağlarının güzelliği ve görkemliliği, o inatçı koruyuculuğu tarih boyunca halkımıza dost özellikler olarak süregelmiştir. Halkımızın özgürlük sevdasının ilk tanıkları bu erişilmez dağlarımız olmuştur. Onları zaptetmek, özgürlüğü zaptetmekti. Onun içindir ki, bu alanlar düşmanın en korktuğu alanlar olmuştur. Onlara erişmek, onları zaptetmek düşmana nasip olmamıştır. Güzel ve doğal barınaklarıyla güçlü savunma mevzileri ve aynı zamanda güçlü saldırı kampları olan bu alanlar, hainin puştluğu olmazsa en erişilmez eşsiz beldelerdir. İşte bugün bu beldelerde gerillamızı ve yiğit Halk Ordumuzu görüyoruz. Bu dağlar savaş ve zafer naralarıyla inliyor.

Düşmanın son demini yaşadığı 1980'li yıllar bile buraları bizden koparmaya yetmemiştir. Tüm vahşi saldırılarına rağmen silahlı propaganda birliklerimiz ve gerillamızın önemli korunma alanları olmaya devam etmişlerdir. Ülke toprakları, dağlarımız bu dönemde de uğruna savaşanların güçlü mevzileri olmuştur.

Bugün gerillamız ülke topraklarını baştan başa köstebek yuvasına dönüştürmüştür. Tarihin son ihtiyar devi artık rahat soluk alamayacaktır. Her karış toprağımıza sapladığı sömürgeci-faşist süngüsünü tek tek söküp atmaktadır halkımız. O yıkılmaz bilinen MİT, sömürgeci Türk devletinin faşist orduları, bugün Halk Ordumuzun ve gerillamızın güçlü savaşçılığı, cesaret dolu atakliği karşısında parça parça yıkılmakta, dağılmakta, bütün çürümüşlüğü, kokmuşluğu ve kofluğu her gün biraz daha açığa çıkmaktadır. Kürdistan halkı son büyük acılarını yaşıyor. Bu acılarını büyük kavganın, büyük özgür geleceğin harcı yapmış, onu her gün daha büyük bir güçle örüyor.

Bilindiği gibi Kürdistan Halkının yakıcı istemi Partimizin, Parti Önderimizin tarihi emri ve zindan tutsaklarının vahşete başkaldırı direnişleri; Mazlum'un sesi, Dörtlerin ateşi, Pirlerin uzun yürüyüşü birleşince Kürdistan halkı yeni baştan doğmanın sevincini yaşadı Eruh ve Şemdinli'de. Gerillamız, bu sesin, bu istemin ve bu emrin tarihi tercümanı oldu.

Adını şehitlerimizin adından alan ve onların kavga geleneği ile yoğrulan halk kurtuluş birliklerimizin 1984'te ilan ettiği savaş kısa zamanda Halk Ordumuz ARGK'yi yarattı. Başta büyük komutan APO olmak üzere Delil'in, Karasungur'un, Mahsum'un, Pir'in ve daha nice eşsiz komutanın asker kişiliği ve savaş sanatındaki ustalığı en iyi ifadesini ARGK'de buldu. Bugün en modern teknik donatımlı NATO güçlerine karşı bu ordu daha şimdiden halk savaşımızın eşsiz destanlarını yarattı.

Eruh, Şemdinli Direniş ruhunu, Botan'da Özgür Vatan Parçasına dönüştüren Kahraman Halk Ordumuzu mücadele ateşiyle selamlıyoruz.

Eruh, Şemdinli ateşini bir yangına dönüştüren ARGK birliklerinin yürüyüş kollarında olmak özlemi ve, büyük istemiyle tüm savaşçıları kucaklıyoruz.

—Yaşasın Bağımsız Kürdistan!
—Yaşasın ARGK!

Sakine Cansız, Muzaffer Ayata
Amasya Özel Tip Cezaevi

SEVGİLİ PARTİMİZ PKK'YE!

Örgütlenmek, Parti olmak, bir savaşa komuta etmek kolay değildir. Bunu yaratmak, bu seviyeyi tutturmak bir ülke devriminde uzun yılları almış ve hatta böyle bir oluşum, ancak savaşın bitiminde ya da bitimine yakın bir dönemde sürecini tamamlamıştır.

Kürdistan'da bu süreç zorlu ama kısa ve başarılı geçti. İdeolojik ve politik çizgimizin netliği, doğruluğu ve kararlılığı mücadeleyi kısa sürede halka mal etmiş ve muazzam bir gelişme sağlamıştır. Öyle ki, 1978'lere gelindiğinde artık varolan yapıyla gelişmelere hakim olunamıyordu. Üst bir örgütlenme ve buna denk düşen üst bir mücadele kendini şiddetle dayatıyordu.

İşte ulusal kurtuluşun, uyanışın dorukta olduğu böyle bir dönemeçte Kürdistan halkı, PKK'ye kavuştu. Kürdistan halkının en seçkin evlatlarının birliği olan bu büyük ve değerli ailemiz 11 yıldır halk değerlerimiz ve yaratılan mücadele değerlerimizin birikimi üzerinde dünden daha kararlı, daha yetkin, daha örgütlü ve daha disiplinli bir şekilde komuta ederek, Kürdistan halk savaşını yürütmektedir.

Başında büyük Önder APO'nun bulunduğu biricik Partimiz, **Haki, Mazlum, Kemal, Hayri, Karasungur, Mahsum,...** gibi üstün komünist kişiliklerle vücut bulmuş, onların kan ve yaşamlarını, onların kızıl kanlarıyla beslenerek savaşı kesintiye uğratmadan yürütme başarısını göstermiştir.

Leninist parti çizgisini en iyi biçimde temsil eden Partimiz, mücadelenin tüm süreçlerini devrimci tarzda ve büyük bir manevra gücüyle aşmasını başarmıştır. Düşmanın en saldırgan olduğu ve direkt örgütlülüğümüzü yani varlığımızı hedef aldığı dönemlerde kendini koruyabilme yeteneğini göstermiş ve sürekli bir yenileme savaşı içine girmiştir. Kadro sorunu, yayın sorunu, ittifaklar sorunu, sömürgeci-faşist cuntaya karşı mücadele sorunu ve bunlara benzer birçok ideolojik-politik-pratik soruna eğilmiş ve çözümlerini netleştirerek mücadeleyi daha üst bir aşamaya getirmesini bilmiştir.

Devrimi zaferin arifesine getiren Partimiz, Bolşevik Parti'nin Rusya'da ve dünya ölçüsünde oynadığı rolü oynamış ve oynamaya devam etmektedir. Bolşevik Parti'nin sayısız konudaki sapmalarla mücadele içinde gelişmesi ve devrimin tek önder gücü olmasından farklı olarak PKK Kürdistan'da ihanet yuvalarıyla, hain ve dönek güruhuyla mücadelede çelikleşti, ve kararlı savaşımıyla devrimimizin tek yaratıcısı ve yürütücüsü oldu.

Görüyoruz ki, PKK'siz Kürdistan'ı hayal bile edemeyen düşman APO'suz PKK'yi hayal etmeye başladı. Ama bu sadece bir hayaldir, bundan öteye geçmeyecektir. Mücadelemiz, Partimizin APOCU birliği ve ruhu tüm bu hayalleri daha başında kursaklarında bırakmıştır.

Partimizin her toplantısı, her kongresi, her konferansı, her kararı, her emri Kürdistan'da yeni bir devrimci atılım, mücadelede yeni bir aşama olmuştur. Partimiz kısa sürede emek değerlerini yaratmış, her birini yeni ve daha büyük değerlere dönüştürebilmiştir. Beş yıllık bir savaş sürecinde cephesini, ordusunu ve kitle örgütlerini oluşturabilmiş ve onları kendi rollerini oynayan güçlü savaş örgütleri durumuna getirebilmiştir. Yani baştan beri önüne koyduğu halk savaşımızın güçlü silahları Parti-Cephe-Ordu örgütlenmesi, kendi doğal süreci içerisinde gelişmiş ve uyum içinde savaşı yürütmektedir. Bugün ülkeyi baştan başa bir ağ gibi saran Partimiz, en arzu ettiğimiz bir görevini daha gerçekleştirmekle karşı karşıyadır. Bu görev, özgür vatan topraklarında kongresini toplamaktır. Şimdiden özgür vatan topraklarına hoş geldiniz der, tüm Partili yoldaşları saygıyla selamlarız.

Yiğit, gerillalarımızın 15 Ağustos'ta başlattığı ve kahraman Ordumuz ARGK'nin bir yangına dönüştürdüğü öncülüğünüz altındaki halk savaşımızın geldiği bugünkü boyut, halkımızı, tüm Partili yoldaşları olduğu gibi biz tutsakları da coşkulu sevince boğmuştur. Gelişmeleri ilgiyle, sevinçle, gururla izliyoruz. Ve bu gelişmelerin gerisine düşmemeye, emrettiğiniz düzeye kendi alanımızda ulaşmaya çaba gösteriyoruz. Üzerimize düşeni yapacağımıza ve size, halkımıza, mücadelemize layık olacağımıza söz veriyoruz.

—15 Ağustos büyük zaferinin yıldönümü kutlu olsun!
—Yaşasın PKK!
—Yaşasın Başkan APO!

HALKIMIZIN ULUSAL BİRLEŞİK GÜCÜ ERNK'YE!

Ulusal kurtuluş mücadelemiz ilk ideolojik oluşum döneminden başlayarak Kürdistan gerçekliği ile bütünleşmiş; daha bu aşamada kitleler üzerinde etkili olmuş ve geniş bir kesimi mücadele saflarına çekmeyi başarmıştır. İdeolojik-politik-pratik mücadelenin birlikte ustaca uygulanmasının bir sonucudur ki, Kürdistan'dan kaynaklanmayan ancak Kürdistan'daki geri yapının yaşam şansı tanıdığı bazı yabancı ideolojilerin halkımız üzerindeki etkileri çabuk dağıtılmıştı.

PKK'nin bu mücadele çizgisi her alanda aynı olumlu ve sevindirici sonucu ortaya çıkarmıştır. Devrim dışı tüm yapılanmaları dışlamış, bunun yerine birbirini bütünleyen güçlendiren ögeleri bir araya getirip birleştirmiştir. Halk güçlerini örgütlemiş, her birini Parti silahıyla, devrim silahıyla silahlandırmış, örgütlü bir halk gücüne sahiptir. Özellikle 84'ten sonra yoğunlaşan halk savaşımız, halkımızın savaşma istemini arttırmış ve halkımızı daha çok kavga alanına çekmiştir. Halkımız artık tarihinde tanık olmadığı bir savaşın tüm etkileyici atmosferi içinde kendini görmektedir. Bu da kendi öz evlatlarının kararlı savaşımına karşı onu, en iyi koruyucu ve en verimli kaynak yapmıştır.

Kürdistan'daki bu hızlı gelişme ve değişme mücadele tarihimizde yeni bir sayfa açtı. 1985'lere gelindiğinde Partimiz halkımızın topyekün örgütleneceği bir ulusal cephe kurdu.

ERNK'nin ilanı Kürdistan'da yeni bir ruhun yaratıcısı oldu. Bu ulusal birlik ruhuydu. Tarih boyunca birlik ruhu sürekli dumura uğratılmış, kavgacı gücü sürekli peşkeş çekilmiş bir halk için bu önemli ve tarihi bir olaydı. Kürdistan halkı tarihinde ilk kez kendisini her alanda örgütleyen, harekete geçiren, güç ve yeteneğini ulusal bağımsızlık yoluna akıtan

SERXWEBÛN OKUYUCULARINA VE DAĞITICILARINA!

Gazetemiz **Serxwebûn'a** abone olalım; abone bulalım.

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin sesini en ücra köşelere kadar ulaştıralım!

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın "Nisan Çözümlemeleri"nde yeralan "Din Sorunu Üzerine" değerlendirmesini yayınlıyoruz.

DİN SORUNU ÜZERİNE

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Bütün bunlardan sonra, Türklerin İslamiyetle ilişkisi ve İslamın Türklerin durumu üzerine etkileri konusuna değinmek gerekmektedir. Bu önemli bir konudur ve gerçeklerimize doğru yaklaşmada daha aydınlatıcı olacaktır. Türk boyları- o dönemde bu boylardan henüz güçlü bir Türk kavimi de oluşmuş değil-Oğuz boyları İslamiyetle ilk teması, saldırı ve çapulculukla Ortadoğu'da yer edinmeye çalıştıkları dönemde kurarlar. Daha çok fetheden, hem de baskı ve sömürü yanı ağır basan feodal devletler kurma ve bunu da en zorba bir temelde sürdürme karakteri, bu dönemde İslamlıkta güçlenmiştir. Burda hemen başlangıçta İslamlığın büyüklüğü, yüceliği, ataklığı, önemli oranda gelişen feodal uygarlıkların sınıfsal karakterini oldukça güçlendirmiştir. Dolayısıyla, bu uygarlığın yayılmasında rol alan komutanlar ganimet peşindedirler. İslamın bir yardımlaşma olarak görülmesi gereken ganimet kavramı başlangıçta bir ilerlemeye hizmet edecek ancak bu kurum daha sonra yozlaştırılacaktır. Tamamen hanedanlar, hükümdarlıklar tesis etmek için kullanılacaktır. 10. yy'a doğru geldiğimizde, Orta Asya kapılarındaki İslamlık başlangıçtaki ilerici-devrimci özünü önemli oranda yitirmiş; bunun yerine, hanedanlar, sultanlar ve meliklerin elinde ganimet yoluyla değerlerin gaspına oldukça imkan veren katı bir tutuculuğa dönüşmeye başlamış; hızla feodalleşmek isteyenlerin, hızla ganimet ve güç toplamak isteyenlerin elinde artık bir ideolojik silah haline gelmiştir. Bu dönemde yayılmacıdır ve bu anlamda emperyalist bir öncülüğe yükselmiştir. İşte Türkler, Türk boyları İslamiyetin bu aşamasında onunla temas kurmuşlardır. Türk boyları o dönemlerde Orta Asya'da kuraklık vb. nedenlerden dolayı sıkıştırılmış ve kesin olarak bir tarafa savrulmak istemektedirler. Türkler bu dönemde at sırtındaki bir boylar topluluğu dur. Son derece atiktirler. Hem üzerinde yaşamış oldukları coğrafyanın körüklediği sıkışık durumları, hem de at sırtında beslenen bir boylar topluluğu olmaları nedeniyle, tam da bu biçimde İslamiyetle karşılaştıklarında, savrulacaklar, her tarafa yayılacaklar ve bunun için bir saldırı silahına ihtiyaç duyacaklardır. Bu saldırı silahı onları hem ideolojik, hem siyasi yönden çok güçlendiren bir silah olmalıdır. Onlar en çok bunu ağırlıkta görecek, ona sarılacaktır. Çin'e gidiyorlar ve hemen Çin İmparatorluğunun hizmetine giriyorlar, genaral oluyorlar. Kısacası, hakim olana uymada son derece çıkarcıdırlar. İşte o dönemde İslamlık da bunlara böyle imkan ve özellikler sunuyor. İslamın kılıcını ellerine aldılar mı, onun ideolojik saf yorumunu da yüzlerine maske olarak geçirdiler mi çok büyük bir yayılma imkanı buluyorlar. Büyük bir ganimet elde etme ve siyasi güç olma imkanı ortaya çıkıyor. Bu nedenle Türk boylarının şefleri hızla Müslümanlaşıyorlar. İslamlığı reddetmeleri halinde, çok güçlü İslam ordularıyla çarpışmak zorunda kalacaklar ki, bu da mümkün değildir. İran Şia biçimini kabul ederlerse, mevcut hakim kesim olan sağ kesime, despot ve talancı kesime karşı çıkmak zorundadırlar ki, bu da çıkarlarına uygun değildir. Oysa Türk boy şefleri, feodal, sultan, melik olmak istiyorlar. Dolayısıyla, Alevi-Şia biçimine karşı, en sağ, çapulculuğa ve baskıya en çok hizmet eden Sunniliği kabul ederek ve bir de buna kendilerinin gelişim seviyesi olan ve feodalizmin öncesi olan ilkel-komünal toplumun en üst evresini ekleyerek gelişmek istiyorlar. Bu üst evreyle önemli feodal güç sahibi olma olanağı birleşince muazzam bir feodal sıçrama yapıyorlar. Atın üstünde bir boy, ilkel-komünal toplumun en son aşaması, yani barbarlık aşamasında olmaları ve İslamiyetin en sağ yorumuyla karşılaşmaları Türk boylarını, egemenlerini İslamın vurucu-kırıcı gücü haline getiriyor. Ve gerçekten kısa sürede İslamlaşmaları ile birlikte, İran'ı boydan boya istila ediyorlar. Hindistan ve Afganistan'a açılıyorlar ve daha 1050 yıllarına geldiğimizde Abbasi İmparatorluğunun saraylarına ortak oluyorlar. XI. yy. ortalarından itibaren ise, Irak, Kürdistan ve Anadolu topraklarına girmeye başlıyorlar.

İşte bu yayılma durumları önemlidir. Nasıl bu kadar yayılabiliyorlar? Bunlar İslamiyette bir devrimi mi yaptılar. Hayır! Türk ve İslam ilişkilerini gerçekten önemle ele alıyoruz. Ve son derece gerçekçi bir ele alıştır bu. Bunlar İslamlığın önderliğini ele geçirdiklerinde İslamın en sağcı, en ganimetçi, en gaddar özelliklerini esas alıyorlar. Bu ne demektir? İslamın gerçek devrimcileştirici, uygarlaştırıcı yönüne karşı, en sağcı, gerici, katliamcı özelliklerini esas alıyorlar. Türk egemen sınıfının, Türk feodalitesinin oluşması bu anlamda gericidir. İslam uygarlığının özüne bile karşıdır. Yani sahte İslamcıdır; İslamın özünü geriletmekte, baskı altına almaktadır. İslamiyetin gerçekten en sahte kavimi, en sahte bir temsilcisidir. Belirttiğimiz gibi, ganimet için, siyasal güç olmak için fedodal, melik, sultan olmak için İslamiyeti kabul ediyor, ve bir de bunu en geri, en sağ, en bastırmacı özellikleri ile gerçekleştiriyorlar. Burada ilericilik ve devrimcilik aranmaz. İşte Türklüğün İslam tarihindeki yeri ve rolü budur ve kesinlikle olumsuz yanı egemendir. Bunu Abbasi İmparatorluğunun yıkılışında, İran'daki devletlerin yıkılmasında görmek mümkündür. Anadolu'da yürütülen İslam istilasında görmek mümkündür.

> ***"...İslamın gerçek devrimcileştirici, uygarlaştırıcı yönüne karşı en sağcı, gerici, katliamcı özelliklerini esas alıyorlar. Türk egemen sınıfının, Türk feodalitesinin oluşması bu anlamda gericidir. İslam uygarlığının özüne bile karşıdır. Yani sahte İslamcıdır; İslamın özünü geriletmekte, baskı altına almaktadır. İslamiyetin gerçekten en sahte kavimi, en sahte bir temsilcisidir. Belirttiğimiz gibi, ganimet için, siyasal güç olmak için, feodal, melik, sultan olmak için İslamiyeti kabul ediyor ve bir de bunu en geri, en sağ, en bastırmacı özellikleri ile gerçekleştiriyorlar. Burada ilericilik ve devrimcilik aranmaz. İşte Türklüğün İslam tarihindeki yeri ve rolü budur ve kesinlikle olumsuz yanı egemendir. Bunu Abbasi İmparatorluğu'nun yıkılışında, İran'daki devletlerin yıkılmasında görmek mümkündür..."***

Burada hemen bir konuya daha değinmek gerekiyor. Türk boylarının egemen kesimi; sermaye, artıdeğer, siyasi güç elde eden kesimi hızla palazlanır ve devlet gücü haline gelirken, Türk boylarının alt kesimi, yani aşiret birlikleri dağılıyor, sınıflaşma başlıyor. Feodalleşenler ve serfleşenler var. Serfleşenler, Türkmenlerdir. Feodalleşenler ise, aşiretlerin önde gelen boy beyleridir. Onların İslama yaklaşımı sözkonusudur. Bu da anlaşılırdır. Çünkü, sınıfsal bir çelişki var ve bu o zamandan beri Türkmenlerle boy beyliğini bir savaşım içinde tutmuştur. Ve bu savaşım gerçekten şiddetlidir. Türk boylarındaki savaşım, özellikle boyların devletleşmesiyle birlikte çok acımasız bir hal alır. Türk boy beyleri Türkmenlere diğer kavimlere yaptıklarından daha fazla gaddarlık yapmışlardır. Çünkü Türkmenlerin varlığı onların sınıf iktidarını engelliyor, etkiliyor. Sınıflaşma sürecinde kabile oymaklarının ayrışıma uğramasında sert bir çıkarlar kavgası başlıyor. Ve bu çıkarlar kavgasında elbetteki feodalizmi esas alan kesim hakim çıkacaktır. Türkmen ise serfleşecektir, dağlara yerleşecektir. Beyler imparatorlukların eski devlet merkezlerine yerleşecek; Bağdat'tan Konya'ya, İstanbul'a ve diğer irili ufaklı feodal devletçik merkezlerine kadar yoğunlaşacaklardır. Sınıf çatışmasından ötürü de Türkmen Toros dağlarına çekilecektir. Kıyıda köşede, şurda burda kendini yaşatmaya çalışacaktır. Türk toplumundaki sınıfsal çelişmenin doğuşunun dinsel bir görünüme, mezhepsel bir görünüme bürünmesinin anlamı budur. Büyük Selçuklular'da olsun, Anadolu Selçukluları'nda olsun, Türk devletlerinin kuruluşlarında bu model olduğu gibi izlenir. Feodalleşen kesim, önce de belirtildiği gibi, İslamın Sünniliğini, hakim sağ yönünü esas alır. Bunun ideolojik kılıfı altında Anadolu'ya yerleşir.

Anadolu'da belli bir yoğunlaşma ile birlikte, Anadolu Selçukluları'nın kuruluşundan sonra çok sayıda Türk boyları Anadolu'ya akın ederler. O bilinen büyük göç dalgaları gelişir. Oldukça büyük bir Türk ve İslam nüfusu burada yoğunlaşır. Bizans'ı geriletirler. Bizans'ın geriletilmesinde, yine döneme göre İslamın ileri bir uygarlığı temsil etmesi, Bizans'ın ise özellikle egemenlik altında tuttuğu kendi halkı ve diğer halklar üzerinde yüzyıllardan beri süren katmerli bir baskıyı temsil etmesi rol oynar. Bizanslılar artık baskı ve sömürüden nefret ediyorlar. Çünkü böyle bir imparatorluğun hükmü altında yüzyıllardan beri acı çekiyorlar. İslam onlara bir taze kuvvet, bir kurtarıcı kuvvet gibi geliyor. Yani Türklüğün işgalci, istilacı karakteri altında özünde bu olmamasına rağmen İslamın genel algılanışı biraz böyledir. Köhnemiş Bizans'a karşı taze bir kuvvet olarak bilinirler. Türk kavimi eliyle, Türk feodalleri eliyle çok güç kazanmış bir İslam saldırısı sözkonusudur. Arapların elinde bu yön aslında kısmen sınırlıdır; Malatya'ya kadar gelirler ama Bizans'ı zaptedemezler. Bizans'ın zaptı, İstanbul'un fethi, Türk egemenliği, yani Osmanlı İslam imparatorluğu eliyle gerçekleşecektir. Bizans'ın önce geriletilmesi ve daha sonra yıkılması bu açıdan eski bir imparatorluk biçiminin ta Roma'da vücut bulan bir imparatorluk biçiminin aşılması ve en sağcı, biraz da gecikmiş büyük merkezi Osmanlı İmparatorluğunun kurulması demektir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun tarihteki çerçevesini kısaca özetlersek; İslamın devrimci aşamasını çoktan aştığı bir dönemde hüküm sürmüştür. Feodal uygarlığın ilerici ve olgunluk aşamasını geride bıraktığı, XV. yy'a doğru gelindiğinde İslamın gerileme aşamasına ulaştığı, çok sağ bir önderlik altında da bir gerilemeyi yaşadığı dönemde devreye giren Türk kavimleri de gerçekten İslam uygarlığına fazla bir katkıda bulunmamışlardır. Tamamen gasp ve çapul peşinde koşmuşlardır. Bu nedenle, uygarlığa herhangi bir katkıları olmamıştır. Elbette yaptıkları bir şeyler vardır ama bu ilerleme anlamında, aşama anlamında değildir. Tamamen fetih peşinde koşan, bir de buna muhtaç olan çok sayıda boy vardır. Bu boylara sürekli yeni topraklar gereklidir. Bu, yeni toprakların gaspı için kendini sıkı sıkıya görevli hissetmelerine yolaçmaktadır. Dolayısıyla, İslami feodal uygarlığın gerileme aşamasına denk gelen bu aşamada daha çok da Osmanlı İmparatorluğu'nun gerçeğinde görülen onun İstanbul'u fethiyle birlikte dönemin en güçlü imparatorluğu haline gelmesi ve bu temelde tutuculuğunun daha da artmasıdır. Bu dönemde kapitalizmin yeni bir üretim biçimi olarak gelişmesi, kapitalizme göre, feodalizmin geriliği temsil etmesi, kapitalist ideolojiye, burjuva ideolojisine göre artık dinsel yönü ağır basan ideolojilerin tutuculaşması; hele bunların en olumsuz özelliklerinin daha da açığa çıkması, Türk Osmanlı İmparatorluğu'nu dönemin tutucu, muhafazakar ve uygarlığı fazla geliştirmeyen merkezi otoritesi haline getirir. Dolayısıyla bu dönemde İmparatorluğun, halklar üzerindeki egemenliği onların gerilemesine yol açmıştır. Tarihi açıdan da artık feodal uygarlık ilerleme dönemini doldurmuştur. Ve en güçlü feodal merkezi imparatorluk olan Osmanlı İmparatorluğu bu açıdan en tutucu ve halkların kapitalist üretim biçimine doğru ilerlemesini, kendi öz güçleri ile ilerlemesini engelleyen bir konumdadır. Arapların elinde gerçekten önemli bir uygarlık yaratmış olan İslamiyet, bu İmparatorluğun elinde tam tersine bu uygarlığın yıkılmasında rol oynamış, hem de Araplar üzerine yönelerek, Arapları tekrar dörtyüz yıl egemenlik altına alarak, onların devlet gücünü kırarak, eski aşiret, kabile topluluklarıı düzeyine indirerek, yıkıcı bir etki yaratmıştır. Osmanlı egemenliği altındaki Araplar, adeta çok büyük bir uygarlığın sahibi değillermiş gibi, geriyi simgeleyen, klan-kabileci özellikleri ağır basan bir yapıya bürünmüşlerdir.

> ***"...İslamiyetin çıkışı bir devrimdir. Doğuşundan itibaren içerisinde bazı sapmalar çıkmıştır ve bu günümüze kadar da sürmüştür. İslamiyet ilk aşamasında, Arap yayılmacılığının ilk dönemlerinde feodal uygarlığın gelişmesinde ilerletici bir role sahiptir. Feodal uygarlığın gelişmesinde evrensel bir hizmet görmüştür. Askerlikte, siyasette, bilimde oldukça ileri bir aşamaya ulaşılmasında hizmet görmüştür. İslamiyet yayılıp genişledikçe, her kavim onu kendi durumuna uyarlamak istemiştir. Bu, ezilen kavimleri İmam Ali yandaşlığına doğru götürürken, aynı zamanda bunlar ezilenleri, hem sınıfsal, hem de ulusal yönden —milli özellikler yönünden— ezilen kesimleri teşkil ediyorlar. Halk toplulukları içinde, feodalleşenler, yani ezenler ise, İslamın daha çok resmi sağ Sünni ideolojik çerçevesini esas almaktadırlar. Sınıfsal ve ulusal kavgalar bu nedenle tarih boyunca önemli oranda İmam Ali yandaşlarıyla Sünni çelişkisi görünümüne bürünmüştür..."***

Dolayısıyla, Osmanlı İmparatorluğu'nun Arap kavimi üzerindeki rolü olumsuzdur, gericidir. Osmanlılar İran'la da sürekli savaşım içinde olmuşlardır. İranlılar Şia, yani Alevi temelindeki çıkışıyla Safevi İmparatorluğu somutunda Osmanlılara karşı direnmişlerdir. Dolayısıyla onların yıkıcı işgallerini, baskılarını reddetmişlerdir. Boyun eğmemişlerdir. İranlılar kendi özgüçlerine dinsel bir görünüm de verseler, bu Şialık çerçevesinde de olsa, daha çok milli yönleri olabilen, daha çok özgür gelişmelerine imkan hazırlayan ve de bunu Osmanlıya karşı onunla savaşım içinde sürdürebilen bir konumu yaşama gücünü bulmuşlardır. Bu onların sürekli savaşım içinde günümüze kadar kendilerini güçlü konumda tutmalarına yol açmıştır.

Kürdistan üzerinde Osmanlı İmparatorluğu politikaları çok iyi biliniyor. Kürdistan'da feodalizmin başladığı yıllarda Kürt aşiret ve kabilelerinde feodalizm gelişiyor. Feodal beyliklerin geliştirilmesi sözkonusudur. Beylikler, bilindiği gibi, oluşmalarında daha çok İslamın sağ yorumlarını esas alırlar. Yani Sünni olurlar ve bunu resmi mezhep kabul ederek hangi imparatorluk varsa onun emrine girerler. O zamanki güçlü imparatorluk Osmanlı İslam İmparatorluğu'dur. Şialık ise İran'ı temsil eder. Dolayısıyla bey olma, beylik kurma, hatta döneme göre hükümdarlık durumuna kadar yükselme, Sünniliği esas alan imparatorluğa dayanmakla olur. Bu, Kürt beylerinin onbinlerce askeri vardır. Örneğin, Bitlis'li Emin'in durumu böyledir. Çok sayıda böyle beylik vardır. Bunlar bu kadar güçlü feodal beylikler, hükümetler durumuna gelmeleri açısından çıkarları Osmanlılar'da görüyorlar. Osmanlıya karşı kışkırtmaktadırlar. Gerçekten bugün bile, İran yetkilileri daha fazla Anadolu içlerinde Aleviliği örgütlemekte ve onları siyasal bir kavga içine ve isyana sürüklemektedirler. O dönemde çok büyük isyanlar sözkonusudur. Selçuklular döneminde bu böyle olduğu gibi, Osmanlı İmparatorluğu döneminde de böyledir. İşte bu korku Osmanlıyı Kürt Sünni beyliklerine oldukça geniş bir otonomi tanıyarak, ittifak kurmaya götürüyor ve Kürt beylikleri ile kendini güçlendiriyor. Kürt beylikleri de, beylik çıkarlarını Osmanlı İmparatorluğu'nda görüyorlar. Bu XV. yy'ın çeyreğinde oldukça gelişen bir durumdur. İmparatorluk içinde son derece geniş otonomiye sahip olan Kürt beylikleri, bu özel konumlarından dolayı İmparatorluğun doğudaki tampon gücüdür. İran'a karşı İmparatorluğu koruyorlar. Bu nedenle geniş otoriteleri sözkonusudur. İmparatorluğu askeri yönden oldukça besleler. İran'la yapılan savaşlarda bunların sayıları yarı yarıyadır. Hatta Türklerin Bizans'ı geriletmesinde Malazgirt Sava-

şı'nda Alparslan'ın ordularındaki Kürtlerin sayıları 20 bine yakındır. Savaşın kazanılmasında da rolleri çok büyüktür.

Bu anlamda, Türklüğün, Türk egemen sınıfının oluşmasında Kürt beyliklerinin rolü çok önemlidir, hatta belirleyicidir. Özellikle araştırmalarla bunun gün yüzüne çıkması hayli önemli bir konudur. Bunun karşısında Kürtlerin ezilen kesimleri, Osmanlılara ve işbirlikçilerine boyun eğmek istemeyen kesimleri, İran'ın etkisiyle Alevilik mezhebinde yoğunlaşırlar. Özellikle dağlık alanlarda bu böyledir. Yine Müslümanlığı kabul etmek istemeyenlerin durumu şöyledir: Özellikle dağ kabilelerinden büyük bir kesim, yani ezilen ve sömürülen halk kesimi, Osmanlı etkilerine ve işbirlikçilerine karşı, onun mezhepsel görünümü olan Sünniye karşı kendisini çelişki içerisinde görür ve bu nedenle direnme içinde olur. Kısaca İslam dininin günümüze kadarki tarihsel gelişmesi böyle özetlenebilir.

Bu konuda bazı sonuçlar çıkarılmak istenirse; özellikle İslamiyetin çıkışı bir devrimdir. Doğuşundan itibaren içerisinde bazı sapmalar çıkmıştır ve bu günümüze kadar da sürmüştür. İslamiyet ilk aşamasında, Arap yayılmacılığının ilk dönemlerinde feodal uygarlığın gelişmesinde ilerletici bir role sahiptir. Feodal uygarlığın gelişmesinde evrensel bir hizmet görmüştür. Askerlikte, siyasette, bilimde oldukça ileri bir aşamaya ulaşılmasında hizmet görmüştür. İslamiyet yayılıp genişledikçe, her kavim onu kendi durumuna uyarlamak istemiştir. Bu, ezilen kavimleri İmam Ali yandaşlığına doğru götürürken, aynı zamanda bunlar ezilenleri, hem sınıfsal, hem de ulusal yönden —milli özellikler yönünden— ezilen kesimleri teşkil ediyorlar. Halk toplulukları içinde, feodalleşenler, yani ezenler ise, İslamın daha çok resmi sağ Sünni ideolojik çerçevesini esas almaktadırlar. Sınıfsal ve ulusal kavgalar bu nedenle tarih boyunca önemli oranda İmam Ali yandaşlarıyla Sünni çelişkisi görünümüne bürünmüştür. Ama özünde, gerçekten Türkmen-Türk boy beyleri çelişkisinde görüldüğü gibi, yine İran'daki milli baskılara karşı çıkmada görüldüğü gibi, tamamen sınıfsal ve ulusal temellerden kaynaklanan bir çatışma sözkonusudur. Ama görüntüsü, ideolojik çerçevesi dinseldir, mezhepseldir.

Şimdi de Türklük-İslamlık ilişkisini günümüzü ilgilendiren yönüyle değerlendirmeye çalışacağız. Bilindiği gibi, XVII. yy. sonlarında ve XVIII. yy'ın başlarında, kapitalizm toplumu uyandırmış; burjuva devrimi Avrupa'da etkili olmaya başlamıştır. Fransız Devrimi ile burjuva gelişmeler bütün Avrupa'ya taşırılmaya çalışılır. Bu nedenle, daha önceden başlayan Osmanlı İmparatorluğu'nun Avrupa'daki gerilemesi süreci bu yüzyılda daha da hızlanmış ve tamamen gerileme dönemine girmiştir. Önce duraklama, sonra gerileme dönemine girmiştir. Bu aşamada artık Batı'nın bariz bir üstünlüğü sözkonusudur. Batı'nın genelde Doğu, özelde Osmanlı İmparatorluğu üzerindeki etkisi artmakta, buna karşın imparatorluk gerileme sürecini doldurmaktadır. Dolayısıyla, eski sömürü ve güç biriktirme imkanlarını kaybetmektedir. Bu nedenle, gittikçe daha fazla tutuculaşmaktadır. Özellikle Andadolu, Kürdistan Arabistan ve Ermeni halkı üzerindeki baskısı katmerleşmektedir. Daha fazla vergi toplamak istiyorlar, daha çok savaşçı devşirmek istiyorlar. Bunlar da ancak amansız baskılarla mümkün olabiliyor. Aynı zamanda Batı'ya boyun eğme süreci de gelişiyor. Artık Türklük, Türk egemenleri gelişmeye başlıyor. Sultanlarından bütün bürokratlarına kadar zaten çoğu devşirmedir, Hıristiyan kökenlidir, sahte bir Müslümanlaşmaları sözkonusudur. Bunlardan Sokullu gibi sahte büyük vezirler de çıkıyor. Bunların ardılları, özellikle XIX yy'a gelindiğinde oldukça yıpranmışlardır ve İmparatorluk epey zayıf düşmüştür. Balkan halkları, Hıristiyan halkları, dinsel temellerde, yani kiliselere dayalı ideolojik bir çerçevede de olsa, kapitalizmin etkisiyle hızla milli uyanışa yönelmişlerdir. Bu anlamda hem milli ve hem de dini yöneliş aslında yenidir. Çünkü Osmanlı İslamcılığına karşı kendi milli kiliseleri de savaşıyor. Çıkışları millidir. Aynı zamanda Batı'nın etkisiyle milliyetçilik bilinçleri uyanmıştır. Bununla da savaşmaktadırlar. Bu imparatorluğu Balkanlar'da önce son derece zayıflatırlar, sonra etkisizleştirirler ve sonunda tasfiye ederler. Bu durumda İmparatorluk kısmen Doğu halkları, İslam halkları üzerinde etkiliyse, bu da İslamlık yüzündendir. Bilhassa bu halkların kapitalizmin etkilerine çok geç girmelerinde Osmanlı İmparatorluğunun rolü büyüktür. Türk egemen kesimin Batı etkisine girmesi XIX yy.'da şiddetleniyor. XIX yy ortalarından itibaren yarı sömürgeleşmeye başlıyor. Bunda borçlanma önemli bir etkendir.

Artık İslami esaslara göre eğitim yerine Batılı esaslara göre eğitim başlar. Eğitimde ikilik başlamıştır. Doğu-Batı çatışması başlamıştır. Homojenlik ortadan kalkmıştır. Batı'ya boyun eğmecilik imparatorlukta, sultanlıkta, bürokratlarda gelişmiştir. Kompradorlaşma vardır. Azınlıklar önemli oranda kompradorlaşmışlardır. Bu süreç Türklüğün İslama yaklaşımında, özellikle Türk egemen kesiminin yaklaşımında ayrılıklar ortaya çıkaracaktır. Bu, daha laik olanlarla Doğucu İslamcıların çatışmasına götürür ve özellikle XIX. yy ortalarından itibaren hız kazanır. Jöntürkler ortaya çıkar. İslamlığı biraz daha Batı'yla uzlaştırma çabasına girişirler. Ciddi bir İslami reformu göze alamazlar. Zaten İslamda reform ve reformculuk olmayan bir şeydir. Gerek de yoktur. Batı bugün "Siz de reformlar başlatın" diyorsa da, İslamın gerçeği ayrıdır. Türk egemenlerin çıkarı artık bundan sonra Batılı sömürgeci devletlerle, kapitalist devletlerle işbirliğindedir, ve özellikle İngilizler ve Fransızlarla işbirliği içindedirler. Rus Çarlığı'ndan çekinmektedirler. Halkların milli ayaklanmasından çekinmektedirler. Rus Çarlığı da biraz böyledir. Rus çarlığı Slav asıllı halkları, Hıristiyan kökenli halkları kışkırtmaktadır. Bu tehlike Osmanlı devletini Batılılara sığınmaya götürür. Daha 1920'lerde bir Mehmet Ali'nin Mısır'da başkaldırışı da buna eklenince, Doğu halklarının da başkaldırısını başlatmıştır. Kürdistan'da boydan boya isyanlar vardır. İşte bir de Doğu'da böyle ayaklanmalarla karşılaşınca İmparatorluk kendini adeta Batı'ya teslim eder. Uzun bir süre İngilizlere dayanır.

XIX. yy sonlarına doğru gelindiğinde Almanya taze bir güç olarak doğar ve İmparatorluk bu kez Alman emperyalizmine dayanır. Türklük, Türk egemenleri artık önemli oranda kapitalist-emperyalist devletlerin aleti olmaya başlamıştır. Daha önceki, İslamın gerici, tutucu ve sahte bir tarzdaki temsilciliğinden bu sefer İslamlığı ikinci planda bırakan, Batı ideolojisinin en tutucu —ki, buna pozitivizm diyorlar— temsilciliğine dönüş yapar. Emperyalist özellikleri gözönüne getirmeyen, sonuna kadar teslimiyeti uygun gören, ekonomik, siyasi, milli bütün çıkarlarını Batı'ya teslim olmada gören kesimi, Batı'nın ajanları, Batı ideolojilerinin en gerici tarzdaki temsilcileri olma eğilimindedirler. Jöntürk ideolojisi, Batılılaşmanın etkilerini somutlaştırmada bir aşamayı temsil eder. Yine, Batı'ya boyun eğmeyi, Doğu toplumlarından uzaklaşmayı, artık çıkarlarını kapitalist sömürgeci devletlerde görmeyi, onlara dayanmayı, onların arasındaki ilişki ve çelişkilerden yararlanmayı ve böylece de ömürlerini uzatma çabasına girmeyi ifade eder. Feodal uygarlığın en gerici tarzda temsilinden kaynaklanan ve XIX. yy'a gelindiğinde artık tamamen gerici bir hal almış olan, bilhassa çok dogmatik, çok gerici, tutucu, sahte İslami özelliklerle Batı'nın artık emperyalistleşmeye başlayan, ilerletici olmayan tutucu ideolojilerini karıştırarak bir Türk milliyetçiliği oluşturmak istemiştir. —Ki bu en tehlikeli milliyetçiliklerden birisidir, ilerletici yönü çok azdır.— Bu ideolojik-siyasal yapı emperyalizm olgusunu kabul etmediği gibi, Doğu gerçekliğinden de kopmuştur, ona karşı da tepki içindedir.

"...Emperyalizm bu konuda o kadar umutludur ki, Sovyetler Birliği'ndeki Müslüman halkları bile, İslamı kullanarak, Sovyet sosyalizmi ile çatışmaya sürükleyecek kadar cesaretlenmektedir. Yine, Afganistan'da sosyalizmin çarpık, kaba bir tarzda uygulanmasını da fırsat bilen İslami görünümlü bir gerici hareketin geliştiği ortadadır. Bunun da arkasında güçlü bir emperyalist destek vardır. Ortadoğu gericiliğinin desteği vardır. Bu, İslama doğru yaklaşmanın, ona kaba ve biraz da ikiyüzlü yaklaşmanın nasıl kullanıldığını göstermesi açısından iyi bir örnektir..."

Buna bir de Masonluk özelliklerini katarak, Yahudiler için önemli olan Osmanlı İmparatorluğu'ndaki varlıkları kapitalizmde daha da geliştirdiler. Özellikle kapitali ellerinde bulunduran ve borç verenlerin önemli bir kısmı bunlardır. Bunlar, İmparatorluğu Batı'ya bağlamada, İslamlıktan uzaklaşmada, en gerici bir milliyetçilikte karar kılmada etkili olurlar. Bütün bunlar, Türk milliyetçiliğinin gerici ve çok çarpık bir tarzda oluşmasına, önemli oranda Batı'nın ve o zaman gelişmek durumunda olan Siyonizmin-Masonluğun himayesinde büyümesine yol açar. İttihat-ı Terakki döneminde bu daha da güçlenir ve Türkiye Cumhuriyeti şekillendiğinde resmi bir ideoloji durumuna kavuşur. Mustafa Kemal, bin yıldır kendilerine hükmeden İslami çerçeveye karşıdır, sonuna kadar laiktir. Sonuna kadar Batılı, tutucu, aşırı şoven, milliyetçi değer yargılarının sahibidir. En şoven bir Türk milliyetçiliğinde karar kılmıştır. Türklük adeta işte, "Bir Türk dünyaya bedeldir" sözünde görüldüğü üzere, Yahudilik dini gibi bir din haline getirilmiştir. Bütün kavimlerden üstün bir kavimcilik anlayışı şekillenmiş; zayıf temelde oluştuğu için de, işte bütün dünya Türklüğe düşmandır felsefesi geliştirilmiştir —ki, Yahudilikte de bu vardır. "Türk bütün insanlardan üstündür" anlayışı zayıflığından kaynaklanır ve bu onları şoven bir milliyetçiliğe götürür. Şoven milliyetçilik bu milletin ideolojik hamurudur, bu milliyetçilikle Cumhuriyet daha baştan anti-demokratik bir özle şekillenir. Yanıbaşında gelişen Sosyalist Bolşevik Devrime öcü gibi bakar. Ama yine de kendini dünyadan izole etmiş, son derece mümtaz bir kavim olarak tutup yaşatmak ister.

Kemalist ideolojinin özünde Batı ajanlığını, İslam halklarının çıkarlarına aykırı, karşıt olma temelinde geliştirmesi ve bunu da çok tehlikeli bir milliyetçilik biçiminde somutlaştırması sözkonusudur. Sınıfsal planda nasıl ki Türk boyları Türkmenleri acımasız bir şekilde serfleştirmiş ve çoğunu katliamlardan geçirmişlerse, M. Kemal önderliğinde de Türk feodal kompradorlarının Türk emekçileri üzerindeki baskı-sömürü temelinde hızla kapitalistleşmeleri sözkonusudur. Bu kapitalistleşme sürecinde eskinin Anadolu serfi olan Türkmen'i artık proleterleşir. Bu da çok acımasız bir sömürü ve baskı ortamında gerçekleştirilir. Bu anlamda, Cumhuriyet tarihi, Osmanlıdan kalan halklar üzerinde acımasız bir şoven ve faşist baskı ve katliam geliştirir. Bu temelde bazı azınlıklar eritilip, Kürt milleti üzerinde de acımasız bir yok etme dönemine girilirken, Anadolu Türkmeni, Anadolu Türk köylüsü üzerinde ise acımasız bir kapitalist sömürü başlatılır. Bu kapitalist sömürü günümüze doğru yalnız Türk kapitalizminin ihtiyaçlarına göre geliştirilmekle kalınmaz, bu nüfus dünyanın dört bir tarafına savrularak; Anadolu köylüsü Avrupa metropollerinde, Ortadoğu'da köle gibi pazarlanarak, sınırsız bir sömürünün bir de bu temelde sağlanması esas alınır. Bir kapitalist palazlanmaya, bir tekelci Türk kapitalizmi oluşturmaya yönelerek, günümüze doğru geldiğimizde NATO'ya yanaşarak, Batı'nın ideolojik egemenliğine sığınarak, çoktan İslamiyeti terk edip onu daha çok halk yığınlarını uyuşturmada kullanarak gelişmek ister. Özünde İslama karşıdır, ama halk yığınları Müslüman olduğu için Müslümanlığı onları uyutmada bir araç olarak kullanmaktadır. Türk egemenleri İran devriminin etkilerini sınırlamak için, bu devrimle sahte bir uzlaşmaya girme, gerekirse laiklikten de taviz verme pahasına bunu yapma ikiyüzlülüğünü göstermişlerdir. 12 Eylül faşizminin İslamiyeti, Osmanlı İmparatorluğu'nun yüzyıllardan beri onu gerici sağ ve doğmatik bir biçimde kullanması yetmiyormuş gibi, daha da içinden çıkılmaz bir biçimde ve aynı zamanda arkasına devletin istihbarat güçlerini de vererek utanmaz bir biçimde ve son derece ikiyüzlüce kullanması sözkonusudur.

Biz bu değerlendirmeleri daha çok genelde din, özelde İslam dini gerçekliğini ortaya çıkarmak için yaptık. Ancak günümüz için çıkarılacak sonuç şudur: Genelde sosyalizm adına, ama kaba materyalistçe dinin ve İslamın yorumlanması tehlikelidir, buna kesinlikle karşı olmak gerekiyor. İslamın genelde ABD emperyalizmi, özelde onun Türk işbirlikçileri tarafından tehlikeli bir biçimde, İslam kökenli halkların uyanışını engellemek ve daha çok da İran İslam Devriminin anti-emperyalist özelliklerini boşa çıkarmak için kullanılması sözkonusudur. Bunun yanısıra sahte İslamcı akımlara Ortadoğu monarşilerince muazzam parasal destek yapılmaktadır. Kısmen "Müslüman Kardeşler" teşkilatında bu destek somutlaşmıştır. Ve Türkiye'de de "Refah Partisi"nin içinde, daha önce de MSP bünyesinde bu destek somutlaşmıştır. İslamı savunuyor gibi görünmelerine ve Islam kardeşliğinden yana olduklarını iddia etmelerine rağmen, kesinlikle İslamın devrimci özüyle, halkların bir moral değeri olarak İslamla hiçbir ilgileri yoktur. Kokuşmuş sömürü ve baskı düzenlerini sürdürmek için İslamın geleneksel etkisini çarpık ve dogmatik bir tarzda kullanmaya çaba sarfetmektedirler.

Emperyalizm bu konuda o kadar umutludur ki, Sovyetler Birliği'ndeki Müslüman halkları bile, İslamı kullanarak, Sovyet sosyalizmi ile çatışmaya sürükleyecek kadar cesaretlenmektedir. Yine, Afganistan'da sosyalizmin çarpık, kaba bir tarzda uygulanmasını da fırsat bilen İslami görünümlü bir gerici hareketin geliştiği ortadadır. Bunun da arkasında güçlü bir emperyalist destek vardır, Ortadoğu gericiliğin desteği vardır. Bu, İslama doğru yaklaşmamanın, ona kaba ve biraz da ikiyüzlü yaklaşmanın nasıl kullanıldığını göstermesi açısından iyi bir örnektir. Bilimsel sosyalizmi uygulamayan klasik komünist parti anlayışlarının bir halkı nereye götüreceğinin acı bir gerçeğidir. Onun yerine, İran İslam Devriminde görülen, geleneksel dış baskıya karşı olma özelliğidir. Irak'ın İslam Devrimine yönelik saldırılarına karşı bir kez daha tarihte hem Irak gerici rejimine ve hem de emperyalizme karşı ilerici bir işlev görmüştür. Her ne kadar mezhepsel görünümlüyse de, Iran Devrimi özünde İran halklarının ve daha çok da Fars halkının milli çıkarlarını ön plana alan bir başkaldırıdır. İran Şahlığını yıkması ilerici bir roldür. İran Şahlığı artıklarına karşı —ki çoğu liberal ve Batı yanlısı görünüyor—çıkması, onları silip süpürmesi olumludur. ABD'nin etkilerine ve yine Saddam önderlikli gericiliğin saldırganlığına karşı tavrı olumludur. Özellikle emperyalizme karşı dini ideolojinin nasıl kullanılabileceğini, yine yerel gericiliğe karşı —Şahlık ve Monarşik rejimlere karşı— nasıl dikilebileceğini ortaya çıkarabilmiştir. Bunlar olumlu derslerdir. Dolayısıyla, Ortado-

ğu'da yerleşik veya daha çok da emperyalizm tarafından çıkarları sağlama alınmış, belli bir statüye kavuşmuş olan ve çeşitli bağımlı devletçikler biçiminde somutlaşan bu statükoculuğa karşı, İran'ın devrim hamlesi, devrimin Ortadoğu'da gelişmesi açısından olumludur. Statükonun parçalanmasına yönelik her gelişme devrimin objektif ve subjektif gelişimine hizmet eder. Bu anlamda ders çıkarmak, olumlu etkilerinden yararlanmak önemlidir.

Halen gerek Kürdistan'da ve gerekse Anadolu'da, yüzyıllar boyu Osmanlıların dogmatik, gerici, Sunni görünümlü egemenliğine karşı özünde sınıfsal ve ulusal olan Alevi gelenekleri temelindeki direniş varlığını sürdürmektedir. Her ne kadar M. Kemal diğer o birçok gerçeğe yaklaşımındaki sahtekarlığı olduğu gibi, burada da gösterip, kendini Osmanlıya karşı çıkan, dolayısıyla Alevi mezhebini koruyan biri gibi göstermişse de tamamen Batı ajanlığı tipinde bir ideolojik yaklaşım içinde olduğu, yine TC'nin bu konuda çok somut bir ajan kurum olduğu gözönüne serilmiştir. Bu gerçekler temelinde, Osmanlıya karşı olduğu gibi Türk egemenliğine karşı da direnişçi geleneğini Kürdistan'da ulusal kurtuluş temelinde dönüştürerek sürdürmek açısından Alevilerin konumu ilerici-devrimci bir imkan sunmaktadır.

Faşist Türk burjuvazisi, İslamın en gerici biçimi olan Sunniliği ve bunun çeşitli tarikatlarını çok çarpık bir biçimde ve hem de ajanvari kullanarak, toplumu etki altında, baskı altında tutmak istemektedir. Kendisi tepede sivil kuvvet olarak aslında çoktan kafirleşmiştir, ama görüntüyü kurtarmak için İslamı kullanmadan da sıkılmaz. Diğer yandan, Batı'nın da en gerici, en şoven emperyalist kesimleri ile, daha dün Hitler'le dostluk ilişkisinde olduğu gibi, bugün onun ardılları olarak ilişkisini sürdürmektedir. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, bunlar kapitalizmin en tutucu-muhafazakar rejimleridir, devletleridir, imparatorluğudur. İşte tüm bu güçlerle 1950'lerden sonra ittifaka girer. Girdiği ittifak ilişkilerini Ortadoğu halklarına, İslam halklarına ve sosyalist halklara karşı kullanır. Emperyalizm onu bunun için kullanır. İslami görünüm altında İslama karşıt olarak kullanır. Hem Ortadoğu halklarına, hem Sovyet halklarına karşı kullanır. 12 Eylül'de faşist düzeyde bu daha ileri bir aşamaya vardırılır. Türklük artık tamamen Batı'nın hizmetinde, Batı'nın dilencisi durumundadır. AT'ye girmek için her gün dilekçe verir, her gün sızlanır. Artık Anadolu bu Türk işbirliği vasıtasıyla Batı'nın yeni sömürgesi durumuna gelmiştir, Kürdistan ise klasik sömürgesi durumuna sokulmuştur. Bir avuç işbirlikçi çıkarlarıyla buna hizmet etmektedir. Artık çıkarlarını, tamamen Batı'nın emperyalist-kapitalist, sınıf tanımaz sömürüsünde görmektedirler. Bunun için karşı çıkmayacakları bir değer yoktur. Yeter ki, çıkarları sürdürülsün. Evren-Özal kliğinin İslamı kullandığını "Türk İslam Sentezi" adı altında bir sahte yutturmacaya girdiğini görmekteyiz. 12 Eylül faşizminin, bu anlamda gerçekten İslam halklarının çıkarlarıyla ilişkisi şurada kalsın, tamamen onlara karşı olma durumu vardır. Batılı emperyalist ideolojilerin en güçlü destekçileri oldukları halde, özellikle İran İslam Devriminin olumlu etkilerini sınırlandırmak için, İslama sığınmaları, yani "Türk İslam Sentezi" sözkonusudur. Bu, İslamın özünü değil; gerici, şematik, dogmatik yanlarını, İslam halklarının uyanışında olumsuz bir tarzda kullanmak için girdikleri bir sahtekarlıktır; tamamen ajan İslami bir hareketi geliştirmektir. Bu öyle kokuşmuş, öyle iğrenç bir biçimde ortaya çıktı ki, mücadelemizin geliştiği alanlarda, MİT'in olağanüstü çabaları ile bir yığın sahte tarikat örgütlendirildi. Bu tarikatlar (Nakşibendi, Kadiri vb.) sözde dini tarikatlar gibi lanse edilmesine rağmen, tamamen halkın temiz dini duygularını kötüye kullanmak için icat edilmiş istihbarat faaliyetleridir. Son derece karşı-devrimci bir öze sahiptirler. Özellikle Kürdistan'da yüzyıllardan beri beyler tarafından İslamın gerici bir temelde kullanılması gibi şimdi de bunların böyle gerici bir tarzda hakimiyetlerini sürdürmek için onu kullanmaları sözkonusudur.

Evren-Özal kliğinin dine sığınması sahtekarcadır. Tonlarca ayet yazıp Kürdistan'da helikopterlerle dağıtılarak, Partimizi din düşmanı ilan etmeleri çok sahtekarcadır ve karşı-devrimci bir girişimdir. İslamın devrimci özü ile hiçbir ilişkisi olmadığı halde, halkın geri konumunu kullanarak, devrimci faaliyetlerimizin henüz istenilen düzeyde örgütlenmemiş olmasını fırsat bilerek böylesine bir sahtekarlıkla halkı ulusal kurtuluş mücadelemize karşı çıkarmayı hedeflemektedir.

Bu konuda bizim baştan beri dikkatli ve duyarlı hareket etmemiz sonucu, tam olmasa da belli gelişmelerin ortaya çıkması mümkün olabilmiştir. Diğer yandan gerici, dogmatik İslami yaklaşımlara karşı çıkışımız doğrudur, bunu da kısmen gösterdik. Daha çok önümüzdeki dönemde MİT patentli mevcut bütün tarikat örgütlenmelerini; Seyitlik ve Şeyhlik kurumlarını yerle bir etmek; ama buna karşılık, halkın direniş geleneğinde sinmiş bulunan, halkın adalet ve moral değerlerinde yerleşmiş bulunan İslami değerlere saygılı olmak, onun dini düşünüş ve tavırlarına kesinlikle ve hem de İslami devrimci yorumunu bu biçimde yaparak sahip çıkmak, devrime oldukça hizmet edebilecektir. İslam adı altındaki bütün o sahte kurumları, tarikatları, gerici imamları, benzeri kuruluşları tasfiye edip, bunun yerine halkımızın, İran devriminde görüldüğü gibi anti-emperyalist, anti-kapitalist İslami duygularını, moral değerlerini, eşitlik anlayışını, adalet anlayışını, İslamın doğru yorumu, doğru değerlendirilmesi ve doğru sahiplenilmesi biçiminde halka götürmek, bu temelde halkı bilinçlendirmek; kaba materyalist yaklaşımı bu biçimde aşarak, bilimsel sosyalizmi Ortadoğu halk gerçeğine ve kendi halk gerçekliğimize bu biçimde başarıyla uygulanmasını bilmek gerekir.

Bu temelde kitle bağlarını geliştirmek, kitlelerin aslında önemli oranda isyana hizmet edebilecek, adaleti işletebilecek, zulme ve eşitsizliğe karşı mücadelede küçümsenmeyecek başkaldırı olanaklarını açığa çıkarmak mümkündür. Bunun yapılması büyük öneme sahiptir. Bu temelde halkın direnişçi özelliklerini, hak-adalet duygularını harekete geçirmek büyük önem taşıyor. Bizim ulusal kurtuluşumuzda bu çok hayati bir yaklaşımdır. Ulusal kurtuluş hareketimiz, İslami ölçülerle vurgulayacak olursak, bir anlamda İslamın başlangıçtaki devrimci özelliklerini olduğu gibi günümüzün koşullarına uygulayarak; azimde, kararlılıkta, eşitlik ölçülerinde ondan yararlanmaya, düşkünlüğe karşı olan özelliklerini dikkate almaya ve halkımızın da bağrında mevcut bulunan bu değer yargılarını esas almaya özen ve saygı gösterir.

Halkımızın da önemli bir sınıfsal ve ulusal çatışma içinde bir kimliğinin bulunduğu, olumsuz ve olumlu yönlerinin mevcut olduğu bilinerek bunlar doğru bir çözümlemeye tabi tutulmalıdır. Sahte ve biraz da dogmatik İslamcı gelenekle mücadele, bir mezhep mücadelesi değildir; bir sınıf ve ulus mücadelesidir. Ve bu çok açıktır. Bunu yeniden günyüzüne çıkarmak, bu mücadeleyi günümüzde, karşımızda sahteliği, ajanlığı tartışılmaz olan ve tamamen Batı ajanlığını yaşatmak durumunda olan bir faşist rejime karşı yürütmek, genelde kemalist TC'ye özelde onun 12 Eylül'cü yaklaşımlarına karşı sürdürmek büyük öneme haizdir. Bunu yaparken, aynı zamanda halkımızın olumlu tarihi özelliklerine de büyük değer biçmeyi; başlı başına bir örgütlenmeyi, başlı başına bir direnmeyi, bir protestoyu ifade eden bu değerleri ustaca yakalayarak, bunları örgütleyerek büyük bir ulusal kurtuluşçu ve sınıfsal devrimci güç haline gelmeyi bilmeliyiz. Bu gerçeğe şimdiye kadar soldan getirilen inkarcı-kaba yorumları, ideolojik mücadele ile gidermeliyiz. Özellikle Türkiye solunda çok etkili olan bu yaklaşımları asla kendimize yakıştırmamalıyız. Ve bu konuda biraz gerçeklerimize bağlı olmamızın bizi kitleselleştirdiğini gözardı etmemeliyiz. Daha da azami kitleselleşmenin mevcut olağan yaklaşımımızı daha da derinleştirerek uygulatmayla bağlantılı olduğu unutulmamalıdır. Bütün bunları yaptığımızda bunun İslamda bir reformculuk olmadığı; tam tersine, halklarımızın yüzyıllardan beri kazanmış olduğu tarihsel özelliklerine gerçekçi yaklaşmaktan ibaret olduğu açıktır. Somut gerçeklere, onun somut tarihi gerçeğine, kimliğine doğru yaklaşılmalı, kimliğin başlangıçta çok güçlü olmasına karşılık, emperyalist, kapitalist, sömürgeci güçler tarafından nasıl geriletildiği, köreltildiği ortaya konulmalı ve buna karşı mücadelenin temel bir biçiminin de halklarımızın tarihini ortaya çıkarmanın gerçekçi bir çabası ve mücadelesi içinde olmak olduğu gerçekliği günyüzüne çıkarılmalıdır.

Bu gerçeklerle emperyalizme, sömürgeciliğe ve işbirlikçilerine karşı kimlik savaşı içinde olmak; ulusal ve sınıfsal kimlikle savaşım içinde olmak; kurtuluşu bu temelde, tarihi bir temele indirgemek ve böylelikle birçok uygarlığa beşiklik etmiş Ortadoğu halklarına tekrar insanlık değerlerinin oluşmasında büyük rollerinden birisini oynatmak ve günümüzde bu halkları kapitalist-emperyalizme karşı çıkararak bu temelde yeniden doğuşlarını gerçekleştirmek, Partimizin ideolojik yaklaşımının esaslarındandır. Partimizin sosyalizm kavrayışının bir ifadesidir. Bu, Ortadoğu halklarının gerçeğine bilimsel sosyalizmi yaratıcı bir biçimde uygulamamızın özüdür. Türkiye'de özellikle bu konuda geliştirilmek istenen, "Din ve devlet işleri ayrıdır. Laiklik ilericiliktir" safsatasına inanılmamalıdır. Laiklik aslında Batı'nın ve siyonizmin çıkarlarını dikkate alan, Ortadoğu halklarının ise sınıfsal ve ulusal kurtuluşlarını örtbas etmede kullanılan bir yaklaşımdır.

Partimizin esas aldığı bilimsel sosyalizmin, toplumu bütün yönleriyle nasıl özgürleştirebileceğinin çerçevesi çizilmiştir. Yine, dinsel gerçeğe nasıl yaklaşıldığı açıkça bellidir. Bu açıklık içerisinde, laikliğin Türkiye'deki gelişimini biz ilericilik olarak değerlendirmiyoruz. Bir devrim olduğunu, son derece ilerletici bir öge olduğunu kabul etmiyoruz. Bilakis, laiklik genelde Ortadoğu halklarına, özelde ise Anadolu ve Kürdistan halkına karşı olan, onların sınıfsal ve ulusal kurtuluşlarına dayatılmış bir Batı oyunudur. Bir Batı işbirliğidir. "Din ve devlet işleri biribirinden ayrıdır" derler ama bu dinin devlet tarafından en kötü bir biçimde kullanılmasıdır. Türk Diyanet İşleri Başkanlığı adı altında, dinin son derece boyun eğmeci ve en silik bir tarzda devletçe kullanılmasına hizmet eden bir kurum vardır. Yine işine geldiği zaman dini en kötü bir tarzda ve de özellikle sınıfsal-ulusal mücadeleye karşı kullandığı bilinmektedir. Bu, dini sosyalizme karşı kullanmasıdır. Bu nedenle, Türkiye'deki laikliği reddetmek, karşı-devrimci özünü görmek gerekir. "Din ile devlet işleri ayrıdır" safsatasına inanmamak gerekir. Din ayrılmaz bir siyasal yaşamdır; aynı zamanda onun kültürel, moral bir sosyal biçimidir de.

"...Ortadoğu'nun insanı ve halkları bu anlamda İslami kimlik içerisinde din ve devlet ayrımı şurada kalsın, dinle devleti içiçe, kültürel, sosyal, hukuki ve hatta ekonomik yaşamı içiçe ayarlayan bir öze sahiptir. Böylesine bir tarihi gerçekliği vardır. Dolayısıyla dinin bu biçimdeki saptırılmışlığa, ikiyüzlü kullanılmasına karşı olmak; İslam dininin Ortadoğu halkları gerçeğinde önemli bir ağırlığı olduğunu görmek; bu ağırlığı olumlu yönden değerlendirmek; gerici özünü tasfiye edip, ilerici-olumlu özüne sahip çıkmak; günümüzde halkların kimlik bulmasında bunu böyle değerlendirmek; ulusal kurtuluşlarında bunu böyle benimseyip değerlendirmek önem taşır. Laiklik ikiyüzlülüğünün, İslami dini gerçekten karmakarışık hale getirdiği ortamı böylesi bir yaklaşımla aydınlatmak ve gerçeklerin hakkını vermek; halkların kimliğinin doğru kavranmasına ve günümüzde Kürdistan halkı sözkonusu olduğunda kendi tarihi gerçekliğine bu biçimde sahip çıkmak yerine getirilmesi gereken bir görevdir..."

Ortadoğu'nun insanı ve halkları bu anlamda İslami kimlik içerisinde din ve devlet ayrımı şurada kalsın, dinle devleti içiçe, kültürel, sosyal, hukuki ve hatta ekonomik yaşamı içiçe ayarlayan bir öze sahiptir. Böylesine bir tarihi gerçekliği vardır. Dolayısıyla dinin bu biçimdeki saptırılmışlığına, ikiyüzlü kullanılmasına karşı olmak; İslam dininin Ortadoğu halkları gerçeğinde önemli bir ağırlığı olduğunu görmek; bu ağırlığı olumlu yönden değerlendirmek; gerici özünü tasfiye edip, ilerici-olumlu özüne sahip çıkmak; günümüzde halkların kimlik bulmasında bunu böyle değerlendirmek; ulusal kurtuluşlarında bunu böyle benimseyip değerlendirmek önem taşır. Laiklik ikiyüzlülüğünün, İslami dini gerçekten karmakarışık hale getirdiği ortamı böylesi bir yaklaşımla aydınlatmak ve gerçeklerin hakkını vermek; halkların kimliğinin doğru kavranmasına ve günümüzde Kürdistan halkı sözkonusu olduğunda kendi tarihi gerçekliğine bu biçimde sahip çıkmak; aynı zamanda günümüzün sınıfsal ve ulusal çelişkisini gidermede, kendi kimliğini doğru kullanmada ve tanımlamada özenli ve bilinçli davranmasını bilmek; bundan sonraki, özellikle de ulusal kurtuluştaki, faaliyetlerinde güçlü olan ve olumlu yönleri bulunan İslam dininin özelliklerini iyi yakalayarak daha şimdiden bir cephesel kol halinde örgütlemek; İslam dini ve ulusal kurtuluş arasındaki doğru ilişkiyi, Kur'an ayetlerine dayanarak açıklamak; bunda giderek doğru bir programa kadar ulaşmak; bütünüyle halkımızı ve de dürüst din adamlarını bu temelde ulusal kurtuluş çatısı içinde örgütlemede doğru ve yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Mevcut yetmezlikleri bu temelde aşmak, ulusal kurtuluşçu cephe hareketini, dolayısıyla da toplumsal kurtuluşu hızlandıracaktır.

Aynı zamanda, faşizmin hala İslami bir çerçeveye bürünerek, halkımızın bilincinin de yeterince gelişmemesini fırsat bilerek, özellikle Kuzey-Batı Kürdistan'ın sınırları dahilinde Kemalizmin asimilasyonculuğu temelinde İslamı çok kötüye kullanmasına engel olmak için, mezheplerin rolünü, özellikle Aleviliğin rolünü ulusal kurtuluşta doğru bir çözümlemeye kavuşturmak; İslam dinine çok faşist ve ikiyüzlüce yaklaşmasına karşı dini doğru temelde ele alıp açımlamak, tahmin edildiğinden daha fazla olumlu bir halk gerçeğine yol açacaktır. Aynı zamanda bu, mezhep çatışması adı altında faşizmin halkımızı ve halkların çeşitli kavimlerini birbirine karşı kullanmasına son verdirebilecektir. Unutmayalım ki, 12 Eylül faşizminden önce mezhep kavgasıyla sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelemiz bastırılmak istendi. Ve bu konuda hiç de az mesafe katetmedi. Bunu önlemek için, önümüzdeki dönemde bu din ve mezhepçilik kozunu ellerinden almak için soruna böylesine kapsamlı yaklaşmak ve bu biçimde çözüm gücü olmak büyük önem taşıyor. Partimiz bütün toplumsal ve ulusal sorunlarına olduğu gibi, görülüyor ki din gerçeğine, dinden kaynaklanan sorunlara da bilimsel bir çözüm getirebiliyor. Bu çerçevede doğru ve olgun bir hareket programı ortaya çıkarabiliyor.

Özellikle bundan sonra da geliştirilecek örgütlü çalışmalarla ulusal kurtuluş mücadelemiz ve de onunla içiçe sınıfsal kurtuluşumuz önemli bir aşamaya gelebilecektir. Bu aşamaya gelirken, dinin tehlikeli bir biçimde koz olarak kullanılması engellenebileceği gibi; yine İslam devrimin hizmetinde de iyi bir işleve kavuşturarak gericiliğin bu silahını kendisine karşı, emperyalizme, sömürgeciliğe ve tüm işbirlikçilerine karşı ustaca kullanmak gerekir. Önümüzdeki dönemde görevlerimizde bir de bu temelde daha başarılı bir yaklaşım göstermek mümkündür. Bu yaklaşım, pratikte gösterilecek çabalarla örgütlendirildiğinde daha fazla kitleselleşmekle birlikte halk savaşımızın daha da hız kazanmasına, dolayısıyla başarıya gitmesine yol açabilecektir.

Gelecekte din nasıl olacaktır?

İnsanlarda din düşüncesinin ortaya çıkışından günümüze kadar bütün dinsel olay ve süreçler incelendiğinde ortaya inkar edilmez bir gerçek çıkmaktadır. Her şeyden önce, din, başlangıçta insana zorla ve dışardan dayatılan bir olgu değildir. Her ne kadar tarihsel süreç içinde dinler kurumlaşmış ve sınıfsallaşma olayında rol oynamışsa da başlangıç tamamen farklıdır. Bu yüzden, din hiçbir zaman insanların toplumsal gelişmelerinin belli bir aşamasında ihtiyaç duyulan ve topluma dayatılan bir olay olarak görülmemelidir. Din insanla birlikte vardır.

Din, başlangıçta, insanlığın doğa ve yaşam zorlukları karşısında yöneldiği bir sığınma, kendini güçlü hissetme ve doğaya (daha sonra da topluma) egemen olma ihti-

yacından doğmuştur. Ölümü bir türlü kabul etmeyen insanın "cennet" ve "öbür dünya" tasarımı da, mutluluk içgüdüsünün hayal aleminde tatmin olmasıdır. Bu bakımdan insan, yaşam, doğa ve ölüm karşısında böylesi bir yönelime gereksinim duyar.

Başlangıçtan günümüze kadar, dinler tarihine bakıldığında, manevi düşünce aynen kalmak şartıyla, tanrı kavram ve tasavurunda değişiklik olmuştur. İlkel komünal toplumdan günümüze kadar, doğa güçlerini temsil eden tanrılardan ve putlardan Semavi dinlere kadar katedilen gelişme, doğrudan bilimsel gelişme ve insan ufkunun genişlemesiyle ilgilidir. Burada din ve tanrı kavramını da özdeşleştirmek gerekir. Manevi güçlerin tanrı kavramı olarak sembolleştirilmesi nasıl olursa olsun, hemen hemen bütün dinlerde manevi düşünceye sevk eden nedenler aynıdır. Aradaki fark, içinde bulunulan zaman, mekan, yaşam şartları ve katedilen bilimsel gelişme ile, doğa ve maddeyi anlama düzeyi ile ilgilidir. İnsanlığın var oluşundan günümüze kadar geçen süre içinde tanrılara atfedilen sıfat ve güçlülüğün basitten karmaşığa ve büyüğe doğru gelişimi, kuşkusuz tanrının evrimi değil, insanın evrimi ve toplumsal gelişme ile ilgilidir.

Din ve tanrı tasavuru insanın gelişme düzeyine göre şekil almaktadır. Başlangıçta insan doğa ve yaşam karşısında güçsüz olduğundan günlük yaşam dahil, her olayı tanrılarına mal ederdi. Zamanla bu durum aşılmakta ve tanrı hem yüceltilmekte hem de artık basit ve anlaşılabilir, açıklanabilir olayların nedeni ve sorumlusu olmaktan çıkarılmaktadır.

Demek ki, din ile yaşam arasındaki ilişki her zaman varolmuştur. İnsanın doğa, evren ve madde üzerindeki düşüncesi muğlak kaldığı sürece, ve yine yaşam ve ölüm gerçeğini kendi içine sindiremediği ve kabullenemediği sürece manevi düşünceler şu ya da bu şekilde varolacaktır. İnsanların her şeyi bilme ve ona hükmetme, onu değiştirme hırsıyla bilinmeyenlerin çokluğu arasındaki çelişki varoldukça insanların doğa üstü, madde üstü güçlere inanmasının temelleri var olacaktır.

Din insanın doğa, yaşam ve ölüm karşısındaki güçsüzlüğünün bir eseri olarak ortaya çıkmakla birlikte, zamanla, bir ideoloji durumuna gelmiştir. Aydınlanma çağına kadar, bu durum devam etmektedir. İnsanların dünya, evren, gök bilimi ve madde konusundaki düşünceleri ve bunlara getirdiği yorum gücü, o zamanki bilimsel gelişme düzeyine tekabül etmekteydi. Her doğan yeni din, o zamana kadarki bilim-teknik ve doğa bilimine belli yorumlar getirerek bunları kendisine mal etmekteydi. Oluşturulan düşünce ve yorum sistemi, insanların kabul edebileceği ve en azından çürütmeyeceği ölçüleri ve kanıtları esas almaktaydı. Ortaçağ boyunca, insanların ulaşmak istedikleri düzeyiyle, gerek Müslümanlıkta ve gerek Hıristiyanlıkta ideolojik, politik, hukuksal ve toplumsal yaşamın sürdürülmesine tümden damgasını vuran dine itiraz etmeleri için pek gerçekçi bir nedenleri yoktur.

Ne var ki, evrenin yapısı ve madde üzerindeki somut ve deneyle ispatlanabilir bilgiler ortaya çıkınca, dinde reform yoluna gidildi. Bu değişiklikte, üretim ve üretimden kaynaklanan çeşitli sorular da önemli rol oynamaktadır. Özellikle Hıristiyanlıkta bu durum belirgin olarak görülür. Kilisenin farklı yasaları ve tüm toplum üzerinde dini yasalarla egemen olması durumu, geri feodal koşullarda önemli çelişkilere dönüşmeden katlanılabilir bir konumdaydı. Varolan ekonomik, toplumsal ve bilimsel sorunlara kilise ölçüleri içinde çözüm getirmek mümkündü. Ama kapitalizmin de ortaya çıkışına neden olan gelişmeler ve yasalarla kiliseyi uzlaştırmak artık imkansızdı. Kilisenin bu gelişmeleri uzun süre görmezlikten geldiği, inkar ettiği ve hatta buna karşı direndiği bilinmektedir. Ne var ki, gözle görülen gerçekleri uzun süre tümden inkar etmek de mümkün değildi. Burjuvazinin yeni bir felsefeyi kendisine çıkış yaparak üretim, hukuk ve sosyal-siyasal yaşamı yeni esaslar üzerinde inşa etmesi ve kilisenin egemenlik alanında

kalması bu döneme rastlamaktadır.

Görüldüğü gibi, insan düşüncesinin egemen olduğu yerde din ve tanrı uzaklaşmaktadır, ama tamamen yok edilememektedir.

Dinler, toplumsal sorunlara çözüm getirdikleri ölçüde sadece bir inanç olmaktan çıkmış, sosyal yaşam içinde de hayat bulmuşlardır. Tek tanrılı dinlerde bu olgu daha net görüldüğü gibi, eskiden yeniye gelindikçe dinlerin bu rolü de artmaktadır. Örneğin; Hıristiyanlık daha eski olduğundan, toplumun binlerce yıl sonra karşı karşıya kalacağı sorunları net olarak görememiştir. Kilise yasaları (reform öncesi) oldukça katıdır. Toplumun ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel ve bilimsel gelişmesine kapalıdır ve bütün bunları kendi onay ve süzgecinden geçirmek ister. Dolayısıyla, daha sonraları, kilise ve krallıklar arasında büyük çelişkiler görülür ve hatta bu çelişkiler çatışmalara dönüşür. İslamlık kendisinden önceki dinlerin sonuçlarından, olumlu ve olumsuz yönlerinden dersler çıkarır ve ta başından, din ile ekonomik-toplumsal gerçekleri uzlaştırmaya, kuralları esnek tutmaya özen gösterir. Dinin ekonomik ve sosyal yaşamın yasalarıyla çelişkiye düşmemesi için aldığı tedbirler esnek olduğundan, günümüze kadar şeriatla idare edilen toplumların varlığı da sözkonusu olur. "Müftahit" denilen büyük din alimleri, tarih süreci içinde, her elli, yüz yılda bir tarihin katettiği gelişmeleri değerlendirirler ve İslami kuralları bu yeni gelişmelere ayarlarlar. Bununla, dini, her zaman diri ve çözüm gücü gibi tutmaya çalışırlar.

Burada İslamlığın sosyal bir din olma özelliği ortaya çıkar. İslamlığın en son din olması özelliği de dini kuralların esnek tutularak gelecekte yeni bir din sorununun ortaya çıkmasının baştan engellenmesi yüzündendir.

Demek ki, başlangıçta doğa karşısındaki güçsüzlüğün bir sonucu olarak ortaya çıkan din, daha sonra, insanın doğa karşısında belli bir inisiyatife ulaşmasıyla ve sınıflı toplumlarla birlikte insanlar arasındaki mücadelelerin de yeni bir biçimi oluyor. İnsanın tarih boyunca karşı karşıya olduğu sorunların çözümünde şu ya da bu şekilde din etkisini ya da dine sığınmayı görmekteyiz. Yine, bir başka yönden de şu olgu iyi gözlenmektedir: İnsanlararası egemenlik mücadelesinde, sınıf sömürüsü ve otoritenin tesis edilmesinde, insan her zaman için dine gereksinme duymamıştır.

Feodal toplumda insanı her yerde ve her zaman fiili bir denetim altında tutamayan hakim sınıflar, her yerde hazır ve nazır tanrı kavramını geliştirmişler ve göklere çıkarmışlardır. Köleci sistemin yıkılmasıyla, insan tanrılar da son bulur. Tek tanrılı (Semavi) dinlerin ortaya çıkışıyla, hakim sınıfın temsilcileri tanrı olma sevdasından vazgeçerler. Bu dönemle birlikte Hıristiyanlıkta papa ve kralları, İslamlıkta da halifeleri tanrının yer yüzündeki temsilcileri olarak görmekteyiz. Feodal hakim sınıflar dinleri sınıf çıkarlarına göre düzenlemekte ve bir egemenlik aracı olarak kullanmaktadırlar.

Ortaçağlarda tek tanrılı dinlerin, özellikle İslam dininin son ve en önemli tek tanrılı din olarak kendisini ilan etmesiyle birlikte, bir anlamda dinsel ideolojik çağın yerini giderek bilimin ön plana çıktığı bir çağa bıraktığını belirtmeliyiz. İslamiyetin kendisini son din ilan etmesi tesadüf değildir. Uygarlığın genel gelişme seviyesi, özellikle bilimlerin gelişmesi, yani doğanın bilimsel yöntemlerle başta deneyim, gözlem, yoklama, sınama, tecrübe etme ve böylelikle doğa kanunlarının bu doğruluğunu pratikte görebilme yöntemleri, uygulamaları ile kendini daha da ortaya çıkardıkça, özellikle kapitalizmin doğuşu ile birlikte bilimin kapitalist gelişmedeki yeri belirginleştikçe, dinsel ideoloji ve ona dayalı siyasal, hukuki, ekonomik uygulamalar sert bir eleştiriye uğruyor. Bunun yerine, başta doğa alanı olmak üzere, giderek toplumsal alan da devrimci bir eleştiriye tabi tutuluyor. Özellikle toplumun, tarihsel gelişiminden tutalım, ideolojik, siyasi, hukuki, ekonomik bütün yönlerde bir eleştiriye tabi tutulması sözkonusudur. Daha önce dinsel ideoloji ile izah edilmek istenen her şey tersyüz edilerek bilimle izah edilmek isteniliyor. Ve bu alanda sadece eleştiri değil, giderek dine düşmanlık gelişiyor. Burjuvazinin yükseliş çağında bu anlamda dine karşı yöneltiği sadece bir eleştiri değil, giderek bir düşmanlıktı.

Kapitalizmin gelişmesi, üretimin merkezileşmesi ve sömürünün daha somut esaslar üzerinde mümkün olması; bir bütün olarak kapitalist üretim ilişkileri, insanların din vasıtasıyla denetlenmesini gereksiz kılar. Burjuvazi ekonomik ve sosyal yapıyı sürekli ordu, polis ve gelişmiş teknikle, her alanda örgütlü devlet gücüyle denetleme imkanlarına sahiptir. İnsanları manevi yollarla direkt ya da dolaylı olarak kendisine bağlama zorunda değildir. Metanın toplumsal yaşama damgasını vurması ve ekonomik bağımlılığın son derece sistemli bir biçimde burjuvazi lehine şekillendirilmesi, ruhani liderleri, yetki ve varlıkları sınırlı birer sembol durumuna sokar. Sermaye ve üretim araçları kimin elindeyse o topluma egemen olmaktadır.

Ama ne zaman ki kapitalizm olgunlaştı, burjuva sınıfı olgunlaştı; o zaman yeni devrimci sınıf olarak proletarya doğdu ve bu sefer eleştiri silahını, hem de en güçlü ve daha bilimsel olarak proletarya üzerine aldıysa, işte o zaman dinin zırhına tekrar egemen sınıf olarak burjuvazi sığınmaya başladı. Ve dini tekrar öne çıkarmaya, kitleleri eski dinsel ideolojik dogmalarla köreltmeye, kendi sınıf çıkarlarına dini alet etmeye başladı. Dinin olumlu özelliklerini, veya eşitliğe, adalete, hümanizme dayalı hususlarını kendi bencil sınıf çıkarları için kullandı. Ve bu anlamda bilimsel sosyalizmin önderleri dinin bir afyon olarak kullanıldığını göstermek istediler. Böylesi bir belirleme yaptılar. Dönemi için bu anlaşılır bir husustur.

"...Uygarlığın genel gelişme seviyesi, özellikle bilimlerin gelişmesi, yani doğanın bilimsel yöntemlerle başta deneyim, gözlem, yoklama, sınama, tecrübe etme ve böylelikle doğa kanunlarının bu doğruluğunu pratikte görebilme yöntemleri, uygulamaları ile kendini daha da ortaya çıkardıkça, özellikle kapitalizmin doğuşu ile birlikte bilimin kapitalist gelişmedeki yeri belirginleştikçe, dinsel ideoloji ve ona dayalı siyasal, hukuki, ekonomik uygulamalar sert bir eleştiriye uğruyor. Bunun yerine, başta doğa alanı olmak üzere, giderek toplumsal alan da devrimci bir eleştiriye tabi tutuluyor. Özellikle toplumun, tarihsel gelişiminden tutalım, ideolojik, siyasi, hukuki, ekonomik bütün yönlerde bir eleştiriye tabi tutulması sözkonusudur. Daha önce dinsel ideoloji ile izah edilmek istenen her şey tersyüz edilerek bilimle izah edilmek isteniyor. Ve bu alanda sadece eleştiri değil, giderek dine düşmanlık gelişiyor. Burjuvazinin yükseliş çağında bu anlamda dine karşı yönelttiği sadece bir eleştiri değil, giderek bir düşmanlıktı..."

Daha sonra emperyalist aşamaya ulaşan kapitalizmin, özellikle sömürgecileştirdiği alanlara, onların geleneksel tarihlerine saldırılarını geliştirirken bütün manevi üst yapılarına da bir saldırısı sözkonusudur. Dolayısıyla, sömürgeciliğe karşı, emperyalizmin sömürgeciliğine karşı, sömürgeleştirilen ülkelerin halklarının başkaldırısında eski geleneklerin direnişçi özelliğinin yanında dinin de önemli bir başkaldırıcı özellikte olduğu ortaya çıktı. Ortadoğu toplumlarında olsun, birçok geri bırakılan, sömürgeleştirilmek istenilen halklarda olsun, din ideolojik bir konuma da büründü. Bir direnç kaynağı oldu. Her ne kadar bilimsel sosyalist bir ideolojik öncülük değilse de bu, yine de emperyalizme, onun dayattığı sömürgecilige karşı çıkması anlamında bir roldür ve bu günümüze doğru en belirgin olarak İran'ın anti-emperyalizminde görülür. İran'da Şialık temelinde İslamiyetin önemli bir ideolojik fonksiyonu yerine getirmesinde görülür. Ortadoğu halklarının anti-emperyalist mücadelelerinde, anti-sömürgeci mücadelelerinde dinin bünyesinde bu temelde kullanılacak yanların olduğunu görmek gerekir.

Özellikle Şia —Alevi mezhebinin kökeni yüzyıllara dayanan isyancılığında dinin bu başkaldırıcı yanlarını görüp güncelleştirmek; devrimci mücadelede kullanmak; yalnızca mezhepsel sapmalarda da değil, bunu bütün dinin başlangıçtaki ihtilalci özünde görmek; onun bir ileri dönemi açan özelliğini iyi görmek; günümüzde de halkların mücadelesinde bunu kullanmak; özellikle dinin gerici bir temelde kullanılışına karşı ilerici bir temelde kullanılışına büyük önem vermek gerekiyor.

Sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla birlikte, hem sınıflararasındaki çelişkilere ve hem de sosyal yaşam kurallarına müdahale etmede dinin seyirci kalmadığı görülmüştür. Doğa dinlerinden tek tanrılı dinlere geçişin nedenlerinden birisi de budur. İnsanlar arasında sınıfsal çelişki ve bu çelişkiden doğan sorunların olmadığı dönemlerde, dinin konusu ve insanların dinden beklentileri farklıdır. Yağmur yağdırılması, afetlerin çıkması, ürünlerin bereketli olması vb. sorunlar dine sarılmanın nedenini oluşturmaktadırlar. Ama sınıflı toplumlarla birlikte, bölüşüm, hukuk, mülk edinme ve en az bunlar kadar, mevcut ekonomik, sosyal ve siyasal düzeni koruma, aşırılıklardan kaçınma, kültürde, ahlakta, insan neslini ve ortak yaşam değerlerini risklerden koruma gibi sorunlar dini kurallara göre çözüme kavuşturulmaktadır

Dinin bir de geleceğe ilişkin rolünden kısa bir tanım düzeyinde bahsetmek istersek; her ne kadar dinin doğuşu doğa ve toplum karşısındaki zayıflıktan kaynaklanıyorsa ve bireyin bu konudaki zayıflığının bir ürünü olarak doğuyorsa da, yine toplumun özgürleşmesi oranında, doğaya karşı toplumun ve bireyin hakim olmasıyla orantılı olarak nasıl etkisini yitirebilecekse de, her zaman doğa karşısında bireyin zayıf kaldığı ve her zaman doğa güçlerinin tahribatlarıyla, üstünlüğüyle karşı karşıya kalabileceği gözönüne getirildiğinde, klasik dinler gibi olmasa da, tek tanrılı dinler gibi olmasa da yine de güncel doğa ve de sınıfsal-toplumsal çelişkiler, zayıflıklar oranında dine de yaklaşımların kendini ortaya çıkaracağını, dolayısıyla her zaman bir manevi boşluğun manevi bir yaklaşımla doldurulacağını bilmek gerekiyor. Dolayısıyla, bu konuda kaba materyalist bir yaklaşım yerine, toplumların içinde bulunduğu doğaya ve içindeki çelişkilere karşı zayıflıkları oranında, yaratıcı manevi bir yaklaşımın sergilenmesini becermek gerekiyor. Bunun önemini bilerek yaklaşmak gerekiyor.

Bugün bilim ve teknikte gelişmiş toplumlarda dinin halen varlığını sürdürmesi, hatta, tamamen bilimsel esaslar üzerinde toplumu eğiten Sovyetler Birliği'nde bile dinin önemli ölçüde varolması ve bunun milyonların yaşamında önemli bir yer tutması, insanların basit bilgileri ile tamamen dinden vazgeçmeyeceklerini göstermektedir. İnsan kendi varlık nedenlerini bilmediği sürece, bilim ve teknikte ne kadar gelişme olursa olsun, din şu ya da bu ölçüde varlığını koruyacaktır.

Dinin yalnızca toplumların bir ürünü olarak değil insanın varlığıyla birlikte, onun doğayla arasındaki çelişkinin bir ruhsal biçimlenişi olarak ortaya çıkması, dinin gelecekte nasıl bir biçim alacağını ortaya çıkarmaktadır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın **"10. Zafer Yılı Eğitim Devresi"** diploma töreninde yaptığı konuşmayı yayınlıyoruz

Gelecek 10 yılın zaferini yakalamak; geçmiş 10 yılın derslerini sağlam çıkarıp, bu temelde önderlik gerçeğine son derece hakim olmakla mümkündür

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

1988 yılının düşmanın arzuladığı gibi değil, tam olmasa da daha çok bizim arzuladığımız gibi geliştiği bir gerçektir. Bu yıl, mücadeleyi çok kapsamlı bir şekilde ele alış yılı olmuştur. Bu, düşmanı karşılama, Partiyi yenileme ve pratiğe aktarmanın da büyük yılıdır. Biz, aynı konumu hızından hiçbir şey yitirmeden '89'a da yüklemeye çalıştık. Bugün bu yılın her yıldan daha da anlamlı geliştiği biliniyor. '89'un altı ayı geride kaldı. Verilenler gerçekten değerlendirilirse görülecektir ki; sadece bir-iki kayıp —onlar da taktik dışılığın ürünüdür—, ortaya çıkmıştır. Bu kayıplar, kendini teslim etmeye hazır ve Parti taktiğini reddeden anlayışın bir sonucudur. Dolayısıyla biz bunu Parti taktiği açısından bir sonuç değil, taktik dışı bir kayıp sayıyoruz. Bir yandan düşman tarihinde hiç rastlamadığı, beklemediği türden darbe üstüne darbeler yerken, diğer yandan da sadece askeri ve eylemsel anlamda da değil, bir halkın umutlarının oldukça güçlenmesinin, bunun çabaya dönüşmesinin, örgütlenme için milyonların seferber edilmesinin işten bile olmayacağı koşullar ortaya çıkarıyor. Bugün örgütlenmek ve kadrolaşmak isteyenler yığınladır. Yine, Partinin ideolojik-politik çizgisi dünyaya gerçekleri öğretiyor. Hani TC'nin ilk on yılını değerlendiren bir "Onuncu Yıl Nutku" vardır. Burda yapılan TC'nin ilk on yılının çözümlenmesi. PKK'nin ilk on yıllık tarihi çözümlemesinden çok çok sönük kalır. Biz PKK'yi bu on yılda bir çözüme, yenilenmeye ve yürütme gücüne kavuşturmakla, bir devlet kurmaktan çok daha anlamlı büyük bir sonuç yarattık.

Devlet kurmak bir sonuçtur, ama eğer sahipleri varsa, ki bunlar da her zaman bulunur. Tarihte yüzyılları etkileyebilecek sonuçları yarattık. İşte, bunu mümkün kılacak büyük çözüm ve direnme gücü, özgün ustalıklı çaba özellikleri kanıtlanmıştır. Gerçekten bütünüyle ve her mevzide savaşan Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesine geçmişte katılmaya cesaret edilemezken bugün bütün halkımız tabandan ve kadrosal düzeyde büyük bir cesaretle savaşa katılıyor.

Dünya, Kürdistan devrimi gerçekliği karşısında şaşkındır. Bu yüzden de kapitalist-emperyalist ve sosyalist sistem hazır değildir. Yine, kendini dayatan bir olgu olarak; bugün Kürdistan devrimi, kendini dayatan ve şafak vaktindeki aydınlığı ile doğuşunu ispatlayan ne varsa onu gösterdiği gibi, diğerlerinde de böylesine bir aydınlığa hazır olmamanın ezikliği ve rahatsızlığı vardır. Sosyalist sistem mensupları ezikse, bunun nedeni; gerçeğimizin bir devrimle atılım yapmasına hazır olmadıkları, belki de inanmadıkları içindir. Onlara göre; Kürdistan halkı tarihten silinmesi gereken bir halk, olsa olsa dil ve kültürü üzerinde araştırma-inceleme yapılıp, hakkında birkaç kitap yazılacak, bir arkeolojik olay gibi, müzede teşhir edilecek bir halktı. Ne yazık ki beklentileri buydu. Zaten emperyalizm kararını Türk faşizminden ve diğer sömürgeci güçlerden yana koymaktaydı. Şu veya bu dönemde, onun için bir kurtuluş hareketi ve bir halkın yeniden kendini özgürleştirme olayı düşünülememekteydi. Bilakis, sonuna kadar düşmanı destekleyerek, kararını vermiştir.

Avrupa emperyalizmi, o sözde burjuva demokrasisinin kırıntıları gereği ve kendisiyle yeniden büyük bir çelişkiyi yaşamamak adına bazı gösterişlere girişti, ama özünde nasıl düşman olduğu Partimizin Avrupa'daki varlığına karşı tutumundan bellidir. Daha ince, ama çok kötü bir tarzda üzerimize gelmiştir. Kaba Türk sömürgeciliğini aratmayacak bir biçimde üzerimize gelmektedir. Onun maddi teşviklerine, sunduğu rahat yaşama aldanmanın ne kadar gaflet olduğu; yapılması gerekenin, en az faşist TC sömürgeciliğine karşı gösterilen direnmeye benzer bir direnmeyi orada da geliştirmek olduğu ortaya çıkmıştır.

Ortadoğu sahasında sınırlı bir mevzi de olsa, direnme imkanı varsa, hele hele bunu Ortadoğu halklarının ihtiyaçları temelinde ele almak olanaklıysa, bunun çok değerli olduğu, çok iyi kullanmak gerektiği ve oldukça doğru olduğu, PKK'nin on yılının burada mükemmel değerlendirilmesinden ortaya çıkmaktadır. Çok az kişinin ümit ettiği, gelişme için müsait gördüğü bu ortamı; biz, Kürdistan devrimini yeniden icra etmenin zemini haline getirdik. Bu alanı her bakımdan kurtuluş olgusu için kullanmanın temelinde halkların kardeşliği ile emperyalizm ve siyonizme karşı savaşım isteniyorsa, bunu gerçekleştirebileceğimizi, iyi bir müttefik olabileceğimizi de ortaya koyarak gösterdik. Bu da büyük bir kazanımdır. Yalnız sözle değil, biz büyük bir pratik yaşamla bunu kanıtladık. Dolayısıyla PKK, nasıl iyi dostluk yaptığını da gösterdi. Bu ilk defa gerçekleşen bir olaydır. Bağımsızlık ve özgürlükten taviz vermeden, Ortadoğu halklarının özgürlüğü için çalışmak, bu konuda varsa halkların seçkin önderlerine seçkin bir karşılık vermek, pratikte gerçekleştirilmiştir. Dolayısıyla bu sahada, bu sahanın egemen otoritesinden biz anlayış gördüysek, PKK'nin dostluk anlayışından, onun önderliksel ve ustaca yaklaşımından dolayı bunu sağladık. Bu desteğe her zaman saygılıyız ve şükran duygularıyla doluyuz. Ama biz de vereceğimizi verebildik. İyi dostluk kurmak, derinden inanç duyulan halkların eşit ve özgür temellerdeki birliğine bağlı kalmak, iyi bir derstir ve bugüne kadar sonuçları iyi alınmıştır. Yine bu da Partimizin geçen on yıllık tarihinde yaşanan önemli ve zengin bir pratik olmuştur.

Önümüzdeki dönemin üzerine nasıl yürüyoruz? Gördüğünüz ve hepinizin sınırlı da olsa bu tecrübeden yararlandığı gibi kendiliğinden, hem de çok kısacık eğitsel bir çabayla bu duruma gelinmiyor. Çok büyük bir birikimle, çok büyük yüreklerin savaşımıyla ve çok büyük düşüncelerin gücüyle kısa bir sürede kendinizi toparlıyorsunuz ve gerçekten anlamlı bir biçimde, coşku ile bazı görevlere talip çıkabileceğinizi belirtiyorsunuz. Eğer bu büyük bir yanılgı değilse, sizlerin ve Partimizin bundan sonraki gelişmelere yürümesinde çok önemli bir yer tutar. Gerçekten, eğer Parti tarihimize yaraşır bir karşılık verilmek isteniyorsa, bu on yılın derslerini sağlam çıkarıp, bundan sonraki on yılı bunların ışığında ve önderlik gerçeğine oldukça hakim bir yönelimle karşılamak gereklidir. Böylece tarihi bir kararlılık ve hem de önderlere has gelişmenin içinde olacağınız kesindir. Bu şansı size veriyoruz.

Karşımızdaki faşist rejimin de on yılı geride kalıyor. Bırakalım iki bin yılına sağlam yaklaşmayı, artık günü bile kurtarması mucizedir. Düşman, hedeflerinin hepsine ulaşmak şurda kalsın; hiç de beklemediği ve kendisini yenilgiye götürecek birçok gelişmeyle bugün karşı karşıya gelmek durumundadır. Evren-Özal'ın son çırpınışları 12 Eylül faşizminin varlığını nasıl sürdürebilir? Bu, değişik partilerle uzlaşma veya kendi ömürlerini çeşitli entrikalarla biraz daha uzatmayla olur. Bunda yoğunlaşmışlardır. Özellikle ABD emperyalizmi, mevcut kötüler içinde en iyileri bunlardır deyip, bu ikilinin ömrünü uzatmak istiyor. Emperyalizm diğerlerine de güven duymuyor, ama bunların da aşıldığı bir gerçek ve manevra bu temelde kaynak buluyor. Baştan beri 12 Eylül faşizmini daha önceki değerlendirmelerde koyduk. Topluma da dayatılan; en büyük ihanet, ahlaksızlık, zulüm, sömürü, çarpıklık, yabancılaştırma, bağımlılaştırma, bütün gelenekleriyle çelişmedir, dedik. Dolayısıyla bunların kurtarıcılığı ve bu temelde toplumun destek vermesi değil, onların bu özelliklerinden toplumun kurtulma şansının geliştirilmesi zorunludur. Günümüz için bunlar da bunu biliyorlar diyoruz. Ama bunu bir devrime dönüştürmeden, 141-142'yi kaldırma, iğdiş edilmiş bir komünist partisini legalleştirme, hatta Türkiye'nin diğer bir çelişkisi olan ulusal soruna çok yumuşak bir yaklaşım gösterme çabasını sergiliyorlar. Bu devrim korkusunu atlatmak için bir çaba içinde olduklarını gösteriyor.

Sözümona burjuva muhalefet partileri bu iktidar sahiplerine karşı olduklarını söylüyorlar. Bunların, onların hükümet etmesine, parlamentosuna, seçim sistemine ve anayasasına karşı olduklarını belirtmeleri çok daha içaçıcı konumda olduklarını göstermiyor. DYP ve SHP o dillerine çok doladıkları burjuva demokrasisinin birkaç temel adımını dahi atmaya yanaşmıyorlar ve tüm söyledikleri şundan ibarettir: "Bunlar yıpranmıştır, gitmelidirler ve yerlerine biz gelmeliyiz." Temel normlarda herhangi bir değişiklik sözkonusu değildir. Tabii nedenleri var; onlar da hemen arkalarında devrimin dayanmış olduğunu görüyorlar ve toplumun bir patlamayla kendilerini alaşağı edeceğini biliyorlar. Bunun için de düzen içi ufak bir çelişkiyi bile geliştirmemeye özen gösteriyorlar. Kişisel olarak birbirlerini hazmedememelerine rağmen, bunu sürekli örtbas etme ve düzeni zorlayacak bir kerteye vardırmaya çalışmalarında bu korkunun rolü büyüktür. Zaten şunu söylüyorlar: "Biz çalışırsak, çelişkileri geliştirirsek, aramızda çatlak olursa bundan en başta PKK olmak üzere devlet düşmanları istifade edeceklerdir. Dolayısıyla görünüşte de olsa, birliği sürdürmeliyiz." Bu yüzden, iktidarı nasıl zorlayabileceklerini kestiremediklerinden şaşkındırlar. Bir yandan iktidarı bırakmak istemeyen 12 Eylül ve onun izleyici tutum ve politikası, diğer yandan halk daha fazla meydana çıkmadan, devreye girmek isteyen muhafelet partileri. Bu sonuncular diğerlerine, "Daha fazla zararlı olmadan çekilin" diyerek bazı uyarılarla durumu kurtarmak istiyorlar. Bu konuda aralarındaki çelişkinin bir çatışmaya dönüşmesini beklememek gerekir. En çok yapacakları, birbirlerini gayri-meşru ilan etmekten öteye bir şey değildir. Elbette gayri-meşruluk tartışmaları da bunalımlarını daha da şiddetlendirir. Bunu son "Bulgaristan tehlikesi" karşısında ortak hareket etmekle biraz geçiştirmek isteseler ve özellikle de ulusal sorunda aynı tutumu yaşamaya mecbur olduklarını hissetseler de, yine de aralarındaki düzen içi çelişki gelişecektir.

Birbirlerini gayri-meşru ilan etmeleri beklenir. Bu, inançsızlıklarını daha da açığa vuracak, halkın nezdinde, birbirlerinden farklı olmadıkları ve gereksizlikleri daha da netleşecektir. Düzenin çözümsüzlüğüne, sahte reformist bir çıkış da soluma imkanı vermeyecektir. Baştan beri yaptığımız tespit; devrimci alternatifin kendisini dayatmasıyla çözülebilecek bir durum, kaçınılmaz görülecektir.

Önümüzdeki yakın dönemde,

> ***"Bu önümüzdeki yılların kazanılması da kendinizin eseri olacaktır. 10 yıl böyle geçti. Eğer gelecek 10 yıl bu geçen 10 yılın dersleri temelinde karşılanırsa; bu, ümit ettiğimiz; hani bazen cennet, güneşin ülkesi, bazen bir sosyalist ülke veya demokratik bir ülke denen, ama bizim açımızdan kendi kapasitemize uygun en yaratıcı sosyalizmi yaratan, hem de reel sosyalizmin kusurlarını aşan, güncelin ortaya çıkardığı sorunların da çözüm gücü olabilen bir hareketin geliştireceği yeniden bir kuruluştur. Devlet kuruluşudur, demokrasidir, sosyalist toplumdur."***

bunların, çözümsüzlüğü bütünüyle somutlaşırken devrimci seçenek biraz daha ders verecek ve varsa akıllı örgütleyiciler eliyle de taktik savaşım şiddetlenecektir. Yani devrimci örgüt ve eylemlilikle, karşı-devrimci örgüt ve eylemlilik arasındaki savaşım şiddetlenecektir. Bizi daha çok ilgilendiren yönü, Kürdistan'daki özel savaşımın durumunda meydana gelecek değişiklik olacaktır. Özel savaş üzerine birçok belirlememiz mevcuttur. Özellikle gerilla savaşımı zorladığında; bunun kuruluş dönemine denk gelen, düzenin normal bastırma yöntemleriyle başedemediği, tam bir askeri yönetimi de erken bulduğu bir aşamada devreye soktuğu bir savaş biçimidir. Bununla amaçlanan, daha gerilla aşamasına yeni girmiş olan Hareketi bu aşamadan alıkoymak, olağanüstü hal ve "özel savaş" durumunu, gerillanın bastırmasıyla birlikte normal olağan duruma dönüştürmek, "özel savaşın" yerine normal sınıf savaşını ve klasik sömürgeciliği yürütmektir. Bu, birçok bakımdan özel duruma denk gelen yönetim ve savaşım şeklidir. Bu anlamda da, sınırsızdır. Kürdistan'da geliştirilen "özel savaş" buydu. Sıkıyönetimin yetmezliğe nasıl düştüğü, bu yüzden onun yerine neden olağanüstü yönetime geçtikleri anlaşılıyor. Kürdistan'da olağanüstü yönetimlere geçişleri devrimi bastıramamaları ve gerilla aşamasına gidiş tehlikesinin belirmesi nedeniyledir. Türkiye'de normalde sola dönük sıkıyönetim sonuç almış, emekçilerin mücadelesine karşı başarı kazanmıştır. Ama Kürdistan'da savaş gerillaya ulaşıp, engellenemediğinden ötürü, düşman savaşını daha önceden üst evreye sıçratma durumunda kalıp özel ordu, özel yönetim, özel taktiklerle savaşı geliştirmek zorunda kaldı. Ayrıca suni sorunlar yaratarak, Türk milliyetçiliğini şaha kaldırarak gelişmemizi önlemeye çalışıyor. "Bulgar Türkleri"nin sorunu burada suni bir meseledir. Problemin oluşumunda Bulgaristan'ın hataları veya "şovenizmi" belirleyici değildir. Burada belirleyici olan; bu dönemin Türk milliyetçiliği tarafından şovenist bir dalgayla karşılanması ihtiyacıdır. Bu belirleyicidir ve bununla mücadelemizin etkileri önlenmek isteniyor. 12 Eylül faşizminin ordusu harap ve artık savaşı yürütemiyor. Her gün dağlarda darbe üstüne darbe yiyiyor. Demirel, *"Eskiden askerin bir düğmesi düştüğünde kıyametler koparırdık, bugün on tanesi gidiyor aramıyoruz bile"* diyor. Bu önemlidir. Onların tarihinde, zayıf insanların, halkların üzerine sınırsız bir biçimde giden gücün bu duruma getirilmesi kurtuluştan da, diğer halkların bağımsızlığından da önemlidir. Bu durumu yaşamak ve yaşatmak en esaslı savaşım gerçekliğimizden birisidir. Böyle kılmaya devam edeceğiz.

Bildiğiniz gibi, Türk ekonomisi iflastan ve hırsızlıktan ibarettir. Bunu kurtarmak için dünya emperyalist güçleri her gün şırıngalama yapıyor. Ama kurtulamıyor, kurtulamaz da. Bugün sosyal ve siyasal yapı skandallarla çalkalanıyor, insanlığın savunamayacağı ne varsa; bu Türk toplumunun, onun egemen siyasal yapısının içindedir. En kabul edilemez, çürümüş, ahlaki ve felsefik temellerinden boşanmış bir durumu yaşıyor. TC başlangıçtaki burjuva ideolojilerinden tutalım, sosyalizme ve her türlü biçimlerine karşı alabildiğine inançsızlığı yaşıyor. Bu onun ideolojisiz ve siyasetsiz olduğunu gösterir. Dolayısıyla, kaba bir güce dayanarak, bunu pragmatik bir tarzda yürütmekten başka bir çabası yoktur. Bu anlamda da o en düşüncesiz ve mayasız bir siyaset ve rejimin temsilcisidir. 12 Eylül faşizmi bunun inançsızlığını ve kofluğunu bütünüyle açığa çıkardı. Geçen on yıl ortaya koymuştur ki; karşımızdaki bu rejime vurup mezara gömmek gerekiyor.

Biraz da Türkiye halkının temsilcilerinin çıkıp, bunların bu ahlaksızlıklarına bir son verip gömmesini bekliyoruz. Zira bunlar siyasi ve tarihi anlamda ölmüşlerdir. Bizim gelişmelerimiz bunu kanıtlıyor. Bu rejimin çürümüşlüğünü böyle yakalamış ve bırakmıyoruz; mezara gidinceye kadar da bırakmayacağız. O bırakırsa da biz bırakmayacağız. Savaş başlangıçtan günümüze kadar bu espriyle devam etti ve bugün her zamankinden daha çok da böyle devam edecektir. Elbette Partimiz, tarihine yaraşır bir şekilde günü karşılıyor. Bugünün geleceğin temeli haline getirileceği açıktır.

Dersleri özetlemeye ve oldukça güçlü bir eğitim programıyla sizlere ve bütün Partiye vermeye çalıştık. Bugünlerde sıkça söylüyorum; geçmişteki gibi, gerçeklerimize sığ, yüzeysel, içeriksiz, davranışlara dönüşmeyen veya değiştirmeyen bir biçimde yaklaşmayalım! Zira PKK'nin sözü politikasıdır ve politikası da değiştirir, dönüştürür. Bir eğilimi,sözü ve bir doğrusu, çarpıcı bir etki yaratmalıdır. Eski inancınızı, ahlakınızı kökten değiştirmelisiniz. İşte, böyle olacaksınız. Bunu bir kaba bilgi birikimi de-

ğil, bir değiştirme, dönüştürme ve özümseme birikimi olarak değerlendiriyoruz. Yeniden doğuşun mümkün olduğunu kabullenmeniz için çok gerekçe sıraladık. Ve eskiyi yaşamanın anlamsızlığını çok iyi ortaya koyduk. Geriye, mükemmel bir dönüşümü, bir militanlığı kendinize yakıştırmanın mümkün olduğuna inanmak kalıyor. Belki kaybedilen zamanınız vardır, ama kazandığınız özelliklerle iyi bir savaşım şansını elde etmeniz mümkündür. Bu anlamda kayıplarımız telafi edilebilir. Ve büyük kazanımlar elde edilebilir. Bu da sizi rahatlatır. Böyle yaklaşırsanız, sizi rahatlatabiliriz. Geçmişteki en büyük hatalarınız ve yetersizlikleriniz, böyle aşılabilir. Tabii bu da kişiyi yeniden yaratmada, iddialı ve önder kılmada az bir şans ve fırsat değildir. Bu anlamda, geleceğe yürümede coşkuyla dolu olabilirsiniz. Hele hele insanı oldukça ilerletebilecek, halkına iyi önder kılacak, düşmana darbe üstüne darbe vurduracak tarihi bir dönemde bu şansa ulaşabilmişseniz, bunun anlamı daha da yüklü ve gerçekçidir.

Bu önümüzdeki yılların kazanılması da kendinizin eseri olacaktır. Önümüzdeki yılların nasıl kazanılması gerektiğini göstermeye çalıştık. Çok kapsamlı değerlendirme ve çözümlemelerle derinleştirdik. 10 yıl böyle geçti. Eğer gelecek 10 yıl bu geçen 10 yılın dersleri temelinde karşılanırsa; bu, ümit ettiğimiz; hani bazen cennet, güneşin ülkesi, bazen bir sosyalist ülke veya demokratik bir ülke denen, ama bizim açımızdan kendi kapasitemize uygun en yaratıcı sosyalizmi yaratan, hem de reel sosyalizmin kusurlarını aşan, güncelin ortaya çıkardığı sorunların da çözüm gücü olabilen bir hareketin geliştireceği yeniden bir kuruluştur. Devlet kuruluşudur, demokrasidir, sosyalist bir toplumdur. Bunu on yıllara sığdırabiliriz.

O halde, eğer amaç bu kadar çekici ise; her zaman hepimizin hayalleri vardır. Hayallerin en derini, en genelleşmişi, halkın hayaline ve iradesine dönüştürülmesi ve de gerçekleşebilir bilimsel bir ifadeye kavuşturulmasıdır. Bunun halkın yüce eylemiyle, savaşımıyla gerçekleşebilir hayaller haline dönüşmesi de böyledir. Bireysel hayalleri halkın kollektif kurtuluş hayaline dönüştürmeyi, bilimsel temellerde savaşla gerçekleşebilecek hayallere sahip olmayı da gerçekleştirebiliyoruz. Bu da az bir kazanım değildir. Küçücük bireysel hayaller nedir? Bir hiçtir! Küçük mutluluklar mümkün de değildir! Bizim somut koşullarımızda kurulan düzenler, iskambilden şato bile değildir. Biz çitleri yıkmada tereddüt etmedik. Kurulması gereken o kadar görkemli bir ülke ve halk gerçeği vardır ki; buna layık olmak bir zorunluluktur. Geçmişte hiçbir zaman bireysel tutkulara, hayallere, basit yaşamın esamesine bile değer vermedik. Bu, bütün Parti yapımız, tüm halkımız için geçerlidir. Eğer gerçeklere böyle yaklaşılırsa, olağanüstü bir çabayla geleceğin inşasında sizin üzerinize yürümemeniz için hiçbir neden yoktur. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, sadece düşmanın sömürgeci egemenlik sistemini, eskiye ait olan ne varsa tümünü yıkmak olanağını değil; aynı zamanda yeniden inşa şansını da ortaya çıkarmıştır. Bu, salt Partiyi inşa da değil; halkın kendi kaderine sahip çıkışı, halk demokrasisi ve iktidarının kuruluş imkanıdır. İkili karakterde parça parça da gelişse, ailede, köyde, kentte, dağda eşitsiz düzeyde de gelişim gösterse, her şey içiçe de yaşansa; namuslu, onurlu, ideolojimize ve politikamıza bağlı halkımızın giderek benimsediği, kendi iktidarımızın da koşulları vardır. Bugün ailemizin yarısı karşı çıksa bile, yarısının iktidar olma şansı vardır. Hemen hemen her köyde, her kentte, dağlarda hakim olabiliriz. Bu, bir hayal değil, bir gerçektir ve somut siyasal bir seçenek haline de gelmiştir.

O halde, bu imkanları neden kullanmayalım? Bu kadar büyük rüyalarımızı her yerde gerçeğe dönüştürecek olanaklar elde etmişken, neden değerlendirmeyelim? Özellikle önümüzdeki on yılda parça parça ikili iktidarları çoğaltmakla kalmayacağız, üstelik giderek bunlar ülkemizin önemli bir bölümünde nihai zaferi tamamlamış, zaferin bütünlüğüne hakim bir gerçekliğe dönüştürmüş olacağız. Doğru değerlendirme budur. Şiarımız; geçen on zafer yılını, önümüzdeki on yıla yayarak; gelecek on yılda devlet seviyesine çıkmış bir siyasal otoriteden tutalım sosyalizmin temel inşasını toplumda egemen kılmaya kadar, görkemli bir inşa safhasına yönelmiş; ülke topraklarımızın ve Ortadoğu bölgesinin içinde bunun etkinliğini alabildiğine arttırmış bir gelişmeyi güçlenerek yaşamaktır. Bu imkan dahilindedir ve tarihi olarak da doğrudur. Geçmişimiz buna kanıt teşkil ediyor. Artık sorun, mevcut çabalarımızın en iyi kullanımıdır. İnsan çabasına duyulacak büyük güvenin bu çabaların her türlü yaratıcı faaliyetinin esası olduğu, en büyük tekniğin insan ve insan faktörünün de hayatı değiştirmenin en etkili aracı olduğu unutulmaz; bu konudaki yanılgılar alabildiğine aşılırsa, insanın en büyük teknik silah olarak kullanılmasıyla kesinlikle gerçekleşecek bir husustur.

Biz, geçmişte ideolojik-politik olarak kendimizi biraz geliştirdik. Önümüzdeki dönemde daha çok da pratik-teknik olarak kadrolarımızı geliştirmek ve halkımızı savaşan örgütlü bir kuvvet haline getirmek en temel görevdir. Örgütlü olmak demek; pratik olmak demektir. Bunu gerçekleştirebilmek ve inşa kuvveti olmak demek; doğru yolda yürümeyi gerçekleştirmek demektir. Yalnızca yıkmayı değil, esas olarak da yeniden yaratmayı hedef alacağız. Çünkü, halk savaşı, bir yandan düşmanı yıkarken, diğer yandan kendisi için gerekli olanı yeniden yapar. Yapmanın ve yıkmanın içiçeliği çok önemlidir. Ve bunu da kestirilemeyen bir zaman süresi içinde değil, yaşamımızın her alanında gerçekleştireceğiz. Bu temelde yaşamımıza devrimi sığdırmak istiyoruz. Tarihin bütün görkemli devrimlerinde yaşanan budur. Bizim için zor da olsa, tarihsel birikimlerimiz fazla olmasa da; insanın büyük tecrübesi ve de mükemmel değerlendirilmesi bunu mümkün kılıyor. O halde, en doğru tercihi yapmamak için hiçbir neden yoktur. Aksinin tercih edilmesi reformizmdir. "Önce parça parça incelemek-araştırmak gerekir, sonra propaganda gerekir. On yıl da yurtdışında kalmak gerekir, yirmi yıl da parlamentocu yol veya düzen sınırları içinde kalmak gerekir. Elli yıl sonra bazen başka durumlar gerekir..." Bu reformist yaklaşım, halkımız için mükemmel bir ölüm planıdır. Bu, mükemmel ölüm planı diye onaylanabilir, ama bir ulusal kurtuluş planı diye asla onaylanamaz. İşte, küçük-burjuva reformizminin ve ilkel milliyetçiliğin pratiğinde kanıtlanan gerçeklik budur. İşte, elli yıllık pratiklerinin yol açtığı vahim sonuçlar ortadadır. İşte, son on yıllık pratikleri, mükemmel bir ölüm planını çizdiklerini ve uyguladıklarını gösterdi. Biz ise, mükemmel bir kurtuluş planı içinde olduğumuzu gösterdik. Biz, kurtuluş planının gerçek sahipleriyiz. Kurtuluş planı önemlidir. Halkımızın, kurtuluş planımıza onay vermesi daha da anlamlıdır. Bugün, planımızı daha somut ve ayrıntılı olarak, günlük çabalarla sonuca ulaştırma merhalesindeyiz.

"Bu savaşımda şehitlerimiz mutlaka olacaktır. Şehitlerimiz doğuşun gülleridirler. Şehitlerimize biçtiğimiz yüksek değer tartışılmazdır. Halkımız her zamankinden daha fazla çekinmeden ölümde yaşamın yaratıldığını görecektir. Kazanmak için yerinde ve zamanında milyonlarımız kendisini feda etmekten çekinmeyecektir. Ama yersiz, gerekli olmayan ve zamanı gelmeden bir damla kanı bile boş yere dökmeyiz. Ulusal kurtuluş savaşımızın zaferi için zor sistemini uygulayacağız. Gerekli olan her yerde; siyaset ve örgüt için zoru kullanacağız. Ama aynı zamanda anlamsız yere bir fiskemiz bile kalkmayacaktır. Halkımızın çok ihtiyaç duyduğu ikna yöntemini her zaman esas alacağız..."

Bu devremizin böyle sonuçlanması ne anlama geliyor? Bu, Partimizin geçen bütün eğitim tecrübelerinin , özellikle yurt dışının on yıllık tecrübelerinin bir özeti, bir anlamda Partimizin bu on yılının bir sonuçlanması ve yeni bir devrenin başlatılması anlamına geliyor. Partimiz salt bununla da yetinmeyecektir. Bir on yılın yeniden planlanması, yeniden on yılın hazırlıkları içerisine girilmesi, ikibin yılının zaferle kazanılması şiarının atılması, ikibin yılına ulaştığımızda nelere ulaşacağımızın gittikçe ayrıntılı planına, onun büyük çabalarına ulaşılması anlamına da gelecektir. İkibin yılını zaferle karşılamak için, henüz yeni olan büyük tecrübelerimiz eğer bu yıllara da iyi yayılırsa, hiç kimse eskisinden daha kötüsünün başımıza geleceğini söyleyemeyecektir. Ama, iyinin-doğrunun sınırsız olduğunu söyleyebilecektir. Onun için de, varolanlarla yetinmeyelim! Her zamankinden daha fazla, varolan değerlerimiz, daha iyi savaşmamızın bir gerekçesidir, temelidir. Bununla değil avunmak ve yetinmek; sınırsız büyümek, bunu eşsiz kılmak, bu temelde devrim silahını yakalamak, bunun uluslararası önemini oldukça yaymak, insani-demokratik-sosyalist özünü tüm bölgeye yaymanın büyüklüğünü göstermek ve bunu amansız bir halk savaşımıyla yürütmek, bunun için oldukça yüklenmek, ülkemizi önemli oranda denetime almak, devrimin ateşten bir bölgesi haline getirmek hayatidir. Bunun büyük hesabı ve büyük çabasının örnek önder devrimcisi olmak, bunun büyük şansını böylesine başarıyla kullanmak vazgeçilmez bir özelliğimizdir. Bundan başka yaşam seçeneği olabilir mi? Bunun karşısında hiç kimsenin ileri sürebileceği başka bir tezi, görüşü olabilir mi?

O halde, Partinin bundan sonraki yürüyüşü, ulusal kurtuluş hamlesinin yüceliği özde budur. Kadrolarımızın, kadro adaylarımızın önemli bir kesimi anahatlarıyla buna ulaştılar. Bundan sonraki bütün pratiğimiz, bu temelde bu büyük hedefe yürüyecektir. Bu savaşımda şehitlerimiz mutlaka olacaktır. Şehitlerimiz doğuşun gülleridirler. Şehitlerimize biçtiğimiz yüksek değer tartışılmazdır. Halkımız her zamankinden daha fazla çekinmeden ölümde yaşamın yaratıldığını görecektir. Kazanmak için yerinde ve zamanında milyonlarımız kendisini feda etmekten çekinmeyecektir. Ama yersiz, gerekli olmayan ve zamanı gelmeden bir damla kanı bile boş yere dökmeyiz. Ulusal kurtuluş savaşımızın zaferi için zor sistemini uygulayacağız. Gerekli olan her yerde; siyaset ve örgüt için zoru kullanacağız. Ama aynı zamanda anlamsız yere bir fiskemiz bile kalkmayacaktır. Halkımızın çok ihtiyaç duyduğu ikna yöntemini her zaman esas alacağız. Ulusal kurtuluş mücadelemizde askerlik yasası, halkımızın örgütlendirilmesi, yani siyaset içindir. Siyaset ve zor içiçe yapılır. Biz, zora, taptığımız için başvurmuyoruz. Tersine, düşman bize zordan başka hiçbir yol bırakmadı. Ulusal ve halk varlığımıza dünya insanlığının ender tanık olduğu tarzda tahripkar ve öldürücü yöneldi. Halkımızın kurtuluşu ve düşmanın ülkemiz üzerindeki faşist egemenliğine son vermek, düşmanın anlayacağı dilden cevap vermekten geçer; yıkımla anlayacaksa yıkımla yöneleceğiz; insan olup olmayacağını anlayacağı zamana kadar bu zorunluluğu hiçbir biçimde gözardı etmeyeceğiz.

Ülke somutunda, yurt dışında ve birçok bölgedeki faaliyetlerimizdeki hatalı tutumlar geçmişte eleştirilmiştir. Bu anlamda, geçmişte yaptığımız eleştirileri tekrarlamayacağız. Bu eleştiriler talimatlarda ifadesini bulmuştur. Elbette Parti kadroları bunları doğru bir temelde ele alıp sonuçlandırmayı bilmek zorundadırlar. Bu, onların görevidir. Bu görevin, bir an bile olsa aksatılamayacağı bilinmektedir. Partiye doğru yaklaşım üzerine oldukça kapsamlı detaylandırılan değerlendirmelerimiz vardır. Düzeltme olayını büyük tecrübe ışığında, hiçbir gerekçeye de sığınmadan, yiğitçe, açık ve net başarıyla yerine getirmek gerekir. Her zaman yanlış hesap içinde olmak, kendini sürekli aldatan bir tutum sergilemek sizleri düşürür; uyanık ve tedbirli olmaktan alıkoyar. Her zaman amansız pratik iş takibinde olmak gerekiyor. Kendinizi savunmaya, kendi şahsınızda bunun kılıflarını hazırlamaya, devrimci tedbir almak yerine kendinizi bir fedai durumuna getirmeye tenezzül etmeyin! PKK militanlarının büyüme ve gelişme tarzı böyle değildir. Günün ölçüleri her zamankinden daha fazla, oldukça etkin sınavdan geçmiş olarak bizde somutlaşmıştır. Eksiklikleri olanlar bunu yaşamayı denesinler; kesinlikle becerirler. Her zaman sıradan olanların bile, mesafe almaları mümkündür. Eskiden kendinizi oldukça yanıltmış, aldatmış ve bastırılmış olabilirsiniz. Sizlere sınırsız bir özgürleşme ortamı sunuluyor. O zaman geçmiş yılların üzerinizdeki etkilerini telafi edin! Büyümeye, kazandıracak olana göz dikin! On yılın zaferinin militanı haline nasıl gelinileceğine göz dikin! Bu, her şeyden daha fazla gereklidir. Her türlü bireysel ihtiyaç dediğiniz durumlara da anlam vermek için gereklidir. Bugüne kadar yaşama fazla anlam veremediyseniz de; bundan sonra anlam verebilecek, hem de deneyerek, sınayarak anlam verebilecek durumda olmak sizler için avantaj olduğu kadar, büyük bir Parti desteğidir de. Biz de, bir önderden ziyade bir hizmetkar olarak sizlere böylesi bir gelişmeyi gösterdik. Kürdistan halkına, dostuna ve düşmanına böyle bir gerçeğin var olduğunu gösterdik. Bütün doğruluğun, çabanın özde gösterilmesi gerektiğine inandık ve gösterdik. Bizimki bir iddia ve inat değildir. İnsan soyunun temel gelişme kanunlarının gereklerinden nasibimizi almak için; halk olduğumuzu görmek ve kabul etmek istemeyen dost ve düşmana göstermek ve herkesten önce de kendimize göstermek gerektiğine duyduğumuz zorunluluğun bir gereğiydi bu. Bu konudaki bilincimizin, inancımızın gereğiydi. Onlar gösterildi ve bu gerçeklik PKK biçiminde somutlaştı. Bugün ise, bir savaş gerçeği haline dönüştü.

Bunun temeli doğrudur; çünkü, fikri doğrudur, inancı ve çabası yerindedir. Yoksa bir kişinin kalkıp da tarihe ve uluslararası gerçeğe rağmen, böylesine başarı kaydedebileceği düşünülemez. Genel in-

Devamı 23. sayfada

"Şehitlerimizin ve Parti tarihimizin bize öğretip bıraktığı miraslardan biri de Apocu olmanın gururunu yaşamaktır..."

Baştarafı 1. sayfada

ulusal kurtuluş mücadelemiz Önder yoldaşın, Partinin kurmaylığında güçlü bir çıkış yapınca, birçok çevrenin çıkarı zedelendiği için sömürgeci basın-yayın ve diğer iletişim organlarından, sol maskeli birçok gruba kadar geniş bir yelpazeden Partimize ve Önderliğine karşı karalayıcı, suçlayıcı bilinen iddialar tekrarlandı. Bu tür iddiaların özellikle 1984'ten sonra sık sık gündeme getirilmesi bizler için şaşırtıcı olmadı. Bundan sonra da bu tür iddiaları duyacağımızın bilincindeyiz. PKK'nin geliştirdiği mücadele ve haklılığı karşısında söyleyecek fazla şeyleri kalmayanların, mücadele karşısında yüzleri açığa çıkanların bu tür bir tutum içine girmelerini doğal karşılıyoruz. Sosyal-şoven kesimlerle, reformist Kürt milliyetçilerinin düşünsel çerçevesini hazırladıkları bu iddiaları, bugün sömürgeci iletişim araçları, karşı propaganda ve psikolojik savaş aracı olarak kullanmaktadır. Bu konuda çok iyi bir işbölümü içinde olduklarını söyleyebiliriz. Bu işbölümüne yeni bir unsur olarak sizler de katılmışsınız. Eskiden PKK'li olan bazı kişiler de bu koroya katılınca, düşman çevreler saldırılarına güçlü bir dayanak bulmuşlar gibi sizlere dört elle sarıldılar. Böylece, "Bakın yalnız bizler söylemiyoruz. Eskiden PKK'li olanlar da aynı iddiaları belirtiyorlar. Demek ki haklıymışız" biçimindeki propagandanın aracı oldunuz. Ve PKK'ye saldırıda eksik bir yön de tamamlanmış oldu. Abdullah arkadaşın eşi olma sermayesiyle, Diyarbakırzede(!) Avukat bu işin içinde olunca PKK'yi tasfiye etme umutları, arttı; PKK karşıtlarının ağzı kulaklarına vardı. Sıra PKK'nin tasfiye halini görme mutluluğuna gelmişti.

İşte yukarıda kısaca özetlediğim durumunuz ve mektubunuzun içeriği herhangi yeni bir şeyi getirmediği için sizlere yanıt vermeyi gereksiz buldum. Bir iki defa yazmaya niyet ettiysem de, "Değer mi her gün işittiğimiz satırlara yanıt vermeye" diyerek vazgeçtim. Ne var ki, Avrupa'dan bir arkadaşın yazdığı mektup istemeyerek de olsa beni mektubunuzun gelmesinden uzun bir süre sonra "Yazsam iyi olacak" düşüncesine vardırdı. Belki çok gecikmiş bir yazı olacak, ama gelen mektupta çok gecikmiş de olsa yazmamı gerektirecek bilgiler vardı. Sözkonusu bu mektupta, bizlerin sizler hakkında yazdığımız ve Parti yayınında çıkan mektuplarımızın bizler tarafından yazılamayacağını iddia ettiğiniz söyleniyordu. Herhalde sağda-solda bu türlü propaganda içinde olmalısınız. İkiyüzlülüğü ve sahtekarlığı yaşam biçimi edindiğiniz ortada. Gerçeği olmayanlar yalanla-dolanla yaşamlarını devam ettirmeye çalışırlar. Hem bizim yazdığımıza inanıyor, burdan yola çıkıp yazımıza bazı göndermeler yaparak mektup kaleme alıyorsunuz; arkasından ise "Onlar bu mektubu yazamazlar, PKK onların adına yazıp yayınlıyor" dedikodusu içine giriyorsunuz. Bu tutumlarla bir yere gidemeyeceğiniz açık değil mi?

Altında benim imzam bulunan iki adet mektup gönderildi. Birini yalnızca ben hazırlamıştım, ortak imzalı olan ise, Diyarbakır Cezaevi'ndeki arkadaşlar tarafından yazıldı; aynı düşünceleri paylaştığımız için, arkadaşlar gönderirken onayımı alıp benim adımı da eklediler. Sanki olmayacak bir durum ortada varmış gibi, "Bu insanlar ayrı ayrı cezaevlerinde, bu nedenle mektuplar cezaevlerinden gönderilmemiş, burada üretilmiş" kehanetinde bulunmuşsunuz. İstenseydi o mektubun altına cezaevlerindeki tüm arkadaşların imzaları konulabilirdi. Sözkonusu arkadaşlar cezaevlerindeki tüm kitleyi temsil edip, düşüncelerini dile getirdiğinden buna gerek yoktu. Cezaevlerine duygusal mektuplar gönderiyorsunuz; şunu bilin ki, bizlerin size karşı öfkemizin gücü belki dışarıdaki arkadaşlarda yoktur. Yeni ve genç arkadaşlar Partinin sıfır kilometreden bugünlere gelene kadar hangi zorlukları yaşadığını, bugüne nasıl gelindiğini, ne düzeyde can, kan, fedakarlık ve emek üzerinde yükseldiğini tüm yönleriyle bilmeyebilirler. Sizin hangi konuma düştüğünüzü tüm derinliği ve boyutlarıyla kavramayabilirler. Bu nedenle öfkeleri, kızgınlıkları bizim kadar olmayabilir. Öte yandan, dört duvar arasında olmamız sizin gibilere karşı duyarlılığımızı kat kat arttırıyor. Öfkemizi fazlalaştıran gerçeklerimiz bu. Yoksa, Partimizin tüm bireyleri ve sempatizanları Partimizi de, sizin gibi düşkünleri de çok iyi tanıyor. İnsanlarımız canlı yaşam içinde öyle deneyim ve duyarlılık kazandılar ki, her renge giren bukalemun bile olsanız sizin gibi PKK karşıtlarını teşhis etmede hiçbir zorluk çekmezler. Nitekim karanlık köşelerden çıkmayışınız ve çirkefçe saldırganlığınızın nedeni budur.

Daha önceki mektuplarımızda ortaya çıkışınızın; sosyal, siyasal nedenlerini, olası bağlantılarınızı, destekçilerinizin kimler olacağını, hangi politikaya hizmet için yola çıktığınızı, dönemsel özelliklerinizi belirtmiştik. İsterseniz bir daha okuyabilirsiniz. Bunları bir daha tekrarlamaya gereksinim duymuyorum. Ortaya çıkışınız bir yıl kadar oldu; sıfırı tükettiniz. Üzerinde konuşulacak bir niteliğiniz de yok. Bilinen çevrelere ufak bir yamasınız. Bilinen Parti karşıtı çevreler için de çok şeyler söylendi bugüne kadar. İpliği pazara çıkmayan bilinmez güçler kalmadı. Sizlerin tutumunu Parti ortaya koydu. Parti için sizin sayfanız kapandı. Tüm düşman güçlere karşı verilen mücadeleyle sizler her gün karşılığınızı zaten alıyorsunuz. Ben de sizlere bu anlamda bir yanıt vermeyeceğim. Yalnızca istemeyerek de olsa mektubunuzdaki bazı noktalara karşı bir şeyler söylemeye çalışacağım. Sonuç olarak da sizleri, sınıf mücadelesinin doğal bir sonucu olarak geride bırakacağım.

Provokatörlerin yazısından:

Berxwedan ve Serxwebun gazetelerinden devrimci çıkış aleyhinde hiç bir siyasi muhtevası olmayan adi küfür,yalan,iftira ve tehditlerden oluşan bir saldırı kampanyası başlatılmıştır.Tasfiyeci-hain unsur kadrolar ve kitlelerin kendisine yönelmesini ve devrimci harekete sahip çıkma eğilimini engellemek için Serxwebun ve Berxwedan'ı yüzkızartıcı işler,tahrifatlar yapmaya zorlamıştır.Örneğin,bu yayın organında cezaevlerinde çeşitli alanlarda bulunan arkadaşların adları kullanılarak onlara ait olmayan yazılar yayınlayıp tasfiyeci önderliğin desteklenmesine yönelik çağrılar yapılmıştır.Ekim 1988 tarihli Serxwebun'da yayınlanan "Büyük Önder Apo..." başlıklı ve "PKK'li tüm Savaş Tutsakları Adına:M.Karasu,S.Cansız,M.Şener,F.Kav,M.Can Yüce,M.Ayata,H.Altun. .." imzalı yazı bunun açık bir kanıtıdır.Bu arkadaşların herbirinin değişik gruplar halinde farklı cezaevlerinde kaldıkları,bu gerçek nedeni ile ortam yazı yazma,toplu görüş belirtme koşullarına pratik bakımdan sahip olmadıkları bilinmektedir.Tasfiyeci hain unsur ve yardakçılarının durumu kurtarmak i-

Mustafa Karasu:

"Avrupa'dan bir arkadaşın yazdığı mektup istemeyerek de olsa beni mektubunuzun gelmesinden uzun bir süre sonra, 'yazsam iyi olacak' düşüncesine vardırdı... Sözkonusu bu mektupta, bizlerin sizler hakkında yazdığımız ve Parti yayınında çıkan mektuplarımızın bizler tarafından yazılamayacağını iddia ettiğiniz söyleniyordu. Herhalde sağda-solda bu türlü propaganda içinde olmalısınız. İkiyüzlülüğü ve sahtekarlığı yaşam biçimi edindiğiniz ortada... Hem bizim yazdığımıza inanıyor, burdan yola çıkıp yazımıza bazı göndermeler yaparak mektup kaleme alıyorsunuz; arkasından ise, 'Onlar bu mektubu yazamazlar, PKK onların adına yazıp yayınlıyor' dedikodusu içine giriyorsunuz..."

Şu noktayı özellikle belirtmek istiyorum; Parti ve hiçbir kişi sizlerin tasfiyeci-komplocu tutumunuz hakkında "şunlar şöyle yaptı" biçiminde beni ve bizleri bilgilendirmedi. Örneğin, bu mektup konusunda olduğu gibi, hiç kimse "mutlaka şunları yazın" demedi. Sizin söylediğiniz gibi kimse de onayımızı istemedi. İstemeye de gerek görmezler; çünkü tutumumuzun ne olacağı dostlarımız tarafından da düşmanlarımız tarafından da bilinir. Böyle olunca "erkenden bir çok şeyin hiçbir şey yokmuşçasına kapatılmak istenmesi telaşı ve korkudan, acelece onayımızın istendiği" biçimindeki yargınız, kendinizi ciddiye almanızdan kaynaklanıyor. Parti sizlere takınacağı tavır konusunda sizin söylediğiniz gibi, bizden alelacele onay alma ihtiyacını duymaz. Bizler, öyle onay alınacak yerler ve kişiler de değiliz. Böyle düşünmüş olsalardı, yanlış yapmış olurlardı. Bizler, üstümüze düşen sorumluluğu yapmaya çalışan bireyleriz, halkımızın işçisiyiz. Ne eksik ne fazla. Bunu mütevazilik olsun diye de söylemiyoruz; gerçeğimizin bilinci bu. Böyle düşünmeyen varsa, o da kendini bir şey sanan küçük-burjuva bir ukaladır. Bizim durumumuzda olanlardan böyleleri var mı, bilemiyorum; ama, sizin çevrenizde bu tür kişilerin olduğu anlaşılıyor. Kaldı ki sizler de bu nitelikteki insanlarsınız.

Ortada kapatılmak istenen bir şey de yok. Mücadele her gelişmeyi ve çevreyi öyle netleştiriyor ki, değerlendirmede, çözümlemede zorlanacak bir durum pek bırakmıyor. Gizlenecek hiçbir şeyimiz de yok. Ancak, mücadelenin seviyesine uygun bir karmaşıklık, çeşitlilik —karışıklık demiyorum— olabilir. Olaylara çarpıtılmış mantığınızla ya da bilinçli bir çarpıtmayla yaklaşıyorsunuz. Her gelişmede, olayda mikroskopla Partiyi mahkum edecek, karalayacak bir şeyler aradığınız için, kapatılmak istenen şeyler görüyorsunuz, görmeye çalışıyorsunuz. Mücadelemizden rahatsız olan birçok güç de sizden önce aynı şeyleri yapmıyor muydu? Ana karnındaki cenin ve ölü olmadığımız için bazı yanlışlıklar, hatalara düşmüş olabiliriz; ancak, kapatacağımız, korkacağımız hiçbir iş yapmadık. Olsa olsa yaptıklarımız korkutur. Neler yaptığımız açık. Halkımız bunları değerlendiriyor, dostlarımız değerlendiriyor, bizler değerlendiriyoruz. Eksikliklerimiz, yanlışlıklarımız, hatalarımız olduğunda net olarak ortaya koyuyor, kendimizi aşmaya, yenilemeye çalışıyoruz. Kendimize yönelmeyi ilke edinmişiz. Bunun içindir ki, sürekli gelişebilen bir mücadele içindeyiz. Bundan sonra da gerektiğinde Partimiz ve Önderliğimiz yoldaşlarımızı en sert ve açık biçimde eleştireceklerdir. Yoldaşlarımız birbirlerini eleştireceklerdir. Kişisel olarak da özeleştirilerini vereceklerdir. Partimiz de mücadelemizdeki eksiklik ve yanlışlıklara eleştirel biçimde yaklaşacak, bunların yerine doğrusunu koyacaktır. Bu tutumumuzu da korkmadan, başkaları ne der biçiminde hiçbir kaygıya düşmeden yaparız. Bu tutum, bazı insanların yüzlerini saklamasına olanak vermiyor kaçırıyorsa, bu da yaşayan organizma olmanın sonucudur. Bizlerin kapatılacak hiçbir şeyi yoktur; ama sizlerin kapatılamayacak çok şeyleriniz olmalı. Özcesi, kimse bizden onay istemedi; tersine, sizler ise tasfiyeci konumunuzu güçlendirmek için çeşitli cezaevlerinden destek arayışına girdiniz. Bunu yaparken de her türlü karalamayı, çirkefliği, basitliği mübah gördünüz. Ne var ki, arayışlarınız suratınıza tokat gibi indi. Neye uğradığınızı şaşırdınız. Çaresizlik içinde, fütursuzca, her türlü alçakça karalamaya girmenize rağmen, hiçbir arkadaş seviyenize düşecek yanıtlar vermedi. Verselerdi sizin seviyenize düşmeden, ama bu mektuptan daha sert bir yanıt alırdınız.

Sözkonusu mektuplarımızı sorumluluğumuz ve duyarlılığımız yazdırdı. Zindanlardaki diğer yoldaşlar da aynı anlayışla yazdılar. Yazdığımızda bilgi kaynağımız Hüseyin Yıldırım'ın BBC'de aktarılan sözleri ve Milliyet gazetesinde çıkan açıklamalarıydı. Bu açıklamalarla; Parti politikası, Önder yoldaş, gelişmeler konusundaki bilgimiz, bir değerlendirme yapmak için yeterliydi. Haberi BBC'den dinlediğimizde ayrı ayrı hücrelerde olmamıza rağmen, tüm arkadaşlar hücrelerarası yüksek sesli konuşmalarla sözkonusu mektupta özce ortaya konan değerlendirmeyi yaptılar. Yani, Partiyi de, Önder yoldaşımızı da, bize yönelebilecek türlü saldırı ve tasfiye hareketlerini ve nasıl ortaya çıkabileceğini de yaşanan deneyimler ışığında değerlendirebilecek durumdaydık. Kaldı ki, BBC ve Milliyet'te söylenen sözler olayı nitelemek için çok önemli ipuçları veriyordu. Mücadele sürecimizi, Parti tarihimizi bilen, politikayla az çok tanışmış olanlar için bu sözler bir değerlendirme yapmaya yeterliydi. Yazdığımızda Kesire'nin bu işin içinde olacağı konusunda kuşkularımız vardı. Bizim için bu durum o zaman net olsaydı, daha kolay değerlendirme yapabilirdik. Çünkü Kesire'yi çok iyi tanıyorduk. Hem de içimizde bir dert, sırtımızda bir yük gibi taşıyarak. Herhalde onun yerine başkası olsaydı ne bu derdi, ne de bu yükü uzun süre taşıyabilirdik. İte kalka yürütülen bir kişinin böyle bir olayda olması, olayı nitelemede bize kolaylık sağlardı. Mektubunuzda Kesire'nin bu işin içinde olduğunu söyleyerek tasfiyeciliğinizi şirin gösterme çabanızı okuduğumuzda, tepkim gülmek oldu.

Şimdi, mektubunuzun bazı noktalarını irdeleyerek yanıt vermeye çalışayım:

"... Çok iyi tanıdım amcamı. Onun babamın mirasında gözünün olduğunu, abilerimi ve kardeşlerimi nasıl harcadığını ve harcamaya çalıştığını çok iyi kavradım. Bunları yaptığı zaman ise ailemizin gelenek ve göreneklerini bir çırpıda silip atmaya çalıştığını ve hiçbir kural ve kaide tanımadığını siz de anlayacaksınız. Bir söz var: 'Ateşin olmadığı yerden duman çıkmaz'. En uzakta olan birileri de sezebilir ki, bir şeyler var. O zaman nedir? Hiçbir şey yok denilemez. İnsan ancak bununla kendisini yanıltır. Bir değil, iki değil, beş değil, onbeş değil. Nedir bu yaşananlar ve bir türlü çözümlenmeyen sorunlar?"

Bazı iddiaların beş-on defa ortaya konması, iddiaların gerçekliği için kanıt olamaz. Önemli olan söylenenlerin gerçeği yansıtıp yansıtmadığıdır; yoksa sık sık gündeme gelmesi değildir. Bu, herkes için bilinir olduğundan geçiyorum. Bazı şeylerin zaman zaman ortaya çıkması konusu için şunu söyleyelim: Sözkonusu durumlar canlı bir organizma olan Partide dün olduğu gibi, gelecekte de çıkabilir. Bunu, sizi rahatsız ettiği anlaşılan mektubumda da vurgulamıştım. Dünyadaki tüm işçi sınıfı partileri benzer sorunları şu veya bu düzeyde yaşamışlardır. Partimiz içinde zaman zaman bir şeyler olduğunun biz de farkındayız. Olanların nedenleri, ortaya çıktığı dönemler ve gerekçeleri incelenirse, sözkonusu olayların sizin dediğiniz gibi —görünürde de— bir tekrarmış gibi ortaya çıkması konusunda hiç kimsenin kafasına kuşku girmez. Parti içinde sorun yaratmak isteyenlerin çıkması, bu olayları çözemeyecek güçte olanların kafasını bulandırabilir. Ancak devrimci politika ile az çok temas edenler bir Çeto olayını kavrayabilir; 1978'de ortaya çıkarılan komployu değerlendirebilir, sizin tasfiyeciliğinizin ne anlama geldiğini anlayabilir. Bilindiği gibi, 1978 komplosunun sahipleri, aynı sizin gibi, PKK'lileri etkileyebilmek için yürütülen mücadeleyi pasiflikle suçlamışlardı. Amaçları, sizin yaptığınız biçimde ve benzeri saldırı araçlarını, karalama yöntemlerini kullanarak tasfiye hareketini gerçekleştirmekti. Böyle bir olaya karşı tutumumuzun nedenleri dostunuz Kesire'ye sorarsanız o size anlatabilir. Bu tür olaylara Parti doğru teşhis koyup, uygun tedbirlerini almasaydı; bugün tasfiye amacıyla savunur gözüktüğünüz, üstüne oturmak istediğiniz değerler yaratılamazdı. Partiyi ve Önder yoldaşı hedef alan kişiler daha önce de ortaya çıkmışsa, bunlar, sizler için haklılık ölçütü olamaz. Önceleri de Parti ve Önder yoldaşa saldıranların çıkmış olması kimsenin kafasında kuşku yaratmaz. Kuşku duyanların buna zaten hazır olduğunu biliyoruz. Bu tür iddialara birçok çevrenin balıklama atlayacak olduğu da sır değil. Herhalde bu çevrelerden medet umuyorsunuz. Bu çevrelerle kesişmek hiçbir şey ifade etmez, denilemez.

"Amcamın babamın mirasında gözünün olduğunu, abilerimi ve kardeşlerimi nasıl harcadığını ve harcamaya çalıştığını çok iyi kavradım" demektesiniz. Önder yoldaşın PKK'de gözünün olduğunu söylemek kargaları bile güldürür. Bir mirasta, ancak mirasın gerçek sahibi olmayanların gözü olabilir.

Ortada bir miras varsa bu, herkesten çok O'nun yaratımıdır. Daha önceki mektupta da belirttiğim gibi, bu onur herkesten çok da O'na aittir. Bugüne kadar yaratılan değerlerde, Partinin ilk çıkışından bugüne gelmesinde Önder yoldaşın emeğinin ve payının ne olduğunu, Partinin 1974'lerden bugüne nasıl geldiğini, geliştiğini bilen her samimi kişi teslim eder. Bizler de, mücadelemizin yarattığı her değerde O'nun güçlü damgasının olduğunu bilenlerdeniz. Aslında bunları anlatmak bile gereksiz. Ne yapalım ki, güneşin gerçekliğini bir daha belirtmek gibi durumlarla karşılaşmak zorunda kalıyoruz. Önder yoldaşın mücadelenin bu noktaya getirilmesinde en büyük paya sahip olmasının önemli nedenlerinden biri de, yaratılan değerlere sahip çıkma konusunda gösterdiği çaba ve duyarlılıktır. Bu alandaki duyarlılık ve çabanın en fazla O'nda yoğunlaşmasını da doğal karşılamak gerekiyor. Çünkü; yaratılan değerlerin, atılan adımların, geçirilen yılların; hangi fedakarlıklarla, zorluklarla yoğrulduğunu hepimizden çok Önder yoldaş bilir. Hassaslığının da, birçok çevre tarafından saldırıya uğramasının da açıklaması bu gerçeklerden kaynaklanıyor.

Harcamadan ne anladığınız da mektubunuzda açığa çıkıyor. Yukarıda belirttim; Parti yaşayan, dinamik bir organizmadır. Sıcak ve çok yönlü bir mücadele içinde olduğumuza göre, bizdeki hareketlilik her bakımdan hızlı ve canlı olacaktır. Böyle bir ortamda kararsızlık, duyarsızlık, netliği yaşamamak, tutarsızlık, tüm enerjinin mücadeleyi geliştirmede yoğunlaştırılamaması böyle bir mücadelenin kaldıramayacağı olgulardır. Yaşayan, çok hareketli, dinamik bu mücadeleye uyum gösteremeyen, süreci kavramayan, bir takım sonuçları karşısında şaşkınlığa uğrayan, bunalıma düşen, parti çizgisi dışına çıkan, proletarya dışı sınıflardan gelen türlü hastalıklar taşıyan, sömürgecilikle dişe diş bir mücadeleye karar veremeyen, bilincinde sömürgeci kültürün yarattığı düşünce ufkunu kıramayan, dışarıdan gelen parti karşıtı saldırılardan etkilenen bireylerin şu veya bu biçimde parti dışına düşmeleri kadar doğal ne olabilir? Bu tür unsurlar her türlü eleştiri ve uyarıya rağmen olumsuzluklarında keçi gibi diretiyorsa, bunları dıştalamaktan başka bir yolu sınıf mücadelesinin tarihi bize göstermiyor. İsmi, cismi, popülaritesi ne olursa olsun hiç kimsenin Parti disiplinini tavsatan, Parti çizgisini hangi alanda olursa olsun sulandıran, bütünlüğünü bozmaya yönelen dayatmalara girmeye hakkı yoktur. Parti değerleriyle, Parti yaşamıyla oynamaya izin verilemez. Hele tasfiyeciliğe en hafifinden hoşgörüyle bakmak, harakiri yapmak olur. Bu değerler, bu yaşam anlayışı kolay kazanılmadı. Dün konumu ne olursa olsun, bu değerlerle, Parti birliği ve çizgisiyle oynayanlara uygun karşılığı vermek, değerlere, şehitlere, emeğe ve halka saygının gereğidir. Önder yoldaşın ve partinin değerlerimizi korumadaki kararlılığını, duyarlılığını takdirle karşılıyoruz. Tasfiyeci-komplocular hangi dilden anlıyorlarsa o dilden yanıt vermek, sözkonusu değerlerimize saygının ve bağlılığın gereğidir. Tüm Partililerin bu bilinçte olduğuna inanıyoruz.

Olumsuzluğa düşenler, mücadelenin geldiği noktaya göre hareket edemeyenler, verimli olamayanlar, köstek olmaya başlayanlar vb. vb., ister dün bir şeyler yapmış olsunlar ya da olmasınlar bugüne ayak uyduramayanlar ya geri çekilirler, ya dıştalanırlar. Yeri geldiğinde geri bir konuma çekilmek, bu düzeyde mücadeleye var gücüyle katkıda bulunmak ülkeye bağlılığın, halka sevginin, Partiye inancın gereğidir. Ortada bir halkın kurtuluş davası ve dünya devriminin çıkarları vardır. Hiç kimsenin aristokratik ayrıcalığı olamaz; hiç kimsenin Parti ve halk değerleri üzerinde yaşamaya hakkı yoktur. Devrimci anlayışta, Parti kültürümüzde bu tür küçük-burjuva aristokratik anlayışlara yer yoktur. Belki de en güçlü yanımız ve bizi diğer örgütlerden ayıran en önemli özelliğimizdir bu. Birçok örgütte insanlar, bir konuma geldiklerinde, sonraki süreçlerde ister konumuna layık olsun ister olmasın, aristokratlar gibi yerlerinden oynamazlar. Yani, işleyişte, anlayışta bu tür insanlara son durumuna uygun konum biçilemiyor. Bu durum da ister istemez tıkanıklığın, çürümenin kendisini oluşturuyor; veya her gün amip gibi bölünmenin zemini ortaya çıkıyor. Nitekim arpa boyu yol alamamalarının bir nedeni de budur. Özcesi, yeri geldiğinde konumuna uygun verimlilik göstermeyenler, daha alt seviyede bir konuma çekilemezlerse, eski konumunu korumada inat ederlerse, saflar bu nitelikteki insanlardan temizlenmelidir. Temizlenmezse mücadelenin önünü açmak olanaksızlaşır, yaratıcı olmayan bir örgüt durumuna düşülür. Bizde ise bu tür unsurlar doğru devrimci-kültürle, eğitimle kendi gerçeklerinin bilincine vardırılarak Parti içinde ayak bağı olmaktan çıkarılır. Ayak bağı olmada diretenler ise safdışı edilir, veya sizin deyiminizle "harcanır". Yeri geldiğinde "harcamasını" bilmemek, tüm yapıyı harcamakla eşanlamlıdır. Dünyadaki devrim deneylerinden haberiniz varsa, birçok insanın dıştalandığını veya sizin deyiminizle "harcandığını" bilirsiniz. Tasfiyeci-komplocu tutumların ise en sert karşılığı gördükleri bilinir. Adı üstünde, devrim yapılmak isteniyor. Devrim yapmada en güçlü araç da, bilindiği gibi örgüttür. Bir karşılaştırma yaparsak, Parti içinde; halkımızın kollektif bilincindeki birçok olumsuzluklara ve ülkemizin gerçekleri nedeniyle katılımın çokca proletarya dışı olmasına rağmen, sözkonusu nitelikteki insanların o kadar fazla çıkmadığı görülür. Sınırlı kalmasının nedeni ise, Partimizin ideolojik, politik ve örgütsel çizgi konusundaki istikrarlı niteliği, gelişimi, hatalarından, eksikliklerinden arınması için çaba göstermesidir. Parti çizgisinin niteliği, Parti çizgisine ayak uyduramayanların günyüzüne çıkmasını sağlıyor, çizgi dışına çıkanların ise Parti içinde yaşamasına olanak tanımıyor. Böylece, hastalığın yayılması zemini de bulunmuyor. Özellikle Önder yoldaş ilk çıkışından bugüne kadar çizgiyi, yaratımında bulunduğu çizgiyi bir bütün olarak en iyi biçimde kavradığı ve temsilini yaptığından, Parti çizgisini sulandırmak isteyenlerin önündeki en büyük engel olarak görülmektedir. Sanırım sizlerin de yukarıdaki tüm anlatımlarımızdan neden bu kadar feryat ettiğinizin açıklaması da ortaya çıkıyor. Öyle ya, sizin başka insanları harcamanıza, bataklığınıza çekmenize uygun ortam bırakılmamış, izin verilmemiş.

Sizin "harcama" konusunda söyledikleriniz yeni şeyler değil. Yaptığınız, ısıtıp yeniden servise sokmanızdır. PKK'yi tasfiye etmek isteyenler, saldıranlar koro halinde her yerde bu iddiaları ileri sürüyorlardı. Sizler de, propaganda ve saldırı konusunda teorik(!) gıdanızı, desteğinizi bunlardan alıyorsunuz. PKK hakkında söylenenleri siz de tekrarlayınca "ateş olmayan yerde duman çıkmaz" diyeceksiniz, bazıları da bunlara inanacak. Herkesin siyasi olarak kör, sağır, duyarsız olduğunu mu sanıyorsunuz? Sizinle aynı duyguları paylaşan ve desteğiniz olan güçler de, PKK'nin olumlu ve güçlü özelliklerini çarpıtarak, olumsuz özelliklermiş gibi yansıtmak istemişlerdir. Parti, kendine zararlı ve çürümeyi dayatan unsurları tasfiye edince yüksek sesle bağırıp, "PKK içinde demokrasi yok, insanlar harcanıyor" demişlerdir. Çünkü PKK'de küçük-burjuvaların kavrayamadığı, küçük-burjuva özlemlerini gerçekleştiremedikleri devrimci demokrasi bulunmaktadır. PKK'yi PKK olmaktan çıkarma isteklerinin önünde Önder yoldaşı engel gördükleri için saldırılarını, karalamalarının sivri ucunu O'na yöneltmişlerdir. Hatta bazıları, "PKK tabanı yurtseverdir, devrimcidir; ancak önderlik ve çevresi şöyle kötüdür, böyle kötüdür" sahtekarlığı içine girmişlerdir. Bundan amaç Önderliği ve dolayısıyla Partiyi tasfiye etmedir. Özellikle de Parti içinde çıkan olumsuz tipler, ve Parti dışına düşen herkese derhal ilerici, devrimci niteliği bağışlamışlardır. Onlara göre ilericiliğin, devrimciliğin ölçütü PKK'ye karşı çıkılmasıdır. Hele bu karşı çıkanlar

> ***"Önder yoldaşın eşi olma özelliğini ve sermayesini bizlere değil, bilmeyenlere satın. Bu kapris ve ihtiras abidesini hiçbiriniz bizim kadar tanıyamazsınız. Şehit arkadaşların bu tür şeylerle isimlerini hatırlatmak istemeyiz; ne var ki bazen zorunlu kalıyoruz. Kesire'yi en iyi tanıyanlar da Kemal, Hayri ve Mazlum'du. Hiçbir arkadaş, Kesire hakkında onların ağzından olumlu tek bir söz duymamıştır; aksine hayal kırıklıklarını, şikayetlerini, rahatsızlıklarını Kesire'nin sözü açıldığında açıkça belirtmişlerdir. Kesire de bu arkadaşların kendisine sıcak bakmadıklarını çok çok iyi bilir..."***

tasfiyeci-komplocu konuma girmişlerse, desteklemek, sahiplenmek için her şeyi yapmışlardır. Örneğin, Partiyi tasfiye etmek, savaşın başlatılmasını engellemek isteyen komplocubaşı Çeto'nun halkımızın öfkesi altında kafası ezilince, gayelerine ulaşamayan çevreler daha da saldırganlaşmışlar; "PKK ilericileri, devrimcileri öldürüyor" tekerlemesini hep bir ağızdan tekrarlamışlardır. Bu çevrelerin sorunu Çeto'nun ve bunun gibilerinin defedilmesi değildir. Onların sorunu, PKK'nin içten çökertilme olanağının gerçekleşmemesi, başka örgütlerin durumuna, ne idüğü belirsiz hale getirilememesidir.

PKK her alanda kendisini devrim yapmaya, savaşmaya göre düzenlemiştir. Bu yapısını koruduğu sürece de saldırılar durmayacaktır. Lenin *"Oportünizm, revizyonizm, reformizm, sosyal-şovenizm burjuva ideolojisidir"* derdi. Sizler de dahil, bu saldırıları gerçekleştirenler, "PKK neden bizim gibi oportünist, revizyonist, ne idüğü belirsiz hale gelmiyor" diyenler de sonuç olarak sömürgeci ideolojinin türevleridir. Oportünizm de, revizyonizm de, tasfiyecilik de söylemde burjuvaziye karşı mücadeleden sözeder. Bu onların burjuva ideolojisinin çeperi içinde düşünmediğini, pratiğinin burjuva çeperi içinde olmayacağını göstermez. Sizler de öylesiniz. En azından PKK'yi sömürgeci çeper içinde hareket edecek bir güç olarak görmek istiyorsunuz. PKK'yi bu noktaya çekmek isteyenler dışlanınca; suç işlemeye kalkışanlar gereken yanıtı alınca, "PKK, neden bunları içinde barındırmıyor? Suç işleyenlere neden sert karşılık veriliyor?" denilerek çığlıklar atılıyor. Sizin yaklaşımınızla söylersek, PKK'yi ve değerleri harcama hakkınız olacak, ama PKK harcatmama hakkını kullanınca veryansın edeceksiniz. Hiçbir canlı organizmadan bunu bekleyemezsiniz. Hiç kimse de PKK'den böyle bir tutum beklemesin. Hele bir çember biçiminde sarılmak istenen —buna elverişli olumsuz siyasal konjüktürün de etkisiyle— ulusal kurtuluş mücadelemizden rahatsız olanların, düşman çevrelerin, tasfiye hazırlayıcılarının çokluğu ve hırçınlığı düşünülürse, bu yaşama savaşının sert geçmesi kaçınılmaz olacaktır. Düşmanlarımız, bizi yoketmek isteyenler, tasfiyeye kalkanlar pervasız ve acımasız olunca, yaşama savaşının bu özelliği de anlaşılır. Yine, devrimimizin birçok çıkarı kökten sarsacağı, yıkacağı düşünülürse saldırganlığın çokluğunun nedeni de anlaşılır.

"Ateş olmayan yerde duman çıkmayacağı" doğru. Partimiz içinde yukarıda belirttiğimiz gibi zaman zaman her partide olduğu gibi Parti çizgisine ayak uyduramayanlar, olumsuzluk içine girenler ya kendilerini düzeltir, ya çekip gider, ya da dıştalanırlar. Bunun yanında tasfiyeciler, komplocular, Partiye düşman konuma düşenler de çıkabilir. Yine her dönem yeni kavrayışlar, dönemin ihtiyacına uygun tutumlar istediğinden, bazıları eski rotasında direterek viraj almayıp düşüyorlar. Öte yandan, düşman çevreler de, her dönemecin zorluğunun getireceği sorunları dikkate alarak, ideolojik-politik, kültürel ve başka biçimlerde saldırılarını yoğunlaştırıyorlar. Bu durumda Parti içinde proletarya dışı kesimlerden ve düşman cephesinden gelen saldırılara karşı koymak yaşamsal sorundur. Yaşamak için, yürümek için, çelme takmak isteyenler dıştalanacak, tasfiyeci-komplocu olanlar varsa gereken yanıtı alacaklardır. Çünkü, PKK, devrimi önüne koyan mücadeleci ve savaş yöneten bir örgüttür. Bu nedenle Parti içinden ve dışından gelecek tehlikelere karşı, Parti içinde liberalizmi yaşatmak intihar olur; Partiyi çökertmek isteyenlere davetiye çıkartmak olur. Bunu yapamayacağımıza göre meşru müdafaa içinde olacağız. Bu, 20 milyonluk bir halkın ve dünya devriminin çıkarının meşru müdafaasıdır. Ortada çıkan bir duman varsa böyle çıkmaktadır. Yok, dumandan kastınız, ipe sapa gelmez, Partiyi tasfiye etmenin aracı olarak söylediğiniz ve özellikle 1984'lerden sonra ortaya atılan tekerlemeler ise, dün sizler de bunların bilinen güçler tarafından bilinçli olarak ortaya atıldığını söylemiyor muydunuz? Şimdi kalkmış siz de bunları tekrarlayarak kuşku yaratma bombardımanına katılıyorsunuz diye olayları, gelişmeleri sizler gibi algılama zorunda olmayacaktır herhalde insanlarımız. Düşman güçlerin, Parti karşıtı konumunda olanların bizler için söyleyecekleri ister hergün, ister bin defa tekrarlanmış olsun bizleri ilgilendirmez. Bizler doğru bildiğimiz yolda yürürüz. Saflarımızı berrak tutmaya çalışırız. Bazıları kalkar "PKK içinde demokrasi yok" diyebilirler. Her sınıfın dünya görüşünden kaynaklanan demokrasi anlayışı vardır.

Burjuvalar, emperyalistler de "proletarya diktatörlüğünde demokrasi yoktur" derler. "Leninist partilerde despotizm vardır" derler. Biz kaba çizgileriyle söylüyoruz; ilgilenenler tüm bunları bilir. Daha ortaya çıkışımızdan başlayarak, PKK'den rahatsız olan çevreler, PKK'yi ilerletici, geliştirici, güçlendirici değer yargılarına, devrimci demokrasi anlayışına kuşku bombardımanıyla saldırmışlar; özellikle Önder yoldaş üzerinde bu bombardımanı yoğunlaştırmışlardır. Bunları; kaprisine, soysuzluna siyasal kılıf geçirmeye çalışan Kesire'nin bilmemesi olanaksızdır. İşte sizler de bu bombardımanın yarattığı toz bulutundan yararlanmak istiyor, sözkonusu güçlerin partneri olarak bu kervana katılıyor, sonuca ulaşmaya çalışıyorsunuz. İşte bu nedenle sizlere zavallılar diyorum.

"Amcamın eşini iyi tanırsın. Aslında aile geleneklerine bağlı, fedakar biridir. Onunla bile geçinemedi. Şimdi ayrı yaşıyorlar. Dilaver abimi iyi tanırsın; beraber geçti çocukluk ve gençlik yıllarınız. En çok ihtiyaç duyduğumuz ve kendisinden çok şeyler beklediğimiz bir dönemde onu harcadı, yedi. Dava vekilinin (H. Yıldırım kastediliyor) *sizdeki durumu neydiyse bizdeki durumu da aynıdır"* vb. diyorsun. Sözünü ettiğin mektubu yazarken olayı bir kişiye bağlamak gibi bir düşüncemiz olmamıştır. Hiçbir olayı kişilere bağlamayız, kişiler yalnızca değerlendirmemizi destekleyici olabilir. Ama siz, kişileri örnek vererek, kişileri siyasal ve sosyal özelliklerinden soyutlayarak önümüze çıkarıyorsunuz; duygusal etkiler yaratmak istiyorsunuz. Kesire'yi ve Dilaver'i örnek vermeniz bunun kanıtı. Hüseyin Yıldırım'ın tek başına böyle bir işe kalkışamayacağını, devrimci politikanın ABC'sini bilenler görebilir. O mektubumuzu bir daha okursanız, çevresinden sözedildiğini görebilirsiniz. Öte yandan, Hüseyin Yıldırım'ın durumunun ne olduğu irdelenmiş, bu olayın ortaya çıkışının siyasal, sosyal nedenleri ve dönemsel özellikleri anlatılmıştı. Herhalde bir olayın ortaya çıkışının dışarı yansıtılmasında görev yüklenmiş kişinin niteliği de önemlidir. Taraf hakkında tümden olmasa da bir bilgi verir, mesaj iletir. Dünyadaki bu tür gelişmelerde her zaman bu noktayı görebilirsiniz. Zaten siz de bu amaçla Hüseyin Yıldırım aracılığıyla çıkışınızı dışarıya ilettiniz. "Hiçbir anlam ifade etmez" diyemezsiniz. Siz nasıl ki bir mesaj iletmek için açıklamayı Hüseyin Yıldırım'a yaptırdıysanız; biz de Hüseyin Yıldırım'ın niteliğini ortaya koyarak sizin çıkışınızın değerlendirmesinde yardımcı olacak ögeleri açığa çıkarmaya çalıştık. Gönderdiğiniz mektupta; Hüseyin Yıldırım gerçeğinin daha önceki mektubumuz tarafından ortaya çıkarılması sonucu, vermek istediğiniz mesaj ters tepince, bu defa Hüseyin Yıldırım'ın önemsiz bir kişi olduğunu belirtip, çevreniz içindeki yerini küçültmeye çalışmışsınız. Buna neden ihtiyaç duyuyorsunuz? Dışarıya nasıl göstermek istiyorsanız, bize karşı da öyle gösterin. Sizin "çok sıradan bir yeri vardır" diyerek konumunu küçültmeniz inandırıcı olmaz. En azından çevreniz içinde önemli sayılabilecek bir yeri vardır; varolduğunu da herkes biliyor, bilir. Parti yanlış bir değerlendirme yaparak bu kişiye sözkonusu değeri verdiğine göre, sizin gibi ortaya çıkanlara böyle isimler gerekli olduğu için, elinizin üstünde tutuyorsunuzdur. Ne diyelim, hayrını görün!

"Durumu eşiyle açıklasaydı daha akıllıca bir iş olurdu" diyerek,

Kesire'nin bu işin başını çektiği mesajını iletiyorsunuz. Arkadaşlar değerlendirmelerinde kimi nereye oturtmuşlar net bilemiyoruz, ama, Kesire'nin "baş" olması değerlendirmeyi değiştirmez. Aksine niteliğini belirlemede kolaylık sağlar. Kesire, arkadaşın eşi olmasaydı acaba hangi sermayesini kullanacaktı? Kesire'nin ismi bile bilinmezdi kitlelerde. Arkadaşın eşi olmaktan öte pek fazla bir özelliği olmadı. Çok olanak tanınmasına rağmen istenileni vermedi. Mücadelenin diyalektiğini kavrayamadı. Önder yoldaşın eşi olmasına denk ne bir tutum takındı, ne de bu konumuna ve kendisine verilen görevlere layık oldu. Bugüne kadar daha çok arkadaşın eşi olma sermayesiyle yaşadı. Sözkonusu durumu nedeniyle herkesten çok olanak ve hoşgörüyü kullandı, ama yine de bu istisnayı, hoşgörüyü, geniş olanak tanımayı kullanamadı. Sözkonusu hoşgörüyü Önder yoldaşın göstermesinden çok, tüm Partili arkadaşlar Önder yoldaşın eşi olması nedeniyle göstermeyi gerekli görmüşlerdir. Yani Önder yoldaşın Parti ve mücadele içindeki konumunu dikkate alarak göstermişlerdir. Yoksa, onu sevdiklerinden, takdir ettiklerinden değil. Bu nedenle "eşiyle açıklasaydı" sözünüz pek anlam ifade etmiyor. Önder yoldaşın eşi olma özelliğini ve sermayesini bizlere değil, bilmeyenlere satın. Bu kapris ve ihtiras abidesini hiçbiriniz bizim kadar tanıyamazsınız. Şehit arkadaşların bu tür şeylerle isimlerini hatırlatmak istemeyiz; ne var ki bazan zorunlu kalıyoruz. Kesire'yi en iyi tanıyanlar da Kemal, Hayri ve Mazlum'du. Hiçbir arkadaş Kesire hakkında onların ağzından olumlu tek bir söz duymamıştır; aksine hayal kırıklıklarını, şikayetlerini, rahatsızlıklarını Kesire'nin sözü açıldığında açıkça belirtmişlerdir. Kesire de bu arkadaşların kendisine sıcak bakmadıklarını çok çok iyi bilir. Kesire hakkında ne düşündüklerini sıralamaya gerek yok. Öz olarak yukarıda söylediklerim doğrultusundadır. Son yıllarda bize gelen bilgiler hala eskisi gibi pek yararlı olmadığı, önemli bir gelişme göstermediği vb. doğrultusundaydı. Yararlı olmaması, istenilen sorumlulukta davranmaması, kendisini Önder yoldaşın eşi olma durumundan kurtaracak verimliliğe ulaşamaması nedeniyle bu durumun, sorunlu ve art niyetli unsurlar tarafından Önder yoldaşı yıpratmada basamak olarak kullanıldığını da işitiyorduk. Bu tür eleştirilerin yanında, durumu bu olan bir kişi hakkında geliştirici, olumlu, iyi niyetli eleştiriler de mutlaka yapılacaktı. Nitekim, kendisine bu tür eleştiriler de yöneltilmiştir. Çıkışınızın başını onun çektiğini bildirmekle neyi amaçladığınızı anlamak zor değil. Ne var ki, olayı duygusal ve bu tür basit açıklamalarla bir yere oturtmak, varolan ufkun ve şark kurnazlığının göstergesi olabilir. "Onunla bile geçinemedi" diyerek olaya feodal kafayla yaklaştığınızı ortaya koyuyorsunuz. Sanırım bilinçsiz, feodal kültürü aşamamış insanlara, "Bakın eşiyle birarada kalamadı, onu bile yanında tutamadı" mesajını iletmek istiyorsunuz. Bizim bildiğimiz, magazin ve boyalı basın bu tür şeyleri öne çıkarır, kullanır, Parti içinde herhangi biri nasıl Parti karşıtı duruma düşebilirse, o da düşebilir. Bu, anlaşılmayacak bir durum değil. Sorun, bir aile içindeki taraflar arasındaki anlaşmazlık değil ki, Parti içindeki ilişkiler ister eş, ister kardeş vb. olsun aynı çerçevede yürür. Demek ki, sizin belirttiğiniz gibi aile geleneklerine bağlı (yani Partiye), fedakar biri değilmiş. Böyle olsaydı, şimdi binlerce arkadaş gibi Partinin iradesi altında verilecek sorumlulukları büyük bir fedakarlık ve sorumluluk bilinciyle yerine getirmeye çalışırdı. Ama, o hiçbir zaman böyle yüksek bir sorumluluk bilincine ulaşmadı. Sonunda bu tür unsurların vardığı noktaya geldi. Şimdi Önder yoldaşa karşı, Önder yoldaşın eşi olma popülaritesini kullanmakta çıkar umuyorsunuz. Herhalde güç kazanma kaynaklarınızdan en önemlilerinden biri Kesire'nin bu geçmişi olmalı. Bu tutumun ne kadar komik olduğunun farkında mısınız?

Dilaver'i tanıdığımız da doğrudur. Yıllarca mücadeleden ayrı bir ortamda kaldı. Bu süre içinde Partinin geçirdiği süreci ve geldiği noktayı nasıl izledi bilemiyoruz, ama ortaya çıkan sonuç onun Partinin gelişimini ve bu süreçte olgunlaşan çizgisini bir bütünlük içinde kavrayamadığını, Partinin tüm değer yargılarını ve gelişim özelliklerini bilince çıkarmadığını ortaya koyuyor. Özellikle sıcak mücadelenin getirebileceği sorunları ve ihtiyaçları bilince çıkarmak olmadan gelinen noktada Parti yaşamına ayak uydurmak öyle sanıldığı kadar kolay değildir. Dış yaşama ayak uydurabilmek, Parti çizgisini bir bütün olarak kavramayı zorunlu kıldığı gibi, yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt verebilmek, yeni bir kavrayış ve kendisini aşmayı gerektiriyor. Bunu beceremeyenler mücadelenin rüzgarından savrulurlar. Dilaver de mücadeleye ve Parti yaşamına hala bugünkü sürece denk düşmeyecek, geçmişin alışkanlık ve yaklaşımlarıyla; ek olarak da cezaevinden dışarıyı iyi izleyememe ve 12 Eylül'ün türlü yollardan bilinçlerde kayma yaratma çabaları sonucu oluşan düşünce deformasyonuyla bakmış olacak ki, yeni havayı kavrayamıyor, şaşırıyor, başı dönüyor, bunalıyor. Parti çizgisini özümseyip kendini aşamadığından da, Parti çizgisine ters düşen dayatmalara giriyor. Kısacası, Partiye ters düşüyor. Sonuç malum; intihar etme. Her insanda her gün yeni bir insan oluştuğuna göre, Dilaver'de de yeni bir Dilaver oluşmuştur. Yaşam durağan değil ki; bir kişinin geldiği duruma şaşalım. Hiç kimsenin kerameti kendinden menkul değildir. Kendi gerçeğiyle, nesnel gerçek çatışınca, çürümüşlüğü açığa çıkınca sonuç olarak bunun altından kalkamayanlar ne duruma düşerler bilinir. Bir kişinin bunalımı, intihar etmesi doğal bir gelişme. İntiharlar, bunalım ve uyumsuzluklardan ortaya çıkar. İntihar zaten normal bir insanın yapacağı bir girişim olmaz. Normal bir olay olmasa da gerçektir. Hiçbir intiharı normal ölçüler içinde değerlendiremezsiniz. Siz sanki normal bir olaymış gibi bir yaklaşım ortaya koyuyorsunuz. Örneğin, bir Gönül Atay'ın gelip sömürgecilere teslim olmasını normal olarak değerlendirip, şunlardan şunlardan oldu diyebilir misiniz? Tabii ki, diyemezsiniz. Eğer normal ölçülerde değerlendiren varsa, bu ya şaşırmıştır, ya da bilinçli yapmaktadır. Bu arada, şunu belirtelim ki, cezaevlerinde yatmak her insanda olumlu gelişmeler beraberinde getirmiyor. Cezaevlerinde yatmak bir marifet değildir. Yatarken ne yaptığı ve kişiliğini ne biçimde oluşturduğu önemlidir. Örneğin, Gönül Atay da cezaevinde yattı. Ama cezaevi onun kişiliğini bozdu. Kararsız, istikrarsız hale getirdi. Kaldığı koğuşta her zaman sorun oldu, bir devrimciye yakışmayan davranışlarda bulundu. Öyle ki, sürekli konuşuldu, eleştirildi, düzeltilmeye çalışıldı. Bozulmasının önüne geçmek için, her türlü yardım yapıldı. Baskının ve işkencenin yoğun olduğu ortamda bunalıyor, ya arkadaşlar arasında sorun çıkarıyor, ya da baskılardan kurtulmak için devrimci tutuma yakışmayan, kişiliğini eriten, ezen uygunsuz tavırlar sergiliyor. İşte yaşamı böyle olan bu kişi diğer arkadaşlar tarafından zaman zaman sert eleştiriliyor, zaman zaman tutumlarının yanlışlığı ortaya konuyor, kişiliğini koruması isteniyor, destek ve yardımcı olunarak ayakta tutulmaya çalışılıyordu. Bayanlar koğuşundan bize gelen raporlar ve değerlendirmelere karşı, "Yardımcı olun, bu tutumların bizlere ve kendisine vereceği zararları anlatın, kendine güvenini kazanacak yaklaşımlar gösterin vb." denilerek, sürekli kendisine yardımcı olunması istenirdi. Aslında ona pek öyle bir inancımız ve güvenimiz kalmamıştı. Ne kadar kurtarabilirsek kârdır düşüncesiyle yaklaşıyorduk. Bazen bayan arkadaşların gönderdikleri haberlerde, "Tamam yardımcı oluyoruz ama, ondan pek fazla bir şey beklemeyin" yanıtını alıyorduk. Gönül Atay'ın cezaevindeki durumunu en iyi biçimde bayanlar koğuşunda önder durumda olan arkadaşlar bilir. Zaten durumunu dışarıya tüm detaylarıyla iletmişler, ayrıca dışarı çıkan cezaevi mücadelesinde örnek bir bayan arkadaş da durumunu Partiye anlatmıştır. Bu nedenle, böyle erozyona uğrayan, kişiliği bozulan birisinin geldiği durumun açıklaması zor değildir. Partiye ulaştığını duyduğumuzda kendini düzeltebilir, içerideki erozyonu giderebilir, böylece mücadele içinde yeralabilir diyerek sevinmiştik. Ne var ki pratik onun kendisini düzeltmediğini, kendi çürümüş yapısını, tutarsız kişiliğini dayattığını ortaya koydu. Zaten düşmana teslim olması bunu gösteriyor. Herhalde düşmana teslim olmanın hiçbir haklı gerekçesi olamaz. İşte bu iki örnekten dolayı şunu belirtmek isteriz ki, cezaevlerinde yatmak her insanda olumlu gelişmeleri beraberinde getirmiyor. Böyle olsaydı, şu anda Partinin birçok sorunu çözülürdü. Doğrudur, 12 Eylül döneminden sonra cezaevleri eski gelenekleri yıkmış, devletin büyük oranda devrimcileri siyasal olarak tükettiği, ya da sağa kaydırdığı alan olmaktan çıkarılmıştır. Vahşi baskılar bile savaş tutsaklarını, siyasi tutsakları bir bütün olarak siyasi kimliğinden soyutlayamamıştır. Daha doğrusu, sağa kayışı ve tüketişi en azından Diyarbakır Cezaevi'nde pek gerçekleştirememiştir. Ancak bu, birçok tutsakta düşünce deformasyonu yaratmadığı, çok boyutlu düşünme perspektifini bozmadığı anlamına gelmez. Sömürgeci politika ve baskılar bazı insanlarda derin etkiler yaratmış, düşüncelerini dört duvar arasının kalıpları arasına sokmuş, bilinçlerini kaydırmış, siyasi ufuklarını bozulmaya uğratmıştır. Birçok alana yanlış anlayışla yaklaşma eğilimini getirmiştir. Bunların canlı tanıklarıyız. Yani, cezaevinde yatan her insan aynı zamanda nitelikli bir devrimci anlamına gelmiyor. Gönül ve Dilaver'in durumu buna en iyi örnektir. Kısacası, sömürgeci politikanın, cezaevinin siyasi olarak yıpratıcı yanının Dilaver'de de etkili olduğu anlaşılıyor. Bu noktaya gelmesini Parti de, Önder yoldaş da istemezdi. Ne yapacaksın ki, yaşam insanları ileriye ya da geriye götürebiliyor.

> ***"Nasıl ki, herkesin namussuz olduğu bir çevreye bir namuslu girdiğinde aykırı karşılanırsa, PKK de bazı çevrelerde bu etkiyi yaratmıştır. Bizim yıllardır yarattığımız özgül değerler ve yaşamı kavrayış biçimimiz birçok çevreyle ters düşmemizi getirdi. İşte siz bunları kavramamış ya da unutmuş gözüküyorsunuz. Veya geldiğiniz konum gereği böyle düşünüyorsunuz. Bir bütün olarak sizin mektubunuzu, mücadelenin rüzgarının savurduğu insanların feryadını, bir kadının histerik öfkesini ortaya koyması biçiminde gördüm..."***

PKK, ortaya çıkışından bugüne kadar birçok tabuyu yıktı. Kafalarda sarsıntı, toplumun düşünce yapısında alt-üst oluş yarattı. Birçok çevrenin hayal edemeyeceği gelişmeler gösterdi. 1984 ise, ufku dar, yüreği kof olanlarda şok yarattı. Sıcak mücadeleye atılımla birlikte, Kürdistan sorunuyla ilgili her çevrede şu veya bu düzeyde bir deprem yaşandı. Herkes ilgisini olumlu ve olumsuz olarak ortaya koydu. Sıcak savaşımın getirdiği gelişmelerin, sorunların etkisinin Partide de yansısını bulması doğaldı. Nitekim, Çeto olayı mücadelemizin atılım yapacağı bir dönemin açığa çıkardığı bir gelişme oldu. Bugün ise mücadelemizin aldığı boyut karşısında birçok çevre telaş içinde yeni tedbirler ve adımlar peşinde. Özcesi, ortada, her düzeyde kendini gösteren bir deprem var. Sizin gibi sarsılanlar, bir yerlere savrulanlar olacak. Her nitel değişim ve önemli gelişmeler herkesin ve her şeyin yeni bir düzenlemeye sokulmasını getirir. Bu durum kavranabilir de, kavranamayabilir de! Yeni döneme uygun kavrayışı kazanmayanlar, hızlı değişimin getirdiği yeni ihtiyaçlar —düşünce ve pratik vb. alanda— karşısında şaşırır kalırlar. Dört bir yandan gelen ideolojik, politik, psikolojik vb. saldırılar karşısında bunalırlar. Bunlara hazır olmayanlar, kendilerini değiştiremeyenler, değişene, değişenlere kuşku duyarlar, veryansın ederler. Bunalanlar, anlayış biçimiyle, olaylara yaklaşımlarıyla Parti içinde barınamayacağını anlayanlar, depreme neden olan olgulara saldırırlar. Doğal bir sonuç. Bazılarının rahatı bozulacak, dünyaları yıkılacak, geriye savrulacak diye yaşamı durdurmaya çalışmak beyhude bir çabadır. Yaşamı durdurmak da bizim işimiz değil! Sizler ve başkaları istiyorlar ki, yaşamın hızının getirdiği rüzgar hiç kimseyi savurmasın, herkes yerinde kalsın; bu olacak şey mi? İnsanlarımızın, başkalarının çizdiği ufukta düşünmesini, statükoya rıza göstermesini, hiçbir şeyin değişmemesini dayatılan değer yargıları ve düşünce biçimini kabul ederek dolap beygiri gibi bir alanda dönmesini isteyenlerin kimler olacağı sır değildir. Parti ve insanlarımız birçok çevrenin rahatsız olduğu, kabullenmeyeceği değer yargıları ve düşünce biçimiyle yerleşmiş, kabul ettirilmiş çeperi yerle bir etti. Kafasında, ideolojisinde hiçbir karakol bırakmadı. Sizlerin kafasında yıkılmayan karakollar ise beyinlerinizi PKK'ye ve Önder yoldaşa saldırıya yöneltiyor. Kafalarımızdaki karakolların yıkılmasını istemeyip, bu karakolların sınır koyduğu alanda düşünmemizi isteyenler kimlerdi? Bizler, kafalarımızdaki tüm karakolları yıktığımız için, kafalarında karakol olanların anlamayacağı gelişmeleri gerçekleştirdik. Nasıl ki, herkesin namussuz olduğu bir çevreye bir namuslu girdiğinde aykırı karşılanırsa, PKK de bazı çevrelerde bu etkiyi yaratmıştır. Bizim yıllardır yarattığımız özgül değerler ve yaşamı kavrayış biçimimiz birçok çevreyle ters düşmemizi getirdi. İşte siz bunları kavramamış ya da unutmuş gözüküyorsunuz. Veya geldiğiniz konum gereği böyle düşünüyorsunuz. Bir bütün olarak sizin mektubunuzu, mücadelenin rüzgarının savurduğu insanların feryadını, bir kadının histerik öfkesini ortaya koyması biçiminde gördüm.

Avrupa'da binlerce insanımız var: Partili, sempatizan, taraftar, cepheli. Tüm insanlarımız halkımızın ulusal kurtuluş davasına gönül vermişler. Olanakları ve güçleri oranında desteğini esirgemiyorlar. Mücadeleye türlü düzeylerde katılıp, güç veriyorlar.

Toplum olarak da, birey olarak da kimlik ve kişilik kazanmanın savaşımdan geçtiğini biliyorlar. Kimlik ve kişilik kazanmadan "bizim" diyebileceğimiz hiçbir değerin olmayacağının, hiçbir şeyin bir anlam ifade etmeyeceğinin farkındalar. Tüm bu insanlarımızı tanımak, iyi ve kötü günlerinde birlikte olmak isterdim. Bu özlemin ateşi, içimizde korlaşmış. Bizleri yaşatan, güçlü kılan, halkımıza ve ülkemize olan sevgimizdir. Bu özlemlerimizi, umutlarımızı insanlarımızın tümüyle paylaşmak isteriz. Doğal olarak halkımızın her bireyiyle paylaşmak isteriz. Ne var ki bizim ve ülkemizin gerçekleri buna olanak vermiyor. Mektubunuzda belirttiğiniz gibi, sizi tanımıyorum —aslında mektubunuzla çok iyi tanıtmışsınız kendinizi—. Böyle seviyesiz bir mektupla karşımıza çıkanlarla tanışmak da istemem. Dost da, düşman da seviyeli olmalıdır.

Bir yargıya varmada ve insanları tanımada, düşünce yapısı, içine girdiği tutum belirleyici unsurlardır. Ancak, bir kişiyi daha önce görmüş, yüzyüze tanışmış olmak da yargıya varmada kolaylık sağlayabilir. Sizleri bir kişinin şahsında değerlendirmek yetersiz kalırsa da, mektubunuz dikkate alındığında, Kesire'nin kaprisi, ihtirası, boş gururu, kendini beğenmişliği sizleri de yoğurmuş görünüyor. Bir bütün olarak yeni yaşama uygun alışkanlık lar ve düşünce biçimine sahip olana kadar yer yer benzerleriniz veya karikatürleriyle karşılaşacağız. Belki de yeni yaşamla yetişen bir nesil yaratana kadar karşılaşacağız. Yeni yaşamla yetişen bir nesil ortaya çıktığında, bu tür çıkışlar azalacak, olsa da üzerinde durulmayacak küçük rahatsızlıklar olarak görülecektir. Yüzyıllardır hem sınıflı toplumun şırınga ettiği, hem de halk olarak toplumsal doku ve kollektif bilincimizden kaynaklanan öyle geri anlayışlar almış, çarpık yaklaşımlar kazanmışız ki, en iyimiz bile zaman zaman bu etkilerden kaçınamıyor. Öte yandan, Türk solunun ve bizim belli kemiksiz reformist Kürt milliyetçilerinin yıllardır yarattığı çarpık, biçimsiz sol iklimin ve düşünce perspektifinin sıçrattığı olumsuz düşünme biçimlerini de her zaman üzerimizden atamıyoruz. Önder yoldaşın söyledikleri olsa olsa bu etkenlerin ve yukarıda birçok yerde ortaya koyduğumuz nedenlerin çıkardığı sonuçlarla ilgili olabilir. Önder yoldaşın Parti içinde çıkan bazı sorumsuzlara, Parti çizgisi dışında dayatma yapanlara soysuz demesini, tüm Partililere soysuz demiş biçiminde değerlendiriyorsanız, sizin bu yaklaşımınıza ancak soysuzluk denilebilir. Yukarıda belirtilen nedenler, sosyal ve siyasal gerçekler bazı insanları soysuzluğa götürüyorsa, suçu niteleme yapanda değil, nedenlerde ve sonuçlarda aramak, sizin bir yerde belirttiğiniz gibi daha akıllıca olmaz mıydı?!

Toplumumuzdaki, Partililerdeki eksiklikleri açık kabul etmekten rahatsız olmamak gerekiyor. Biz her zaman Parti olarak böyle davrandık. Bu açık sözlerimiz yer yer sizde olduğu gibi saptırılarak kullanılmak istendi. Örneğin, Şahin Dönmez alçağı, ana Serxwebûn'daki "Kendi değerlerine ihanet ettiril-

memiş hiçbir Kürt insanı kalmamıştır" biçimindeki cümleyi, itiraf yaptığında, mahkeme kürsüsünde, "ihanet etmiş bir halkla bir şeyler yapılabilir mi? vb..." diyerek çarpıtmak istemiştir. 1974'lerde Önder yoldaşın, "Ülkemizin, halkımızın gerçekleri dikkate alınırsa, bugünden yarına insanlarımızın özgün bir kişiliğe kavuşmaları olanaksızdır, eksik oluşmuş kişiliklerle yola çıkacağız, bu işi götüreceğiz" biçimindeki vb. sözlerini de yine aynı soysuzlukla saptırma yolunu seçmiştir. Önder yoldaş, bu tür sözleri arkadaşlarımızın halk ve ülke gerçeğimizin bilincine varmaları için belirtiyordu. Bunu, Şahin Dönmez döneği de çok iyi bilmekteydi. Siz de Şahin Dönmez'in yaptığına benzer bir mantık yürütmeyle söylenen sözleri çarpıtıyor ya da sizin gibilere soysuz demesini idealist yaklaşımla, kasaba politikacılarının anlayışıyla genelleştirerek Önder yoldaşın herkese soysuz dediği çıkarsamasını yapıyorsunuz. Şimdi ben sizlere soysuz desem, herkese soysuz mu demiş olurum? İçine girdiğiniz tutuma sizi iten nedenleri ortaya atarken, basit trübüne hitap eden gerçeklere yönelmeye neden ihtiyaç duyuyorsunuz? Basit, ardniyetli, idealist yaklaşım ve değerlendirmeleriniz, bilinçsiz, yetersiz insanların kafasını belki karıştırabilir; ama, sizlere hiçbir yarar getirmeyeceği gibi avantaj da sağlamaz.

Üzerinde durmak istediğim bir konu da, kendinizi haklı göstermek için, birkaç kişi olmadığınızı belirten satırlarınızdır. Mektubunuz baştan aşağı gerçeğinize devrimci bir kafayla bakmamanın ürünü netliğinde. Biraz da çaresizlik, umutsuzluk içinde yazıldığından kendinizi kanıtlamak için, zorlama haklılık göstergeleri yaratmaya çalışmışsınız. Yukarıda da belirttim, tüm söyledikleriniz politikayla fazla tanışmamış insanlara söylenince belki bir etki yapacağı hesaplanabilir. Zaten her zaman demagoji bunun için yapılır. Anlattıklarınızdan çıkardığım sonuç şu: Politik duyarlılığı fazla olmayan insanlara, kafası bulanık, mücadele konusunda kararsız olanlara, sorunlu insanlara bu tür anlatımlarla yaklaşarak birkaç kişi olmadığınızı ispatlayarak bir çevre edinmeye çalışıyorsunuz. Bütün sermayeniz bunlar olmalı ki, aynı şeyleri bizlere de yazıyorsunuz. Başka cezaevlerine yazdığınız diğer mektuplar da aşağı yukarı aynı şeyleri içeriyor. Bu tür ipe sapa gelmez sözleri bizlere yazmanız, çaresizliğinizi, tükenmişliğinizi, zavallılığınızı ortaya koyuyor. Yoksa, "biz söyleyelim, yazalım, 'kara çal izi kalır' örneği mutlaka kafalarda bazı kuşkular uyandırabiliriz" hesabını mı yaptınız? Bizleri de kendiz gibi mücadeleyi oyun sanan, esen rüzgarlara göre yön değiştirenler mi sandınız? Anlaşılıyor ki, yazdıklarınıza, tutumunuza; en iyi yaklaşımla bile şöyle diyebiliriz: Siz her şeyi oyun, kendinizi de oyuncu görüyorsunuz. Ulusal kurtuluş savaşımız öyle sert ve acımasız bir süreç yaşıyor ki, bu davayı oyun görenleri sizler gibi bazı kucaklara oturtturuyor. Mektuptaki kafa yapısında olduğunuz düşünülür, bazı insanları böyle basit yaklaşımlarla yanınıza çekme çabası da eklenirse, kimlerin kırıntılarıyla yaşadığınızın farkında bile olmayabilirsiniz. Tarih bu tür zavallılıklara da şahittir.

Dediğiniz gibi, onlarca olduğunuzu varsayalım. Kendi kendinize bir sorun: "Bu söylediğimiz neyi ifade ediyor?" Yüzlerce olsanız da bir şey ifade etmez. Size yazdığıma göre, en azından çok dar bir çevreniz olmalı. Olmasaydı neden yazaydım? Siyasi yaşantımızda sizler kalitesinde onlarca insanla karşılaşabiliriz. Bu, bizim için bir sürpriz olmaz, şaşırmayız da. Öncekiler nasıl bir süre konuşulmuş, sonra da unutulmuş, yalnızca bir deneyim kalmışsa, sizler de bu biçimde miadınızı dolduracaksınız. Öyle bir kök sürmüş, soylu değerler yaratmışız ki, var oluş nedenlerimiz öyle haklı ki, bunları beş-on kişinin sarsması düşünülemez bile. Hiç kimse sağa-sola karalama yaparak sorunlu insanları kullanarak, payandalarla yürüyerek bir yerlere varamamıştır. Bu nedenle olmalıdır, mirasyediliğe soyunurken bile, bir temeli olmamanın sıkıntısını, karabasanını yaşıyorsunuz. Şunu bilesiniz ki, yemek istedikleriniz midenize taş gibi oturur, sizi kıvrandırır, köşe bucak kaçırır. Bir değil, bin Kesire bile size hazmettiremez yaratılan bu değerleri.

Şunu bir daha belirtelim ki, Kesire, içimizde dert, sırtımızda yük bir tür mirasyedi yaşıyordu. Şimdi sizlerin de sıradan birisi olarak göstermeye çalıştığınız Hüseyin Yıldırım, mücadelede yarattığı herhangi bir değeri, bir geçmişi olmadığı halde, iyiniyetli, insana değer veren bir yaklaşımla hakketmediği bir konuma getirilmişti. Hüseyin Yıldırım, bu olanağı iyiniyetle değerlendireceğine, geçmişteki kumarcı, düşkün yaşamını siyasete de taşırarak, bir iç güveyi gibi binlerce insanın emeğinin ürünlerinin üzerine oturmak sevdasına kapıldı. Böyle bir kültürle, yaşama biçimiyle yıllarını geçirenlerin değişmedikleri takdirde varacakları nokta bu olacaktı. Bu türden insanların çevresine bir nitelik gözüyle bakılamaz, bakmazlar.

Şunu da vurgulamak isterim: Bizler hiçbir alanda tatmin olmamış bir halkın evlatlarıyız. Tatminsizliği giderecek, "bizim" diyerek sahiplenebileceğimiz, ortaklaşa paylaşma duygularıyla her türlü fedakarlığı gösterecek değerlerimiz olmamış. Böyle olunca, bireysel boş tutkular bizi çok ilgilendirir olmuş. Büyük davaların büyük insanları olma gibi süreçleri birey olarak, halk olarak hemen hemen hiç yaşamamışız. Kollektif bilincimizde daha çok küçük hesaplarla uğraşma hakimdir. Toplum olarak bugüne kadar kimliğimizi, kişiliğimizi bulamamışız. Çoğu zaman yönlendirilmiş ve çerçevesi çizilmiş dayatmalarla toplumsal varlığımızı devam ettirmişiz. Birey olarak da farklı olmamız olanaklı değil. İşte bugün, bu alanlardaki olumsuzluğu yavaş yavaş aşmaya çalışıyoruz. PKK'nin öncülüğündeki bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm savaşımımız halkımızı, bireylerimizi bir kimlik ve kişilik arayışına sokmuştur. Ne var ki, tüm topluma ve bireylere bugünden yarına bütünlüklü bir kimlik ve kişilik kazandırmanın olanağı da yok. Gerçeğimiz bu ise, sizin gibilerin çıkması bizleri neden şaşırtsın? En önemlisi de, toplum olarak küçük üretimin yarattığı dar kafalı olma özelliklerimizi de aştığımızı söyleyemeyiz. Öyleyse, sınıfsal konum olarak da sizin gibi insanların çıkması hiç kimsenin kafasına kuşku sokmaz. O halde onlarca olsanız da sizin gerçeğiniz, niteliğiniz değişmez. Bu temelde ortaya çıkacaklar "sinek bir şey değil ama mide bulandırır" deyiminde olduğu gibi bir süre mideyi bulandırırlar, ondan sonra da diğer lanetlenmişler nasıl tükenişi yaşadılarsa aynı akıbete uğrarlar. Yalnız soysuzlaşanlar anımsandığında akla getirilir. Eğer söylemde belirttiğiniz biçimde PKK ve yaşadığı süreçlere genel olarak doğru diyorsanız, her zaman kaçınılmaz sonlar ve sonunuz böyle olacaktır. Öyle ya, sizlerin mirasyediliğine, tasfiyesine soyunduğunuz tüm değerler, eksiğiyle, yanlışıyla bir bütünlük içinde hareket edilerek kazanıldı. Kendi gelişimi içinde değerlerimiz de, yaşam biçimimiz de, Partimiz de budur. İsteyen beğenir, isteyen yerer. Önder yoldaşın dediği gibi "Herkes PKK'nin bir parçasını tutup burası doğru, diğer parçaları yanlış diyemez", bu PKK'yi inkar ve tasfiye olur. Herkesin kendine göre bir PKK kavrayışı olamaz. İşte sizler, Partiye en azından bu ihaneti dayatıyorsunuz. Bazıları arzuluyor diye bazılarına yaranılacak diye ilkelerimizden, bütünlüğümüzden geri adım atacak, inkar edecek değiliz. Emeğin soyluluğunu ve değerini bilmeyenler de değiliz. Özcesi, siz bu güçlü değerler altında ezilerek tükeneceksiniz. "Yok" diyorsanız, ya sizler bu yaşamı yaşamamışsınız, ya yaşarken bile çok dışında kalmışsınız, ya da PKK'nin yaşamı içinde fazla ömrünüz olmamış.

"Yıllar amcamı o kadar değiştirdi ki, —düşünüyorum önceden böyleydi de görünmüyordu. Ya da ortamı yoktu— ailenin tüm değerlerine (lafta sahip çıkıyormuş gibi) amansız bir düşman oldu" diyorsunuz. Mücadelenin bugünlere gelmesinde, tüm değerlerin yaratılmasında herkesten çok Önder yoldaşın payının olduğu bilinir. Güneş balçıkla sıvanamaz. Sizin dediğiniz gibi olsaydı, 15 yıldır hiçbir olumlu adım atamazdık. PKK'nin çıkışından bugüne kadar önderliğini siz yapmıyordunuz herhalde. Bu mücadelenin başında

"Sizin yazdıklarınıza göre, Önder yoldaş böylelerine soysuz diyormuş. Başka ne demesini bekliyordunuz? Özellikle bugün özgürlük savaşımımızın sıcaklığını duyurduğu bir dönemde tasfiyeci konuma girmek, binlerce insanın kanına, emeğine mal olacak noktaya gelmek, halkımız tarafından ancak soysuzluk ve arkadan hançerleme olarak değerlendirilir. Önder yoldaş da halkımızın iradesinin temsilcisi olan Partimizin kurucusu, bugünlere getiricisi ve önderi olarak halkımızın sizlere vereceği değeri belirtmiş; hepsi o kadar..."

Önder yoldaş olmasaydı hangi adımları atıp atmayacağımızı herkesten çok biz biliriz. 1980 sonrası toparlanma ve ülkeye giriş yapmada kim hangi çabayı, nasıl ve hangi koşullarda gösterdi, bunda Önder yoldaşın rolü ne oldu iyice öğrenin. "Hafıza-i beşer nisyan ile malüldür" deyimine mi inanmaktasınız? Sizin hafızanız silinmiş olabilir. Aslında, hafızanın bu kadar zayıf olması imkansız. İşinize geldiği için görmezlikten geliyorsunuz. Bu konuda Türk sömürgecilerinden bin kat daha fazla inkarcı konumdasınız. Kimin mücadele içindeki yeri nedir, dost düşman biliyor. O halde neyi ispatlamak istiyorsunuz? Olsa olsa gerçeklerden, doğrulardan bir kör, sağır kadar uzak olduğunuzu ispatlar. "En büyük körlük görmek istemeyen körlüktür" derler. Ne kadar doğruymuş. Önder yoldaş, sizlerin yapmak istediği biçimde mirasyedilik ve tasfiyecilikle herhangi bir değerin üzerine konarak, konmak isteyerek bugünlere gelmedi. Önderliği aristokratik ayrıcalıklarla değil, tek başına PKK düşüncesinin ilk oluşumundan başlayarak her gün her adımda büyük emek vererek, değerler yaratarak kabul ettirdi, kazandı. Bu tür Önderliğin örneklerine tarihte pek sık rastlanmaz. Önder yoldaş, böyle bir mücadeleyi düşündüğü ideolojik, teorik yaklaşımı koyduğu, bu uğurda bir savaşımı gerekli gördüğünü ilk arkadaşlarına anlattığında durum neydi? Ona bir bakalım. Bizlerin tarihini bilenler, PKK düşüncesinin oluşmaya başladığı yıllarda, halkımızın tarihindeki varlığını sürdürme direnişiyle, varoluşumuzu sağlayacak haklı temellerin dışında olumlu bir mirasımızın olmadığını görürler. Ek olarak, halk gerçeğimizde olumlu bir ulusal kurtuluş ve sınıfsal mücadele deneyimimizin olmadığını söylemeliyiz. Türk solu ve küçük-burjuva reformist-milliyetçiliği bizlerin gelişmesini güçleştirecek olumsuz bir iklim yaratmıştı. Kürdistan'da reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin etkisi güçlü olduğundan, iklimi yanlış anlayışlarıyla zehirlediğinden bundan sıyrılmak, varlığımızı ortaya koymak büyük çaba, azim, irade ve sabır gerektiriyordu. Önderimiz, her kesimin çıkışımıza alaycı yaklaşım gösterdiği, adım atmak için cesaret kırıcı her türlü olumsuzluğun bulunduğu bir ortamda, umutsuz olmak için fazlasıyla birçok neden bulunmasına rağmen, bu mücadelenin önüne geçti. Umut, cesaret, azim, geleceğe inanç vererek zorlukların aşılmasında insanlarımız üzerinde ateşleyici rol oynadı. Bugün ve gelecekteki hiçbir zorluk o günlerle karşılaştırılamaz. Bugün umutlu olmak için birçok nedenimiz var; en azından yarattığımız güçlü değerler, engin bir deneyim, kazanılan mevziler var. İşte o günkü çok zor bir başlangıçtan bugüne kadar Önderimiz mücadelemizin önünde kararlılığı, inancı, yetkin kurmaylığıyla yürüyor. Bugün, insanlarımızda görülen cesaret ve fedakarlık, o ilk çıkıştaki anlayışın ürünüdür. En büyük cesaret, azim ve irade o günlerde bu işe soyunmaktı. Hiçbir cesaretin, inisiyatifin bu cesaretin ve inisiyatifin üzerine çıkacağını sanmıyorum. Olgular ancak koşullar içinde değerlendirilirse bir anlam kazanır ve değerini bulur. PKK'nin, PKK'lilerin en önemli özelliklerinin kaynağını, temelini, o ilk çıkıştaki atılımda aramak gerekir. İlk çıkıştan bugüne kadar birçok dönemlerden geçtik; kimi zaman çok ciddi zorluklarla, sıkıntılarla karşılaştık. Her defasında O'nun yol göstericiliği ve kumandası altında düzlüğe çıkabildik. O'nun ufkuyla, geleceğe olan coşkulu umuduyla, cesaretiyle bugünlere ulaştık. Bu söylediklerim karşısında herkesin bildiği, "bir kişi ne yapabilir ki" doğrusuna sarılıp, demagojik kafayla laf üretmeyin. Sizin gibi yüreksizler, seviyesizler, karalama ve saldırıyı kişiliğin parçası yapanlar, hariçten gazel okuyanlar, ayakları havada, gerçeklikleri çarpıtma yoluna girenler, ilk çıkıştan başlayarak bugüne kadar gelinen süreçte böyle bir sorumluluk altında olsalardı ya kaçkın olurlardı, ya teslim bayrağını çekerlerdi, ya da bir payanda ararlardı. Sizin bugün sözümona sahip çıkma görüntüsünü vermek istediğiniz tüm değerlerde binlerce insanın fedakarlığı, emeği vardır. Ama, hiçbir yerde olmadığı kadar Önder yoldaşımızın yol göstericiliğini, geliştirici kurmaylığını görüyoruz. Bunun halk, ülke gerçeklerimizle ilgili birçok nedeni vardır. Konumuz bu değil. Önder yoldaşın sözkonusu işlevi güneşin gerçekliği kadar yadsınamazdır. Bu işten vazgeçin.

"Önderimizi tanıyamamışsınız, eskiden de böyleymiş" vb., vb. Sizin tanıyamadığınız, görmek istemediğiniz PKK'nin buraya kadar nasıl geldiğidir. Tüm bunları sağır sultan bile duyup bildiği halde, sizler neden bu yola sapıyorsunuz? Görmek istemeyen körler olan sizler, tüm düşman güçlerin istediği gibi, Önder yoldaştan kurtulmak istiyorsunuz. PKK'yi tasfiye etmenin, çizgisini değiştirip, biçimsiz hale getirilmesinin burdan geçtiğini düşünüyorsunuz. Zehir zemberek bir mektup yazmanızın altında yatan soysuzluk budur. Önderliğimiz değişmemiştir. Olumsuz biçimde değişen sizlersiniz. Daha doğrusu, Kesire gibi değişmemekte inat edenlerdensiniz. Küçük-burjuva yapınızı değiştirme yerine, halkın ve ülkenin davasına sahiplenme yerine, herkesin sizlerin düzeyine, halk ve ülke çıkarları dışına düşmesini isteyen zavallılarsınız. "Yok, bizler eskiden böyle değildik" deniliyorsa, o zaman yıllar ve mücadelenin geldiği nokta sizleri olumsuz yönde değiştirmiş. PKK'ye karşı her yönden gelen saldırı, —ideolojik, politik, psikolojik dahil— rüzgarları sizi bunaltmış, umutsuzluğa düşürmüş, teslim bayrağını çekmişsiniz. PKK'nin mücadelesi zor. Ayrıca, konjüktür bu zorluğu daha da arttırıyor. Saldırılar öyle yoğun oluyor, öyle acımasız ve insafsızca yöneliyor ki, bunalmadan, çaresizliğe düşmeden yürümek Partililerden güçlü kişilikler istiyor. Ne diyelim, sizler Parti tarihini, politikasını, proleter devrimci yaşam ve kültürünü özümseyip güçlü kişiliğe ulaşamamışsınız. Özcesi, esen rüzgarlar, Avrupa kaynaklı yeni, daha doğrusu ipliği pazara çıkmış düşünceler sizleri de yerinizden oynatıp, soysuzluğun saflarına savurmuş. Sizler bu savrulmayla yeni noktalara gelince, doğal olarak uygulanan Parti çizgisi, Önder yoldaşımız "değişmiş" oluyor. Size öyle görünüyor. Parti karşıtı düşünceler üreten kafanızın bir yanılsaması.

"Önder yoldaşın en yakınlarından biriydim" demeyi de ihmal etmemişsiniz. Ne kadar doğru bilemiyorum ama, sizin gibi yakınlardan kurtulduğu için Önder yoldaş sevinmiş olmalı. Doğrusu, mektubunuzu okuyunca bizler çok sevindik. Sizin düzeyinizde yakınlardan ya dalkavuk çıkar, ya ikiyüzlü, ya da soysuz. Parti ve Önder yoldaş, istekli olan her insana düzeyine göre destek verir, gelişmesi için her çabayı gösterir. İnsanlarımızın yeteneklerini, emeklerini en verimli biçimde ortaya çıkarmak için olanakları açar, inisiyatiflerinin gelişmesini sağlar. Parti politikasına katkıda bulunmaları için uygun ortamı sağlar. Bazıları bu olanakları iyi değerlendirip mücadeleye güç katma yerine, çarpık kişiliğindeki, geçmişindeki olumsuzlukları dıştalamamada inat eder. Sonuçta her türlü iyi niyete rağmen, çürümüş yanlarını dayatır. Sizin yazdıklarınıza göre Önder yoldaş böylelerine soysuz diyormuş. Başka ne demesini bekliyordunuz? Özellikle bugün özgürlük savaşımımızın sıcaklığını duyurduğu bir dönemde tasfiyeci konuma girmek, binlerce insanın kanına, emeğine mal olacak noktaya gelmek, halkımız tarafından ancak soysuzluk ve arkadan hançerleme olarak değerlendirilir. Önder yoldaş da halkımızın iradesinin temsilcisi olan Partimizin kurucusu, bugünlere getiricisi ve önderi olarak halkımızın sizlere vereceği değeri belirtmiş; hepsi o kadar.

"Bedelini en gözü kara biçimde ödeyerek fırsat vermeyeceğiz" diyerek mirasyedilik, daha doğrusu tasfiye hareketinde karar kıldığınızı yüksek perdeden belirtmişsiniz. Önder yoldaşın PKK'yi kötü emelleri uğruna harcamasına izin vermeyecekmişsiniz! Bilmeyen bir kişi, bu kişiler PKK'yi kime karşı bu kararlılıkla koruyorlar veya sahip çıkıyorlar diye düşünebilir. Partinin kurucusu, tüm gelişmelerde yönlendiricisi, önderi Abdullah arkadaşa karşı olduğunu öğrenince, herhalde ilk tepkisi hafiften gülmek olur. Ve sonra, bunlar PKK'ye sahip çıkmayı değil de, değiştirmeyi, PKK olmaktan çıkarmayı düşünü-

yorlar der. Zaten sizler de normal bir insanın aklına gelecek bu amacı gerçekleştirmek istiyorsunuz. Size bu sözleri kullandıran, birçok çevrenin iştahını kabartan, ya da tasfiye edilmesi arzu edilen PKK'nin değerlerinin hangi zorluklarla, hangi fedakarlıklarla, ne tür bir emekle yaratıldığının ayrımında olsaydınız böyle yüksek perdeden kaplan gibi —tabii kağıttan— kükremezdiniz. Ayrımında olsaydınız diyorum; çünkü, o zaman bu değerleri güçlü koruma reflekslerinin olduğunu anlardınız. Bugüne kadar birçok örgüt temelsizliği, devrimci değer yargılarının eksikliği, ideoloji-politikadaki netsizliği, pratikteki bulanıklığı nedeniyle içten ve dıştan dayatılan tasfiye hareketine uğradı. PKK ise, farklı biçimde karşılaşsa da, daha çok Partiyi ele geçirme biçiminde ortaya çıkan komplocu-tasfiyeci saldırıların tümünü ne kadar payandalı ve gözü kara olursa olsun defetmeyi bildi. Sizi de defetmeyi bilir. Çok güçlü değerlerimiz, temelimiz, ideolojik-politik netliğimiz, pratikteki berraklığımız olmasaydı, belki biraz baş ağrıtabilirdiniz. Ne var ki PKK böyle kolay kolay yutulabilecek bir örgüt değil. Bugüne kadar birtakım küçük-burjuvaların da Parti değerleri üzerinde ukalalık yapmasına izin vermedik. Bundan sonra da yaptırmazlar. Sizler düzeysizliğindeki düşkünlerle siyasi dille konuşmak, muhatap olmak boşa kürek sallamak olur. Kaldı ki, payandalarla yürüyenlerde, binlerce insanın emeği, halkımızın geleceği üzerinde kumar oynayanlarda siyasi ciddiyet aramak boşunadır.

Bu arada çok kısa olarak PKK üzerinde tasfiyeci-komplocu girişimlerin olmasının nedenlerini bildiğimiz kadarıyla ortaya koyalım: Bugün birçok çevre, sömürgeciler, emperyalist devletler PKK'nin bilinen gücü nedeniyle PKK'yi yok etmek istiyorlar. Çünkü, sözkonusu çevrelerin yaşamsal çıkarlarını PKK tehdit etmektedir. Bugün Kürdistan'da var olan örgütler içinde PKK'ye alternatif olabilecek, sözkonusu çevrelerin çıkarlarıyla uyuşum içinde bulunabilecek herhangi bir örgüt bulunmamaktadır. Bugünden sonra da PKK'ye alternatif olabilecek, Kürdistan'daki gelişmelere yön verebilecek yeni bir örgütün ortaya çıkması, PKK'nin etkisini azaltması olanaklı görülmemektedir. Çünkü PKK Kürdistan gerçeğini en iyi biçimde ortaya koymuş, gereklerini de yapmaktadır. Yani, herhangi bir boşluk bırakmamıştır. İşte böyle olunca PKK'ye her yönden saldırı yapılarak çökertilmek istenmiş, bu da başarılamamıştır. Anlaşılmıştır ki, PKK'yi dışarıdan saldırılarla çökertmek olanaklı değil. PKK'nin ideolojik-politik güçlülüğü, güçlü değerlerinin, haklılık zemininin çok güçlü olması, mücadele gücünün yüksekliği dışarıdan gelecek saldırıları her zaman bertaraf edecek durumdadır. Öte yandan, PKK her gün yeni adımlar atmakta, diğer örgütlerin var oluş nedenlerini ortadan kaldırarak küçük gruplara dönüştürmekte; sömürgeci ve emperyalistlerin çıkarlarını bir bütün olarak yakın tehdit altında bulundurmaktadır. Bu durumda, PKK'yi tasfiye etmenin başka yollarının aranması acil duruma gelmektedir. Bu yol da PKK'yi ilk önce türlü yollarla ele geçirmek, sonra da çıkarlarıyla uyuşabilecek hale getirmektir. İşte bu nedenledir ki, başka örgütlere bel bağlama, PKK dışında yeni bir örgüt yaratma, ya da PKK'yi dışardan saldırıyla yok etme yerine, PKK'yi ele geçirip tasfiye etme planları zaman zaman gündeme gelmektedir. Öyle ya, sizin gibiler veya başkaları bir ideoloji ve politika ortaya atıp boyunun ölçüsünü almıyor da, PKK'yi ele geçirip tasfiye yolunu seçiyorlar. Neden ille de PKK'yi ele geçirmek; neden ille de Abdullah yoldaştan kurtulmak isteniyor? Bunların nedeni yukarıda anlattığımız gerçeklerdir. Çünkü PKK'den kurtulmanın tek yolu olarak bu kalmıştır. Sizin misyonunuz da budur. Abdullah yoldaşa saldırmanızın amacı da, PKK'yi tasfiye etme önündeki en büyük engelden kurtulmak içindir. PKK dışında yeni bir odak olup, PKK'yi tasfiye etmenin, etkisini kırmanın olanaksız olduğunu sizler de biliyorsunuz. Öyle ya, PKK'nin aynısıyız da deseniz, karikatüründen öte bir şey olunamayacağının bilincindesiniz. Bu da kimseyi bir güç haline getirmez. Çünkü, PKK ideolojisi ve politikası kendi dinamikleri, özgünlüğü içinde oluşup kurumlaşmıştır. Taklidi olanlar, özgün hiçbir şey ortaya koyamayacaklarından, ancak eklemleme olarak iğreti hale gelecekler, kısa sürede balonları patlayacak, PKK'yi yok edebilecek alternatif olunamayacağı gerçeğiyle karşılaşılacaktır. İşte PKK'ye karşı tasfiyeci-komplocu yolun seçiminin gerçeği budur. PKK'nin de, zaman zaman varlığına karşı yapılan bu nitelikteki saldırılarda, halkımızın yüzyıllardır ezilmişliğinin haklı öfkesine tercüman olan devrimci şiddeti kullanmasının nedenini de bu gerçeklerde aramak gerekir. Çünkü, PKK'ye karşı kullanılan araçların kendisidir bu yöntemi ortaya çıkaran.

"Umarım onlarca aile yakınınızın sizler için birazcık değeri olur" sözünüze diyeceğim şunlar olabilir: Onlarca yakınımı bırakalım, tek yakınımın bile benim için değeri hiçbir şeyle ölçülemez. Bizim, yoldaşlarımıza sevgimiz, bağlılığımız sözcüklerle ifade edilemez, ancak hissedilir. Yeter ki yakınımız olduğunu bilelim, böyle bağlanır, böyle severiz, sayarız. Bize gönülden bağlı olanlar, bizim sevgimize, bağlılığımıza, saygımıza layık olanlar sizler düzeyinde alçalmış olanlar olamaz. Bize gönülden bağlı olanlar, Partimizi tasfiyeye çalışanlar, ona azgınca saldıranlar, karalayanlar ve Önder yoldaşımıza düşman patentli saldırı yöneltenler olamaz. Yakınımda dururken içten başka, dıştan başka planlar olamaz. Benimle beraber gözükürken içten hesaplı olamaz. Yakınım olanlar, kabul etmesem de, edilmese de —söylenenlerin her zaman doğru olacağı diye bir kural yoktur— kendine göre gördüğü eksikliğini, yanlışlığını söylemeyip Parti karşıtı konuma girerek düşman cephesinden salvo atışlarında bulunanlar olamaz. Yakınım olanlar, yanımdayken kullanabilecek bir şeyler bulayım diyerek hesap defteri tutanlar olamaz. Yakınım olanlar, kendini yaratanların, kişilik kazandıranların arkadan hançerleyenleri olamaz. Yakınım olmak isteyenler, demagoji yapanlar, boyundan büyük yalan söyleyenler, müfteriler, kasaba politikacıları gibi "politik araçlar" kullananlar olamaz. Yakınım olcaklar, düşman güçlerinden medet umanlar olamaz. Evet, sizler bizlerin yakını olamayacak kadar düzeysizsiniz. Yanımızda değeriniz olmayacağı gibi, sizlere değersizliğin en alçağını layık görürüz. Sizlerin, sizlere koltuk değnekliği yapanların yanında da bir değeriniz yoktur, olamaz. Sizler, PKK'ye karşı kullanılan bir araç, düşman cephesinde sözümona bir eksikliği giderecek yamasınız. Sizleri iyi bir araç görenler, herhalde büyük bir hayal kırıklığına uğramışlardır. En çok da Türk sömürgeciliği hayal kırıklığına uğradı. PKK, daha böyle çok hayal kırıklıkları yaratacaktır.

Mektubunuzu, *"Umarım onlarca aile yakınınızın sizler için birazcık değeri olur. Biz size gönülden bağlıyız. Her yönden yeterli bilgilendikten sonra yargınıza hazır olacağımızı belirtiriz. Bu konuda bizi anlamaya çalışın. İstediğiniz biçimde sizinleyiz"* sözcükleriyle bitirmişsiniz. Bu nitelikteki bir mektubu ve bu son sözleri okuyunca, "acaba bir zayıflık mı gösterdim; bende de kendilerininkine benzer bir hastalık işareti mi görmüşler" biçiminde düşünmekten kendimi alıkoyamadım. Teklif edilen, "halkına, insanlığa, kendine yabancılaş" demekten başka anlam taşımıyordu. Her şeyden önce de hafızamı silmem öneriliyordu. Çünkü bu tür sözler yukarıdaki noktaya gelecek bireylere söylenebilirdi. Mektubu tek başıma okumama rağmen, yüzüm kızardı, suçluluk duygusu hissettim. Her türlü hakaretin, saldırının olacağı bir yazıyı sonuna kadar rahatlıkla okuyabilirdim. Sizin mektubunuzu okurken hiçbir cümlesine tahammül edemedim. Yaşamda en zor okuduğum, en fazla öfke duyduğum bir yazı oldu. Hele son cümleler insanım diyen herkesin midesini bulandıracak nitelikteydi. Kendilerinin bir inancı olduğunu söyleyenler bu satırları yazamazlar. Bir inancınızın olmadığını bu satırlara duyduğum sıkıntıdan kendimi kurtarınca yeniden farkedip rahat bir nefes aldım. Alçalma ve çaresizlik insanlara her satırı yazdırabilir. Bu sözler de o türdendir diyerek, mektubu bir arkadaşa uzatıp, "Alın okuyun, alçalmaların yeni düzeylerini görün" dedim. İnsaf edin; hem emek hırsızlığına soyunarak halkımızın değerlerine sadırmaya yeltenin, hem de bizlere bu tür sözler söyleyin. Bunları yazarken, vücudunuzda hiç mi utanç dalgası gelip geçmedi? Mutlaka sizi destekleyen payandalarınıza böyle sözleri sık sık söylüyorsunuzdur. Kendiniz tatmin olun da, değer hırsızlığında sizlere yardımcı olunsun da başka da ne olursa olsun halet-i ruhiyesi sizleri bu hale düşürmüş. Öyle ya, bizlerin ne olduğunu, bu değerlere hangi yetkinlikle sahip çıkabileceğimizi bilemezsiniz. Sizi tanıyoruz demeniz de yetmez. Çünkü, en azından on yıldır içerdeyiz. Bizdeki değişikliklerin ne olduğunu tümden bilemezsiniz. Sözkonusu durumunuzun sosyal-siyasal nedenleri var ama, kişiler olarak böyle bir duygu içinde olduğunuz kesin. Sizlerin ilk önce bu halet-i ruhiyeden kurtulmanız için tedavi edilmeniz şart.

Söyledikleriniz karşısında ne dememi bekliyorsunuz? Bizler, sizin gibi emek ve değer hırsızlığına, tasfiyeciliğe soyunacak veya soyunanlara destek verecek kadar düşkün değiliz. Bizi yoğuran değerler; emeğe, değere ve yaratıcılarına saygıyı öğretti. Kaldı ki bizler kendimizi böyle değerlere sahiplenecek insanlar olarak görmüyoruz. Bir şeyler yapmak istemişsek, halkımıza, Partimize, Önder yoldaşımıza layık olmak, onlara karşı sorumluluğumuzu, insanlık ve devrimcilik görevlerimizi yerine getirmek için yapmaya çalışmışız. PKK ailesinin bir sıradan üyesiyiz. Emeği, değerleri sahipleniriz, koruruz. Bu konuda verebileceğimiz her şeyi veririz. Değere sahip çıkmak, emeğe sahip çıkmak; yaratıcılarına sahip çıkmakla, saygı duymakla eşanlamdadır. Ancak böylece emeğe ve değerlere sahip çıkanlar diyebiliriz kendimize. Mücadeleye ve halka bağlılığın gereğidir bu.

Partideki gelişmeleri dışarıdaki arkadaşlar kadar tüm ayrıntılarıyla bilemeyiz. Sizi bu noktaya getiren bilinmeyen ilişkilerinizi, hesaplarınızı da detaylarıyla bilemeyiz. Ancak, izin verin de "yargısına hazır olduğunuz", "her biçimde birlikte olacağınız" —sizler böyle diyorsunuz— bir kişi, Partiyi, Önderini tanımış olsun; bir sorunu değerlendirecek kadar politik duyarlılığı olsun. Zaten ortada öyle bir karışık durum da yok. Kendimizi fazla yetkin görmüyoruz ama, bu düzeyde bir sorunu rahatlıkla çözümleyecek bir birikimimiz var. Sizlerin şifresi o kadar karmaşık değil. Artık politikayla ilgilenen sıradan yurtseverler bile sizin şifrenizi biliyor. Ne kadar bilinmezlikler, kuşkular yaratmaya çalışsanız da kendinizi ele vermekten, deşifre olmaktan kurtulamazsınız. Tanıyanlar için Kesire'nin bu komplonun başında ya da içinde olması bile şifrenizi çözmeye yeter. O, sizlerin niteliğini belirleyecek bir anahtar gibidir. Siz, Kesire'yi tanımayanlara pazarlayın. Geçmişte önemli görevler alması öyle önemli nitelikleri olduğundan dolayı değildi. Doğal olarak aldığı eğitimden ve Parti içinde bulunmasından dolayı belirli bir siyasal kültürü vardı. Ama, bu kültürü ve verilen değeri birleştirip Partiye yararlı hale gelecek bir konuma giremedi. Görev verilmesinin başka nedenleri de vardı. Kendine olanak açılıyordu, hoşgörüyle bakılıyordu. Ne var ki, hiçbir zaman verilen görevlere layık olamadı. Daha çok da Önder yoldaşın eşi olma sermayesiyle yaşadı. Şimdi, Önder yoldaşın eşi olmasını da tasfiye girişiminde araç olarak kullanan, vitrine koyduğunuz bu kişi öyle bir niteliğe ve kişiliğe sahiptir ki, kaprisi, ihtirası, kendini beğenmişliği; tüm dünyayı yakıp zevkle seyredebilecek, en azından acı duymayacak kadar zincirinden boşalmış düzeydedir. Yeter ki kendi duyguları tatmin olsun. Çevrenizin kılavuzlarından birisi Kesire olmalı. Bir söz vardır; kılavuzu karga olanın!..

Mektubunuzdaki son sözler iyi niyetle değerlendirilse bile, zayıflığın, güçsüzlüğün, değerlere karşı sorumsuzca havai yaklaşımın ürünü ortaya çıkıyor ki, sizin için değerler değil, kendiniz önemlisiniz. Kimin adına bol keseden konuşuyorsunuz, böyle zehir zemberek mektup yazıyorsunuz?! Neyse, sizler rüyanızda bile bu değerleri tasfiye etme zevkine kavuşamazsınız. Sahipleri, koruyanları o kadar güçlü, duyarlı ve çoklar ki, rüyanıza girmesine bile izin vermezler.

Siyasal değerlendirmesini bir yana bırakalım, mektubunuz baştan aşağı, oyuncağı elinden alınmış çocukların kızgınlığı veya histeriye tutulmuş insanların bilinç dışı tepkilerine benzeyen anlatımı içeriyor. Zaten yaşadığımız, sıcaklığını her gün duyuran her alandaki siyasal gelişmeler düşünüldüğünde, söyledikleriniz bir değer taşımıyor. PKK düşmanları yanında gerçek değeriniz ne ise, bizim için niteliğiniz öyle. Her şeyinizle ayaklarınız havada asılı. Halkımızın yargısıyla söylersek, kişiliğiniz tükenmiş. Neyse, yeni yolunuz sizlere hayırlı olsun!

Mektubunuzdaki bazı noktalara bir mektubun işlevi ve amacı içinde —ne demek istediğimi de kısıtlamayacak düzeyde— kalın çizgileriyle değinmeye çalıştım. Duygulara hitap eden ve mahalle kadınlarının dedikodusu biçiminde olan çok gereksiz sözlerinize değinme ihtiyacı duymadım. Mektubunuzun tümünü yansıtacak pasajlar aldım ve tümüne yanıt olabilecek biçimde karşılık verdim. Önceki mektuplarımızda konumuzu siyasal olarak değerlendirmeye çalışmıştık. Bu mektubu yazma ihtiyacını neden duyduğumu mektubumun başında açıklamıştım. Zoraki ve isteksiz bir yazma olduğu için üzerinde fazla durmadan, çalakalem geçtim. Öyle fazla ciddiye alınacak bir durumunuz da yok. Zaman zaman TC de dahil bazı çevreler tarafından ortaya atılan bu tür sözleri artık ciddiye alacak durumda değiliz. Bizim görevimiz, Parti çizgisinden, geleneklerinden, değer yargılarından, bir bütün olarak güçlü yanlarından; her türlü kuşatmaya, dayatmaya, köşeye sıkıştırmaya, kuşku uyandırmaya, bunaltıcı saldırılara aldırmadan hiçbir taviz vermeyerek yürümektir. Ancak, zorunlu kalırsak kitlemizi ve dostlarımızı bilgilendirmek için bu tür saldırıların nedenlerini, kaynaklarını, amaçlarını açıklamaya çalışırız.

Buraya kadar anlattıklarımdan sonra sonuç olarak ne diyebilirim ki?! Bu kafayı değiştirin desem, olmayacak duaya amin demek olur. Söyleyeceklerim karavana da olsa, kırıntı olarak da insanlığınızın, aklınızın kalmış olduğunu varsayıp bir şeyler daha belirteyim. İlk önce bir soruyla başlayayım; nereye gittiğinizin, kime hizmet ve uşaklık ettiğinizin farkında mısınız? (Büyük bir olasılıkla daha başından gideceğiniz yeri seçmişsinizdir.) Önce bu soruya ayrıntılı yanıt arayın. Bilimsel dünya görüşüyle soru sorup yanıtlamak, doğruyu bulmanın temel yöntemlerindendir. Sizin söylediklerinizin aynısını Mümtaz Kotan da, Kemal Burkay da, sosyal-şoven çevreler de, sömürgeciler de, burjuva Avrupa'sının kültürüyle yoğrulanlar da söylemiyor muydu? Bunlara göre, PKK Önderliğine karşı çıkanlar daha akıllı ve derhal ilerici-yurtsever olmuyor muydu? Hatta yer yer "PKK'liler yurtsever, devrimci; Önderlik kötü" diyenler dünden bugüne kimlerdi? PKK düşmanlarıyla söylediklerinizin kesişmesi neyi ifade ediyor? Sözkonusu değerlerin asıl sahiplerini, sahip çıkanlarını biliyor musunuz? Onlar sahip çıkmasaydı, gecelerini gündüzlerine katmasaydı, canlarını verip kanlarını akıtmasaydı, bugün rüyada görür gibi üzerine oturmak istediğiniz değerler yaratılır mıydı? Bugüne kadar yaratılan değerleri, gelinen noktayı doğru ve olumlu buluyor musunuz, bulmuyor musunuz? Daha doğrusu üzerine oturmak isteğini gösterdiğiniz kazanımları, gelişmeyi sahiplenilecek nitelikte görüyor musunuz? Bir örgütün yarattığı değerlerini, insanların niteliğini önderlikle dolaysız bağlılık içinde olduğunu kabul ediyor musunuz? Yoksa bu değerlerin, insanların niteliğinin önderlikle çok yakından bağlantılı olmadığı safsatasına ve demagojisine mi inanıyorsunuz? Bunları mektubunuzda, *"Biz PKK'nin değerlerine bağlıyız"* demiş olduğunuz için sordum. Yoksa, mektubunuzda tüm bu soruları tersinden yanıtlayacak anlatımınız açık ve net ortaya konmuş. Yani böyle seviyesiz bir mektubun yazarından ve yanlarında bulunanlardan olumlu bir şey beklemek çok saflık olur. Yukarıda belirttiğim gibi, soruları doğru yolu bulacağınıza dair bir beklentim olduğu için sormadım. Sizlerin çapındaki düzeysizler, bataklıkta yaşayan mikroplar gibidir. Bataklıktan çıkmaları olanaksızdır ya da çok zordur.

Bulunduğunuz yer Çeto'nun yeridir. "Belki de daha kötüsü." Bunlarla şimdi dost bile olmuşsunuzdur. Çünkü aynı mantık silsilesi içindesiniz. Politik işleviniz de benzer. Koruyucularınız, destekçileriniz ise yine aynı çevreler. Mektuptaki gözü karalığınız ise, "ölümü gelen it cami duvarına işermiş" deyimini çağrıştırıyor. Bu kadar kudurganlık, saldırganlık başka hangi sözlerle açıklanabilir? Kafanızı kayaya çarparsınız. Sizler kendinizden menkul insanlarsınız, demokrasiseverlersiniz(!). Gözü-

Devamı 23. sayfada

"BİZ TARİHE KARŞI SORUMLUYUZ, MAHKEMEYE DEĞİL"

Baştarafı 1. sayfada

Kürdistan'da yürürlükte olan sömürge hukukudur!

Her şeyden önce, ben bir Kürt insanıyım. Adı katliamlarla yanyana anılan sömürge bir ülkenin vatandaşıyım. Bunun yanısıra zulüm ve sömürünün en katmerli biçimine maruz bırakılan köylülüğün en yoksul kesiminden geliyorum. İçinden çıktığım toplumsal çevrenin düşüncelerimin üzerinde etkide bulunmasından daha doğal bir şey olamaz. Bu yüzden, adalet ve hukuk denilince, aklıma hemen polis dipçiği ve jandarma süngüsü, kişiyi anasından doğduğuna bin pişman ettiren sürgit operasyonlar, çocuk çığlıkları ve kadın iniltileri, demir kelepçeler ve tel örgüler, işkence merkezleri ve sorgu odaları, zindanlar ve idam sehpaları geliyor. Burjuva toplumunun geleneksel hukuk ve adalet pratiği sözkonusu olduğunda böyle düşünüyorsam ve düşüncelerimde yetersizlikler varsa, bunun kusuru bana ait değildir. Bunun sorumlusu yurdumuzu bir avlanma alanına çeviren ve insanımızı bir av unsuru olarak değerlendiren vahşi Türk sömürgeciliğidir.

Bir yerde adalet ve hukuktan söz edildiği zaman, elimde olmaksızın, II. Dünya Savaşının henüz yeni başladığı yıllara dönüyorum. O günlerin dayanılmaz acılarla yüklü tablosunu gözlerimin önünde canlandırıyorum. Kürt halkının acılı tarihine Dersim Katliamı olarak geçen o lanetli 'sel harekatı' bilinçli olarak tam da böylesi bir döneme denk düşürülmüştü. İki uzun yıl boyunca sürdürülen bu işgal harekatı sırasında, resmi rakamlara göre kırkbin, gerçekte ise bunun iki katına yakın Kürt insanı topluca katledilmişti.

Dersim'e karşı girişilen imha harekatı için neden böyle bir dönemin seçildiği rahatlıkla tahmin edilebilir. Bu yıllarda bütün dünya gözlerini özgür insanlığı yutmakla tehdit eden Hitler faşizminin üzerine çevirmişti. Hiç kimsede dönüp Kürdistan'da olan bitene bakacak hal kalmamıştı. Deyim yerindeyse, herkes boğazına değin kendi iç sorunlarına gömülmüştü. Saldırgan Hitler faşizminin yol açtığı bu derin kargaşa ortamı, sömürgeci Türk burjuvazisi için bir daha bulunmaz bir fırsat yaratmıştı. Bu ortamdan yararlanarak, uzun süreden beri ertelediği 'iç sorunlar'ını artık çözüme kavuşturabilirdi.

Bu yıllara gelindiğinde, Türk sömürgecileri hala Kürdistan'ın tamamına egemen olamamışlardı. Tarihte genellikle özgür yaşamış olan Dersim aşiretleri, o güne değin Türk Devletinin egemenliğini tanımamışlardı. Türk burjuvazisine göre, Dersim, mutlaka kesilip atılması gereken Kürdistan'daki son "çıban başı"ydı. Dönemin hükümeti, TBMM'ye 'Dersim Kanunu' adında bir yasa tasarısı sunmuştu. Tasarının gerekçeleri üzerinde konuşan İsmet İnönü, "İç işlerimizde ciddi bir sorun varsa o da Dersim olayıdır. İş bu çıban vücuttan kesilip atılmalıdır" diyordu. Bu tasarının onaylanmasıyla birlikte Dersim'in imhası için çalışmalar hızlandırılıyor; denizaşırı sömürgelerde görüldüğü gibi Dersim'e bir genel vali atanıyordu. Genel valilik koltuğuna Abdullah Alpdoğan adında bir general oturtulmuştu... Genel vali yasa koyma ve uygulama yetkisiyle donatılmıştı. Dersim artık kuşatma altındaydı. 1937 yılı gelip çattığında soykırım harekatı da başlatılıyordu.

1937 yılı baharıyla birlikte, hava kuvvetlerinin desteğindeki işgal birlikleri Dersim aşiretlerinin üzerine çullanmışlardı. İşgal ve imha harekatına kendi gerçekliğini yansıtan bir ad takılmış, adına "sel harekatı" denilmişti. Nasıl sel önüne çıkan her şeyi yıkıp geçer ve taş üstünde taş bırakmazsa, Türk ordusu da önüne çıkan her insanı kırıp geçmişti. Silahsız ve savunmasız insanlar, top güllesi ve kurşun yağmuruna tutulmuşlardı. Dersim'deki her yerleşim birimi, istisnasız tam bir mezarlık haline dönüştürülmüştü. Tutsak alınan bütün insanlar, yaşına ve cinsiyetine bakılmaksızın, gruplar halinde ağır makinalı tüfeklerin karşısına çıkarılmış; yüzlerce yerde yüzlerce insan topluca kurşuna dizilmişti. Tanrı'nın Musa'ya tebliğ ettiği söylenen "on emir" içinde yeralan "öldürmeyeceksin" buyruğu Dersim'de tersine çevrilmişti: Öldüreceksin!

> ***"...Düştükleri yeri cehenneme çeviren top güllelerinin ve ağır makinalı tüfeklerin namlularından fışkıran kurşunların değdiği yerde yeşeren uygarlık! Daracık bir alanda katledilen onbinlerce Kürt insanının cesetlerini çiğneyerek, insanlardan arındırılmış ıssız topraklara şeref bahşeden demokrasi! Ve bir tek sözcükte, öldüreceksin buyruğunda yerine getirilen adalet! İşte halkımızın tanışma bahtiyarlığına eriştiği çağdaş uygarlığın başlıca nimetleri bunlardı..."***

Kendi vatan toprakları üzerinde başına buyruk yaşamanın kadrini bilen özgür Dersim aşiretleri, özgürlük konusundaki anlayışları ne denli geri olursa olsun, düşmana teslim olmayı reddederek dağlara çekildiler. Hiç karşı koymaksızın, düşmanın kendilerini yok etmesine göz yummak yerine, direnerek ölmeyi tercih ettiler. Ancak yiğitlikte ölçü tanımayan bir direnme ruhuna sahip olmaları soykırımı durdurmalarına yetmedi. Elinde silahı olan bir kaç yüz aşiret insanı, sayıları yüzbinlerle hesaplanan düzenli işgal orduları karşısında ne kadar direnebilirdi? Öncüsüz ve örgütsüz olan bu insanlar, çağın modern askeri tekniğiyle donanmış düzenli ordular karşısında ne kadar dayanabilirlerdi? Dünya bir yana, kendi halkından bile tecrit edilmiş birkaç aşiret topluluğunun koca istila sürülerini geri püskürtmeleri mümkün olabilir miydi?

Çarpışan güçler arasındaki müthiş dengesizliğe karşın, Dersim'in yoksul köylüleri işgalci Türk ordusu karşısında iki uzun yıl boyunca hayran olunacak bir direniş sergilediler. Ve Dersim yenildi. Gerçekten insan yaşamına değer biçenler açısından, sonuç tam bir dehşet tablosuydu. Ellerinde silahı olan güçlerin verdikleri kayıplar çok azdı. Ama resmi rakamlara göre sivil halktan kırkbin kişi öldürülmüştü. Kısacası Dersim nüfusunun yarıya yakın bölümü imha edilmişti. 1938 yılı sonbaharı gelip çattığında yaralı ele geçirilen, teslim olan ve hayatta kalan soykırım artıkları, Orta ve Batı Anadolu'nun çıplak bozkırlarına sürülmüşlerdi. Toprak insanlardan arındırılmış ve Dersim'in büyük bölümü "yasak bölge" ilan edilmişti. En acı olanı, Dersim'in kimliği değiştirilmiş; kendisine yeni bir ad, "Tunceli" adı takılmıştı. Dersim Katliamı sonucunda, sömürgeci Türk devleti artık Kürdistan'ın tamamına egemen olmuştu.

Kuşkusuz anlatmaya çalıştığım bu olaylar sadece ve sadece yaşanan gerçeğin çok sınırlı ve yüzeysel bir izahıdır. O dönemin basınında yayınlanan ve sömürgeci Türk devletinin zaferini anlatan bir karikatür görmüştüm. Karikatürde ateşlenmiş bir top, top güllesinin değdiği yerde havaya kalkmış bir toz bulutu ve bulutların üstünde korkudan ağzı açılmış ve sarığı düşmüş yaşlı bir Kürt köylüsü vardı. Karikatürün altında şöyle bir cümle yer alıyordu: "Aç gözünü, açarız gözünü!" Yağdırdığı top gülleleri ve kurşun yağmuruyla Türk ordusu insanlarımızın gözlerini uygarlığa açıyordu! Türk burjuvazisine göre, Dersim'de yaşayan insanlar "vahşiydi". O kendilerini uygarlıkla tanıştırmak istiyor, ancak bu "vahşiler" reddediyorlardı. Bu yüzden şiddet uygulamak zorunlu hale gelmiş, bu nedenle "sel harekatı"na başvurulmuştu. İyilikle yola gelmeyen azarlanacak, azardan anlamayanlara kötek atılacaktı. Başka çıkar yol yoktu. Dersim bu sonucu hak etmişti!

Düştükleri yeri cehenneme çeviren top güllelerinin ve ağır makinalı tüfeklerin namlularından fışkıran kurşunların değdiği yerde yeşeren uygarlık! Daracık bir alanda katledilen onbinlerce Kürt insanının cesetlerini çiğneyerek, insanlardan arındırılmış ıssız topraklara şeref bahşeden demokrasi! Ve bir tek sözcükte, "öldüreceksin" buyruğunda yerine getirilen adalet! İşte halkımızın tanışma bahtiyarlığına eriştiği çağdaş uygarlığın başlıca nimetleri bunlardı.

Türk ordusunun Dersim'de giriştiği soykırım harekatının dehşet saçan yönünü daha da ağırlaştıran şey, katledilen sivil insan sayısının yüksekliği kadar, halka reva görülen insanlıkdışı uygulamalardır. Kadınlara toplu tecavüz, namusunu korumak için canına kıymış kadınların ve genç kızların soğumuş cesetlerinin bile ırzına geçilmesi, hamile kadınların karınlarının deşilip gün yüzü görmemiş bebelerinin süngülerin ucunda sallandırılması, insanların sığındıkları mağaraların ağızlarının betonlanması ve içerdekilerin ölüme terkedilmesi, toplu imhaların ardından cesetlerin biraraya getirilerek üzerine benzin dökülüp yakılması, kelle avcılığının örgütlendirilerek başlıbaşına bir meslek haline getirilmesi, talan ve yağma gibi hayvanca uygulamalar bunlardan yalnızca birkaç tanesidir. Namusların leke sürülmesini istemeyen yüzlerce ve yüzlerce gelin ve genç kız, bu hayvanlaşmanın hedefi olmamak için, kendilerini yalçın kayalardan ölümün kucağına atmışlardır. Yanan ateşle Türk askeri arasında kalan küçük çocuklar, kendilerini ateşe atmayı tercih etmişlerdir. İnanıyorum ki, ne Güney Amerika'nın İnkaları ve Aztekleri, ne Kuzey Amerika'nın yerli kabileleri, ne Afrika kıtasının karaderili insanları, ne de Deir Yassin türünden katliamlar yaşamış olan Filistin halkı, Dersim aşiretlerinin tanık oldukları uygulamalara tanık olabilmiştir. Dersim soykırımı, insanlık tarihinde görülen vahşet tablolarının en acılı ve en ürkütücü olanlarının başında gelmektedir.

İşte burjuva toplumunun geleneksel adalet ve hukuk anlayışıyla bunun pratiğine güvensizce yaklaşmanın başlıca nedenlerinden biri budur. Bu sadece benim için değil, yurtsever her Kürt insanı için geçerli olan bir olgudur. Açıkçası, düzenin her açıdan egemen sınıflardan yana olan yasalarla çizilmiş meşruiyet sınırları içinde, sömürü güçlerinin egemenliğini güvence altına alan ve bu egemenliği ezilen sınıflara karşı koruyan hukuk kurallarına kesinlikle güven duymuyorum. Böyle davranmakta sonuna kadar haklı olduğumu biliyorum. Bizim ülkemizde en vahşi soykırımlar uygarlık ve adalet bayrağı altında gerçekleştirildi. Silahsız ve savunmasız yüzbinlerce çocuk, yaşlı ve kadın uygarlık ve adalet adına kendi öz topraklarından koparılıp tanımadıkları diyarlarda mecburi iskana tabi tutuldu. Kürt halkının en seçkin evlatları, "adalet mülkün temelidir" yaftalarının asılı olduğu mahkeme salonlarında ölüm cezalarına çarptırıldı. Sonuçta hukuk ve adalet ülkemizde korku ve sefaletin birer sembolü haline geldi.

Mevcut olanın değişmezliğini savunan hukuk gericiliğin hizmetindedir!

Kuşkusuz bu gerçekliği bilimsel açıdan da izah etmek mümkündür. Her sömürücü egemen sınıf, bir kez iktidar aygıtını eline geçirdikten sonra kendi kurduğu düzenin meşruiyetini bütün topluma benimsetmeye çalışır. Herkesi kendi düzeninin sonsuzluğuna inandırmak ister. Bunun en adil düzen olduğunu vaazedip durur. Düzenin esenliği açısından yapılmasında sakınca gördüğü şeyleriyse suç olarak tanımlar. Her suç için değişik yaptırımlar öngörür. Bunlar için çeşitli yaptırımlar saptar. Elbette meşru ile gayri-meşru olanın ayırdedilmesinde esas alınan ölçü, egemen sınıfın ekonomik ve politik çıkarlarıdır. Çıkarların tehlike ile karşılaşması ölçüsünde yaptırımlar da artar veya azalır. Egemen sınıfın maddi temeli ne denli zayıf ve buna karşılık ezilen sınıfların devrimci muhalefeti ne denli güçlüyse, bu yaptırımlar da o denli ağır olur.

Günümüzde burjuva egemen güçler kendi düzenlerini sağlama bağlayacak yasal düzenlemeleri gerçekleştirme yoluna gitmişlerdir. Bu temelde yaşamın birçok alanına ilişkin yasalar çıkarmışlardır. Bunların en önemlileri tepede anayasadır, ceza yasasıdır, medeni yasadır, borçlar yasasıdır, siyasal partilerin kuruluşu ve çalışmalarını düzenleyen yasalardır, şudur-budur. Her ülkedeki burjuva egemen sınıfın yasalarını uygulatacağı kurumları ve adamları vardır. Mahkemeler ile burada görev yapan yargıçlar ve savcılar bunlar arasındadır. Bu adamlar parmaklarını kalın yasa kitaplarının sayfaları arasında dolaştırarak, istedikleri maddeyi bulup sanıkların yüzüne okuyacaklar; düzenin meşruiyet sınırlarını aşan kişilere hadlerini bildirerek, onları demir parmaklıkların gerisine atacaklar; ardından biraz da başkalarına ibret olsun diye kalın yasa kitabında öngörülen en ağır hapis cezasına çarptıracaklardır.

Bu adamlar ellerine adalet terazisini alıp ilk göreve başladıklarında henüz gençlik sınırlarının dışına çıkmamışlardır. Ancak akışını kararlılıkla sürdüren zaman, onların ömürlerini de birlikte sürüklemiştir. Artık gençlik dönemlerindeki dış görünümlerinden eser kalmamıştır. Saçları bembeyaz olmuş, belki de bastonla yürür duruma düşmüşlerdir. Tutukladıkları insanlar karşısında eskisi gibi sesleri tok çıkmamakta, ses tonları tehdit eder bir biçim alamamaktadır. Cübbeleri solmuş, eski parlak renklerini yitirmiştir. Parmaklarının önünde devrilen yasa kitapları bile bir hayli yıpranmıştır. Yalnızca bir tek şey değişmemiş; kalın kitapları süsleyen yasa maddeleri kutsal kitabın sözleri gibi hep aynı kalmıştır.

Doğada ve toplumda hiçbir şey durağan değildir. Bizi çevreleyen bütün şeylerde, hareket ve değişmenin varlığı diyalektiğin esasını oluşturmaktadır. Doğayı, insanlık tarihini ya da kendi düşünsel faaliyetlerimizi bir incelemeye tabi tuttuğumuzda gördüğümüz ilk şey, bütün şeylerin hareket halinde oluş ve geçiş durumunda bulunduğu bir tablodur. İçiçe geçmiş sonsuz ilişkiler, etkiler ve karşı etkiler tablosu.

Kısacası madde hareket demektir. Mutlak olan harekettir. Her şey sürekli bir gelişme ve değişme halindedir. Sürekli hareket halinde olma ve yenilenme biçiminde kendini ortaya koyan bu yasa, toplumu da değişikliğe zorlar. Kuruluş aşamasında düzen için belli bir uygunluk arzeden yasal düzenlemeler, değişme ve gelişme ile birlikte toplumu sıkıştırmaya başlar. Bu durum, aynı elbisenin hiç değiştirilmeksizin yaşantısının bütün aşamalarında aynı kişiye giydirilmek istenmesine benzetilebilir. Deyim uygunsa, toplum başlangıçta küçük bir çocuğa benzemektedir. Kendisine dikilen elbiseler fazla yakışmasa da vücuduna örtebilmiştir. Ancak toplum da insan gibi hiçbir zaman yerinde saymaz. Toplum, kalın yasa kitaplarının sayfalarını dolduran yasa maddelerine benzemez. Tıpkı insan gibi toplum da çocukluktan delikanlılık dönemine atlar. Oradan olgun ve yaşlılık aşamasına adım atar. Günü geldiğinde yerini bağrında olgunlaşan yeni bir topluma terketmek üzere ölüm döşeğine yatar.

> ***"...Ne var ki, toplumu kaskatı bir cendere içine alıp sıkıştırarak posasını çıkarmaya benzeyen bu durum, yasa koyucu uygulayıcının umurunda bile değildir. Onun gözleri toplumda yaşamakta olan gerçekliği değil, sadece ve sadece çıktığı kürsünün üstünde değişmez tanrı kelamı gibi duran kara kaplı yasa kitabını görmektedir. O kulaklarını; ben artık bu elbiseyi giymek istemiyorum, bunun yerine bana kefen giydirseniz daha iyidir diye haykıran milyonların sesine tıkamıştır. Onun bütün inancı mutlak değişmezliktir..."***

Ama düzen sahipleri, sözcüleri ve silahlı muhafızları, toplumu hala küçük bir çocuk olarak görmekte

ısrar ederler. Çocukluk günlerinin o eskimiş daracık elbiselerini bedence serpilip gelişmiş delikanlıya giydirmeye çalışırlar. Durum böyle olunca, patlayan o daracık elbiselerin içinden toplumun bütün kusurları ve ayıpları sırıtır. Toplumun bu ayıbı, gerçekte değişmenin zorunluluğunu görmezlikten gelen egemen sınıfların ayıbıdır.

Ne var ki, toplumu kaskatı bir cendere içine alıp sıkıştırarak posasını çıkarmaya benzeyen bu durum, yasa koyucu uygulayıcının umurunda bile değildir. Onun gözleri toplumda yaşanmakta olan gerçekliği değil, sadece ve sadece çıktığı kürsünün üstünde değişmez tanrı kelamı gibi duran kara kaplı yasa kitabını görmektedir. O kulaklarını, "Ben artık bu elbiseyi giymek istemiyorum, bunun yerine bana kefen giydirseniz daha iyidir" diye haykıran milyonların sesine tıkamıştır. Onun bütün inancı "mutlak değişmezlik"tir. Burjuva toplumunda düzenin yasalarını uygulamakla görevli her yasa adamı için, bu adeta bir alın yazısı gibidir.

Tıpkı suç gibi ayıp da göreceli bir kavramdır. Bu yüzden zamana ve zemine göre sürekli değişiklikler gösterir. Belli bir dönem için ayıp sayılarak kınanan bir davranış biçimi, başka bir tarihsel aşamada erdem düzeyine yükseltilerek kutsanabilir. Doğal olarak bunun tersi de geçerlidir. Örneğin, eski toplumlarda bir kadının birden çok erkekle evlenmesi normal bir olaydı. Bu sosyal ilişki tarzı, kurulu düzenin ahlak anlayışıyla bir uygunsuzluk oluşturmuyordu. Ama günümüzün ahlak anlayışı açısından bakıldığında, aynı ilişki biçimi hem ayıp hem de suç sayılmaktadır. Yine de bana göre en büyük ayıp, değişiklik isteyen bir toplum karşısında seyirci gibi davranmak ve yükselen değişiklik istemlerini görmemezlikten gelmektir.

Bu değerlendirmeme bağlı olarak, hakkımızda hazırlanan iddianame üzerine birkaç söz söylemek istiyorum.

Görülmekte olan bu siyasal yargılama davası için, sağlam temellere oturtulmuş bir iddianame hazırlanmakla, dram ya da trajedi niteliği taşıyan bir sahne eseri yazmak arasında ciddi farklılıklar bulunmaktadır. Sahne eserinin sahibi için birinci derecede önem taşıyan şey, çoğunlukla somut gerçekleri olduğu gibi yansıtmak değildir. Esasında onun sonuna değin gerçeklere sadık kalmak gibi bir kaygısı yoktur. Tiyatro yazarı, öncelikle hitap etmeye çalıştığı seyirci kitlesinin duyguları üzerinde etkide bulunmayı ve düşüncelerini yönlendirmeyi ilke edinir. Hele aynı adam bir de burjuva sınıf çıkarlarının sözcülüğüne soyunmuşsa, siyasal ihtiraslarını ve kaygılarını eserine olduğu gibi yansıtır. Bunun için gerçeğin bütünlüğünü gözardı eder. Gerçeğin sadece bir ya da birkaç yönünü ele alıp işler. Olayların ve olguların büyük bölümünün üzerinden atlar. Keyfince seçtiği olaylar arasında, sahne etkisi yaratacak biçimde bağlantılar kurar.

Buna karşılık, kişilerin temel hakları ve özgürlüklerinden yoksun kılınıp kılınmamaları gibi yaşamsal bir sorunun karara bağlanacağı yargılama olaylarında iddia makamının bazı gerçeklerin üzerinden atlamak gibi şairane bir özgürlüğü yoktur. İddia makamına böyle bir özgürlük tanınamaz, tanınmamalıdır. Israrla yineliyorum: Mahkeme salonunun bir tiyatro sahnesi, sanıkların birer sahne oyuncusu ve iddia makamının oyunun yönetmeni biçimine sokulması tehlikelidir. Sanık sandalyesine oturtulan insana figüranmış gibi davranılamaz. Mahkeme salonundaki bütün sözler ve davranışlar, kişilerin temel hakları ve özgürlüklerinin kaderi üzerinde etkide bulunacaktır. Eğer iddia makamı gerçek anlamda insan yaşamına saygı gösterilmesini istiyor, kişinin temel hakları ve özgürlüklerini koruyor ve onları saldırılar karşısında savunuyorsa, her koşul altında yaşamın gerçeklerine bağlı kalmalıdır. Suç olarak tanımladığı ve mahkum edilmesini istediği olguları nedenlerinden soyutlamamalı; neden ile sonuç ilişkisine doğru yaklaşmalıdır. Nedenlerinden söz etmeksizin yalnızca sonuçlardan yola çıkmak, dram sanatının tekniklerinden biridir. İddia makamının bu teknikten yararlanma hakkı yoktur. Gerçekler, sonuçlar nedenleriyle birlikte ele alındığı ve bu nedenler keyfi bir özgürlükle çarpıtılmadığı zaman, ancak o zaman gerçek olarak adlandırılma hakkını kazanabilir.

Bu konuyu biraz daha somutlaştırmaya çalışacağım. Peki, hazırlanan iddianamenin altında imzası bulunan sayın Rebmann, bunu kaleme aldığı zaman acaba böyle mi davranmıştır? Bundan emin değilim. Devrimci mücadeleler ve ulusal kurtuluş savaşları karşısındaki önyargılı tutumu, sayın Rebmann'ı somut gerçekliğin uzağına düşürmüştür. Sayın Başsavcı herkesçe bilinen ve tanınan bir insandır. Ancak kendisinin bu ünü, devrimci halk hareketlerine ve bu hareketlerin mensuplarına karşı öteden beri izlediği uzlaşmaz ve düşmanca tutumundan kaynaklanmaktadır. Sayın Başsavcının, herhangi bir sakınca görmeksizin Türkiye'deki 12 Eylül rejimi savcılarının devrimcileri ve yurtseverleri darağacına göndermek için hazırladıkları iddianameleri kopya etmesi bunun en açık kanıtıdır.

Hemen birkaç örnek sunayım: PKK'nin halk mahkemeleri kurduğu, masum insanları bu mahkemelerin karşısına çıkarıp ölüm cezasına çarptırdığı iddiası sayın Rebmann'ın buluşu değildir. PKK'nin kendi dışında yeralan sol örgütlere ve özellikle öteki Kürt örgütlerine düşmanca davrandığı, zor kullanarak kendi önderliğini bu örgütlere benimsetmeye çalıştığı ve bunun için gerektiğinde silaha sarılmaktan çekinmediği tezi de sayın Başsavcıya malledilemez. Aynı şekilde bu Partinin kendisinden ayrılan herkesi hain ilan ettiği ve bu gibi unsurları ölümle cezalandırdığı tarzındaki acıklı hikayelerin yayına giriş tarihi bundan 11 yıl öncesine dayanmaktadır. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın Partisi içinde tam bir diktatörlük kurduğu, kendisine rakip gördüğü herkesi tasfiye ettiği ve Parti içinde söz sahibi tek insan olduğu türünden göz yaşartıcı feryatlar, henüz PKK resmen kurulmamışken pazara sürülmüştür. PKK'nin hiçbir üyesinin Parti ortamında düşüncesini açıklama cesaretini bulamadığı ve buna teşebbüs edenlerin zorla sindirilip etkisizleştirildiği biçimindeki harika saçmalıklar, sayın Rebmann'ınkinden önce demokrasi aşığı Türk askeri savcılarının hazırladıkları iddianamelerin sayfalarını süslemiştir. Dolayısıyla iddia makamı yeni bir Amerika keşfetmiş gibi bu iddiaları ardarda sıralarken ya tam bir yanılgı içindedir, ya da Kürdistan'daki gelişmelerden yeterince haberdar olmayan dünya kamuoyunu yanıltmayı amaçlamıştır.

"...Aslında bu davanın adı Federal Almanya PKK-Apocular Davası olmalıydı ve gerçek de budur... Evet! Davanın adı mutlaka bu biçimde değiştirilmeli ya da böylesi bir davanın açılması reddedilmelidir... Bu dava, özgür dünya halkları ailesinin eşit ve saygın bir üyesi olmanın kavgasını veren Kürt halkına karşı açılmıştır. Eğer bu davanın görülmesine devam edilecekse, davanın adının değiştirilmesinde sonuna değin ısrarlı davranacağım..."

Kürdistan'da sıkıyönetim komutanlıklarının ve sömürge valisinin bildirileri, birer ölüm makinası gibi çalışan Türk askeri savcılarının iddianameleri, Özel Savaş Dairesi'nin psikolojik savaş aracı olarak basıp dağıttığı el ilanları, işkenceden kurtulmak için kardeşlerinin davasını satan zavallılara hazırlatılan itirafnameler ve faşizmin borazanı durumundaki çeşitli basın-yayın kuruluşlarının aşağılık propagandaları suçluluğumuzun kanıtlanması için başvurulacak araçlar olarak ele alınıyorsa, o zaman Federal Almanya'da yargılanmamız gereksizdir. Federal Almanya Cumhuriyeti yargı organlarının böyle bir zahmete katlanmamalarını dilerim. Türk askeri savcılarının, aynı gerekçelerden yola çıkarak birçok arkadaşımın ve benim hakkımda dava açtıklarını belirtmeliyim. Bunun için iki ayrı yerde dava açmanın gereği yoktur. Bari içimizden bazıları Türk devletine teslim edilsin de bizleri onlar yargılasın.

Sayın Rebmann'ın hazırladığı iddianamede ileri sürdüğü iddiaları Türk faşist savcılarından ödünç aldığı açıktır. Çorbanın pişirilmesi için gerekli olan malzeme ile bu çorbanın nasıl pişirileceğine ilişkin reçetenin sahipleri Ankara ve Brüksel'de oturmaktadır. Bunun kanıtlanması o denli zor bir şey değildir. Buna karşılık, gündeme getirilen bu davanın adı yanlış konulmuştur. "Ali Aktaş ve diğerlerine karşı dava" adı gerçeği yansıtmamaktadır. Aslında bu davanın adı "Federal Almanya PKK-Apocular Davası" olmalıydı ve gerçek de budur.

Evet! Davanın adı mutlaka bu biçimde değiştirilmeli ya da böylesi bir davanın açılması reddedilmelidir. Davanın adının değiştirilmesi halinde, en azından amacını gizlemeye çalışan bir gücün karşısında değil, dobra dobra ortaya çıkan bir Kürt düşmanlığının karşısında bulunduğumuzu anlayacağız. Bu davanın PKK'ye karşı değil, onun bünyesindeki terörist bir gruba karşı açıldığı ima edilmektedir. Gerçekte ise bu dava doğrudan doğruya PKK'ye karşı açılmıştır. Burada yargılanarak mahkum edilmek istenen 17 Kürt yurtsevери değil, PKK ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bu dava Kürdistan'da düşürülen insanlığı yeniden ayakları üzerinde oturtan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı açılmıştır. Bu dava, özgür dünya halkları ailesinin eşit ve saygın bir üyesi olmanın kavgasını veren Kürt halkına karşı açılmıştır. Eğer bu davanın görülmesine devam edilecekse, davanın adının değiştirilmesinde sonuna değin ısrarlı davranacağım. Sayın Rebmann, haklarında dava açtığı güçlerin sanık sandalyesine oturtulan 17 yurtsever değil, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile bu mücadelenin öncüsü PKK olduğunu itiraf etmek zorundadır.

Bizler Türk devletinin ekonomik, sosyal, siyasal ve diplomatik çıkarlarını "iç düşman" olarak tanımlanan devrimci güçlere karşı koruyan NATO'ya bağlı siyasal güçlerin değil, tarafsız bir yargı organının karşısında bulunduğumuzdan emin olmalıyız. NATO içinde yeralan herhangi bir ülkenin yönetimi, Ortadoğu'daki jeopolitik ve stratejik konumu nedeniyle, Türk devletini gözükara bir biçimde savunabilir. Bu desteğini en uç noktasına değin vardırarak, bize karşı Türk generalleriyle aynı ağzı kullanabilir. "İç düşman"ın ezilmesi için sayısız yol, yordam ve yöntem önerebilir. Uzmanlar göndererek sürdürülen bastırma ve imha çabalarına fiilen katılabilir. Bunu doğal karşılıyoruz. Pratikte işleyen de budur. Bu tür bir yaklaşım, NATO'nun kuruluş amaçları ile tam bir uygunluk içindedir. Buna karşılık, NATO üyesi bir ülkenin savcısı da olsa, bir hukuk adamının bu biçimde davranmaya hakkı yoktur. O faşist Türk savcılarıyla aynı ağzı kullanamaz. Peki, kullanırsa ne olur? Cevabını kendim vereyim: İddia makamı Türk faşist savcılarıyla aynı ağzı kullanırsa ve savaş açtığı örgütün terörist bir örgüt olduğunu kanıtlamak için ihtiyaç duyduğu iddiaları bu güçlerden ödünç alırsa, açılmasına öncülük ettiği bu dava hukuksal bir dava olmaktan çıkar. Son derece zayıf olan meşru dayanaklarını tamamen yitirir. Bir siyasal dava, haklı bir ulusal kurtuluş mücadelesine yöneltilmiş bir siyasal tavır alış biçimine dönüşür.

"...Havalandırmaya çıkışta ve havalandırma dönüşünde çırılçıplak soyulmaya zorlandık. Her gün hücremiz arandı; eşyalarımız altüst edildi. Gece yarısına kadar söndürülmeyen ve kızgın çöl güneşi gibi kişiyi serseme çeviren elektrik lambasının keskin ışığı altında aşağılık bir psikolojik terörle yüzyüze bırakıldık. Kürtçe ve Türkçenin dışında başka dil bilmediğimiz halde, adeta alay edercesine, elimize UKW ve KW dalgaları iptal edilmiş radyolar tutuşturuldu..."

Tutuklanışımızdan önce ve tutuklanmamızın ardından yaşanan gelişmeler, iyi planlanmış bir "özel savaş" gerçekliği ile karşı karşıya bulunduğumuzu doğrular niteliktedir. Federal Başsavcılık kurumu, bu süreç boyunca adeta bir özel savaş kurmayı gibi hareket etmiştir. İşgal edilen adli mevki ve hukuk, bu savaşı başarıyla yürütmenin iki ideal aracı olmuştur. Daha öncekilerini hesaba katmıyorum. Bizler tutuklandıktan sonra, sayın Rebmann bir dizi basın toplantısı düzenlemiştir. Basın toplantılarının amacı bellidir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile bu davanın sanıkları aleyhinde geniş bir kamuoyu oluşturulmak istenmiştir. Sayın Rebmann PKK'yi tehlikeli gördüğü örgütlerin başına yerleştirmiş, böylelikle bu davanın sanıklarını mümkün olan en ağır hapis cezalarına çarptırmanın zeminini döşemeye çalışmıştır. Kendisinin ne ölçüde başarılı olduğu bu davada karar açıklandığında ortaya çıkacaktır.

Savunma hakkımız saldırıya uğramıştır!

Davanın özüne ve içeriğine uygun olarak, iddia makamına "evleri ateşe verme" yetkisi tanınmış, buna karşılık sanıklar "çıra yakma" olanağından bile yoksun bırakılmıştır. Savunma hakkımız kuşa çevrilmiş; savunmamızı hazırlamamız için gerekli koşullar nerdeyse tümden ortadan kaldırılmıştır. Bir yandan zorunlu her türlü belge, bilgi ve dökümanın elimize geçmesini yasaklayarak, öbür yandan ağır psikolojik terör koşullarına mahkum edilmemiz sağlanarak, duruşma salonunda birer sağır-dilsiz gibi davranmamız hedeflenmiştir.

Bizler, hazırlanan iddianamenin elimize ulaşmasından hemen sonra alınan yeni bir karar sayesinde insanlık onuru ile bağdaşması olanaksız ve aşağılayıcı uygulamalara hedef olduk. Gardiyanların asık çehreleri dışında, insan yüzlerini görmemiz yasaklandı. Eskiden varolan günde bir saatlik havalandırma hakkımız dahi gaspedildi. Tatil günleri ile Cumartesi ve Pazar günü havalandırmaya çıkarılmaz olduk. Günün 24 saati boyunca, daracık ve havasız bir hücrenin içinde tutulduk. Havalandırmaya çıkışta ve havalandırma dönüşünde çırılçıplak soyulmaya zorlandık. Her gün hücremiz arandı; eşyalarımız altüst edildi. Gece yarısına kadar söndürülmeyen ve kızgın çöl güneşi gibi kişiyi serseme çeviren elektrik lambasının keskin ışığı altında aşağılık bir psikolojik terörle yüzyüze bırakıldık. Kürtçe ve Türkçenin dışında başka dil bilmediğimiz halde, adeta alay edercesine, elimize UKW ve KW dalgaları iptal edilmiş radyolar tutuşturuldu. Kişi hak ve özgürlüklerinin yılmaz savunucuları olan sayın hukuk adamları, bu kararları aldıkları zaman, bunların hangi anlama geldiğini çok iyi biliyorlardı. UKW ve KW iptal edilince, geriye kalan orta ve uzun dalga boylarında Türkçe yayın yapan hiçbir radyo istasyonu kalmıyordu. Zaten kendilerinin amacı da buydu. Çünkü onlar sanıkların dış dünya ile bütün bağlantılarını koparmak istiyorlardı. Basın özgürlüğüne yönelen tehditlere karşı kendilerini siper eden aynı hukuk adamları, üç gazete (Hürriyet, Tercüman, Milliyet) ve bir dergi (Nokta) dışında kalan gazete ve dergilere abone olmamızı istemiyorlardı. 12 Eylül faşizminin en civcivli günlerinde bile yayınını sürdürebilen Cumhuriyet gazetesi sakıncalı yayınlar arasına sokuluyordu. Köln'de yasal yayın yapan bir ticari kuruluş olan Agri Yayınevi'nin çıkardığı kitapların tamamı, düşünce özgürlüğünü dillerinden düşürmeyen bu yasa adamlarınca kara listeye geçiriliyordu. Serxwebûn ve Berxwedan gazeteleri ad verilerek yasak yayınlar kapsamına alınıyordu.

"...Bizler tutuklandıktan sonra, sayın Rebmann bir dizi basın toplantısı düzenlemiştir. Basın toplantılarının amacı bellidir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile bu davanın sanıkları aleyhinde geniş bir kamuoyu oluşturulmak istenmişti. Sayın Rebmann PKK'yi tehlikeli gördüğü örgütlerin başına yerleştirmiş, böylelikle bu davanın sanıklarını mümkün olan en ağır hapis cezalarına çarptırmanın zeminini döşemeye çalışmıştır. Kendisinin ne ölçüde başarılı olduğu bu davada karar açıklandığında ortaya çıkacaktır..."

Duruşmalarımızın başlayacağı günlerin giderek yaklaştığı ve savunma hazırlıklarımızı tamamlamamız gerektiği bir dönemde,

ancak açık baskı rejimlerinde görülebilen bu uygulamalara neden gerek duyuldu? Sayın yasa adamlarının bizlere karşı sıkıyönetim ilan etmelerinin anlamı neydi? Neden bizi Afrika'nın balta girmemiş ormanlarında yakalanıp hayvanat bahçesine kapatılan vahşi sırtlanlarla bir tutuyorlardı? Ulusal kimliğimize ve politik kişiliğimize bu denli gözükara bir biçimde saldırmaları hangi zorunlu gerekçelere dayanıyordu?

Bunlar mutlaka yanıtlanması gereken sorulardır. "Kaçma" ya da "kaçırılma"mızın ve başkalarının dışardan bizimle yasadışı yollardan ilişki kurmalarının olası olduğu varsayımıyla bu tür uygulamalara gereksinim duyulduğu tarzındaki açıklamalar gerçeklere aykırıdır. Fethedilmez kaleler gibi tahkim edilmiş hücrelere atılmamızın, yakınlarımızla görüşme olanağının elimizden alınmasının, radyodan haber dinleme olanağımızın gaspedilmesinin, çeşitli gazete ve dergilere abone olmamızın sakıncalı bulunmasının, şahsi eşyalarımızı hücremizde bulundurmamıza karşı çıkılmasının, elektrik lambasını içerden açıp kapama olanağından yoksun kılınmamızın, Cumartesi ve Pazar günleri havalandırmaya çıkarılmayışımızın, avukatlarımız ve yakınlarımızla cam bölmeli odalarda görüştürülmemizin, öbür tutukluların yararlandıkları pek çok hakdan muaf tutulmamızın belirtilen gerekçelerle ne tür bir bağlantısı olabilir? İddianamenin elimize geçmesinden önce de "kaçma" veya "kaçırılma" olasılığı yok muydu? Böyle bir tehlike iddianame teslim edildikten sonra mı ortaya çıktı? Kimler buna inanabilir?

Maruz bırakıldığımız insanlıkdışı uygulamaların izahı için ileri sürülen gerekçelerin hiç birinin mantıksal dayanağı yoktur. Bir yandan üzerimizde aşağılık bir psikolojik terör ve işkence uygulamanın, öbür yandan savunma hazırlığına hizmet edebilecek her türlü materyali edinmemizin yasaklanmasının izahı bu olamaz. İşte bu noktada "çıra yakma" olanağından bile yoksun kılınmamız olgusu daha büyük bir anlam kazanmaktadır. Bu uygulamalardaki amaç, savunma hakkımızın kısıtlanması ve hatta tamamen ortadan kaldırılmasıdır. Hakkımızda hazırlanan iddianamenin üzerine oturtulduğu mantık bellidir. İddia makamı gizlemeye gerek duymadığı bir öfke ile bütün nefretini PKK'nin üzerine kusmuştur. Partimiz karalanmış; Partinin iç işleyiş düzeni çarpıtılmış, Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN bir müstebit insan olarak tanımlanmıştır. Partimizin programının tahrif edilmesinde bile herhangi bir sakınca görülmemiştir. Bağımsız, Birleşik ve Demokratik bir Kürdistan yerine, PKK'nin Türkiye'nin "Doğu ve Güneydoğu bölgelerinde komünist bir Kürt devleti" kurmayı amaçladığı iddia edilmiştir. Bütün bu iddialar nerdeyse sözcüğü sözcüğüne 12 Eylül rejimi savcılarının iddianamelerinde de mevcuttur.

Bu davada yargılanacak insanların birçoğu Kürdistan İşçi Partisi'nin üyesidir. Dolayısıyla, bu insanların, kendi örgütlerini, —bunlar bu davanın açılmasını sağlayan iddia makamından gelse bile—, dışardan yöneltilmiş haksız ve mesnetsiz karalamalara karşı savunmaları en doğal haklarıdır. Bu hakkın kullanılması nasıl mümkün olabilir? Açıktır ki, ancak Partimizin görüşlerini yansıtan çeşitli kitap ve belgelere başvurarak bu hakkımızı kullanabiliriz. Ne var ki, böyle bir olanak elimizden alınmıştır. Savunma hakkımız kaba bir biçimde çiğnenmiştir. Agrî Yayınevi'nin bütün yayınlarının yasak yayınlar listesine alınması, kendi başına bunun en açık kanıtıdır.

4 Kasım 1950 tarihli, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerinin Korunmasına İlişkin Sözleşme adında bir belge var. Onaylayan devlet açısından bütün hükümleri bağlayıcı olan bu belgenin altında FAC'ın imzası da bulunmaktadır. Sözkonusu belgenin bir maddesinde, her sanığın "savunmasını hazırlamak için gerekli zamana ve kolaylıklara sahip olma" hakkının bulunduğu belirtilmektedir. Bu maddede yer alan "kolaylıklar" sözcüğünden anlaşılması gereken şey nedir? "Kolaylık", iddianamenin sanıklara teslim edilmesiyle birlikte, kendilerini yalnız başlarına bir hücreye kapatmak ve ellerine kalem-kağıt tutuşturup "buyur, savunmanı hazırla" demek midir? İddia makamının değil, sanığın haklarını ve çıkarlarını gözeten ve sanık lehine yorumlanması gereken bir madde böyle mi yorumlanmalıdır? Bu yasa maddesi karşısındaki gerçekliğimiz nedir?

İşkence bir insanlık suçudur!

Tutukluluğumuz süresince saldırıya uğrayan yalnızca savunma hakkımız değildir, ulusal kimliğimiz ve politik kişiliğimizdir. Yoğun bir

> ***"...Kişisel açıdan hiçbir kaygım yoktur ve olamaz. Bunun için, mahkemeden 'beni tahliye edin' gibi bir istemde bulunmadım ve bulunmayacağım. 'Beni beraat ettirin' demeyeceğim. Çünkü suç işlemediğimi, işlemediğimizi biliyorum. Eğer iddia edildiği gibi, 'toplumun selametini bozan' davranışlarda bulunmuş olsaydım, böyle bir şey mümkün olabilirdi. O zaman, 'Bu defaya özgü olmak üzere beni affedin, bir daha aynı suçu işlemeyeceğim' diyebilirdim..."***

psikolojik terör ve işkence sonucunda ulusal kimliğimizi yitirmemiz ve politik kişiliğimizden soyunmamız istenmiştir. Bu uygulamalarla karşımıza nerdeyse örnek insan diye çıkarılan polisin hizmetindeki bir-iki karaktersiz zavallının düzeyine düşürülmemiz hedeflenmiştir. Polise ifede vermeyi kabul etmediğimiz ve emperyalizm hizmetine girmiş insan taslakları olmayı reddettiğimiz için, bizden hesap sorma yoluna gidilmiştir. Türkçenin dışında bir yabancı dil bilmeyişimiz ve en basit sorunlarımızı bile açıklama olanağından yoksun oluşumuz, bize karşı kaba bir baskı ve sindirme aracına dönüştürülmüştür.

Belki de bize babamızın evinde olmadığımızı, cezaevinde olduğumuz hatırlatılacaktır. Doğrudur. Adı üstünde, tutukluyuz. Özgür bir insanla aynı koşullarda bulundurulmayı bekleyemeyiz. Tutukluluğumuz sürüp gittiği müddetçe yaşamın her alanında bir dizi kısıtlamalar ve yasaklarla karşılaşacağız. Bunu doğal karşılıyor, doğal buluyoruz. Ancak bir insan olarak, ulusal kimliğimize ve politik kişiliğimize karşı saygılı olunmasını, insan haklarının çiğnenmemesini, uluslararası hukukun bize tanıdığı hakların gaspedilmemesini istemek durumundayız. Bizim için bu hem bir hak hem de bir görevdir. Kimliğimizin üzerine yapıştırılan o uğursuz terörist etiketi, haklarımızın çiğnenmesinin gerekçesi olamaz. İddia makamının birçoklarına dehşet veren böyle bir ünvanla bizi taltif etmesi, üzerimizde çirkin, aşağılık ve onur kırıcı bir psikolojik terör ve işkencenin denenmesini haklı çıkaramaz. İşkence altında olduğumuz bir gerçektir. Bunun için ayak tabanlarımdaki falaka izlerini gösteremeyeceğim. Eğer işkenceden yalnızca falaka ve elektrik şoku anlaşılıyorsa, bu tür bir işkencenin yol açtığı fiziki tahribatı ortaya koyamayacağım. O zaman, bana, işkence denildiğinde fiziksel zorbalığın akla geldiği, psikolojik baskı ve terörün işkenceden sayılamayacağı mı söylenecektir? "Bizim cezaevlerimizde hiçbirinize sopa çekilmedi, polisimiz vücudunuzun en hassas noktalarına elektrik şoku vermedi. Türk polisine yakalansaydınız, bir mevsim boyu işkence görür ve ananızdan doğduğunuza pişman olurdunuz" mu denilecektir?

Kendi payıma, Türk polisinin eline düşüp işkencenin en delirtici biçimlerine tanık olmayı, FAC cezaevlerinde onur kırıcı koşullar altında tutulmaya tercih ederdim. Bunu bütün içtenliğim ve açık yürekliliğimle söylüyorum. Orada hiç olmazsa işkence ile yüklü geçen doksan günün ardından, kendi dava arkadaşlarımla bir araya gelirdim. Bir politik tutuklu olarak, özlemini çektiğim yoldaşlarımın arasına katılırdım. Kendileriyle ortak savunma hazırlama ve haklı davamızı birlikte savunma olanağım olurdu. Günde bir değil birkaç saatliğine havalandırmaya çıkardım. Acemi tamirciler gibi radyomun üzerinde oyun oynanmaz, haber dinlemeye yarayan bu araç boş bir konserve kutusuna çevrilmezdi. Piyasada satılan kitap, gazete ve dergileri edinme olanağım doğardı. Cezaevi memurları dışında insan yüzlerini görmem yasaklanmaz, insan sohbetlerinden yoksun bırakılmazdım. Bütün tutukluluk süresi boyunca tek başına daracık ve havasız bir hücreye hapsedilmezdim. Her defasında bir yığın hakarete uğrasalar da, yakınlarımla görüşme hakkım elimden alınmazdı. Kişiliğimi ve onurumu korumak için doğal ve insani eylem biçimlerine yöneldiğim zaman, savcılar ve yargıçlar, "psikolojik hastalar bölümüne yollayın ve takattan kesildiği zaman serumu takın" türünden fetvalar çıkarmazlardı. Ve en önemlisi, insanı insan yapan özelliklerin başında gelen dilimi konuştururdum. Düşmanlarım dilimi bıçakla kesip atıncaya kadar, bir an için bile olsa bu silahımı kullanmaktan geri durmazdım.

Bu söylediklerimden halkımın kasaplarını aklamaya çalıştığım ve FAC cezaevlerindekine oranla Türk zindanlarındaki durumun daha iyi olduğunu savunduğum sanılmasın. Türk burjuvazisi ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda son derece geri kalmıştır. Buna bağlı olarak, tutukladığı devrimciler ve yurtseverler üzerinde işkencenin en ilkel ve en hayvani biçimlerinin denenmesine öncelik tanımaktadır. Daha inceltilmiş ve modern diye tanımlanan psikolojik terör ve işkence yöntemleri bir bakıma tali planda kalmaktadır. Bu yöntemlerin anası Türk burjuvazisi değil, emperyalist güçlerdir. Özellikle Alman ve ABD emperyalistleri bu tür yöntemleri çeşitlendirmek ve uygulamakta uzmanlaşmışlardır. Doktor Mengele gibi uzmanları vasıtasıyla tutuklular üzerinde sayısız deneyler gerçekleştiren Hitler, Alman burjuvazisine zengin bir deneyim birikimi bırakmıştır. Kendi yenilgisi ile sonuçlanmış olsa bile, Vietnam pratiği ABD emperyalistlerini bu yöntemlerin baş uzmanı düzeyine yükseltmiştir. Reinhardt Gehlen'in İkinci Dünya Savaşı'nın ardından yeniden biçimlendirdiği CIA'nın en büyük marifeti, emperyalizmin işbirlikçilerini ve kuklalarını özel savaş yöntemleri konusunda eğitmektir. Türk faşist sömürgecileri CIA'dan aldıkları dersleri kendi tarihsel deneyimleriyle birleştirerek bu işin üstesinden gelmeye çalışmaktadır. Türk burjuvazisi bu alanda sadece adı geçen iki uzman öğretmenin başarılı bir öğrencisi olabilir.

"Bir suç işlemekten sanık herkes, savunması için kendisine bütün güvencelerin sağlanmış bulunduğu açık bir yargılama ile yasaya göre suçlu olduğu kanıtlanmadıkça suçsuz sayılır." Bu, hukukun en basit, ama aynı ölçüde de en canalıcı ilkesidir. Oysa bu davada sözkonusu ilke buzdolabına kapatılmıştır. Bu davada yargılanan insanlara sanık değil suçlu muamelesi yapılmıştır. Bu durum savunmamız beklenmeden hakkımızda kesin kararlara ulaşıldığını göstermektedir. Kanım odur ki, insanlığın sempati ve desteğini kazanan meşru ve haklı bir ulusal kurtuluş hareketinin sıra neferleri oluşumuz, önceden biçilmiş cezalara çarptırılmamızı engelleyemeyecektir. Sanık sıfatıyla maruz bırakıldığımız uygulamalar, böyle bir olasılığa güç kazandırmaktadır. Doğal olarak, sonuçta geleneksel adalet ve hukuk ilkeleri ile bunların uygulanış biçimine güvenmemekte ne denli haklı olduğum bir kez daha doğrulanmaktadır.

Sevgili Dost! Burada kendimi zemzem suyu ile yıkanmış tertemiz bir kişi olarak gösterme, mümkün olan en az ceza ile veya hiç ceza almadan işin içinden sıyrılmaya çalışma gibi bir çabamın olmadığını açıklamalıyım. Bunu mahkeme salonunda da açıklayacağım. Kişisel açıdan hiçbir kaygım yoktur ve olamaz. Bunun için, mahkemeden "beni tahliye edin" gibi bir istemde bulunmadım ve bulunmayacağım. "Beni beraat ettirin" demeyeceğim. Çünkü suç işlemediğimi, işlemediğimizi biliyorum. Eğer iddia edildiği gibi, "toplumun selametini bozan" davranışlarda bulunmuş olsaydım, böyle bir şey mümkün olabilirdi. O zaman, "Bu defaya özgü olmak üzere beni affedin, bir daha aynı suçu işlemeyeceğim" diyebilirdim. Hayır, bu dava bizler suçlu kişiler olduğumuz için açılmadı. Genelde emperyalist-kapitalist sistemin ve özelde faşist-sömürgeci Türk devletinin sarsılan çıkarları, politik gelişmeler ve diplomatik ilişkiler böyle bir davayı gündeme getirdi. Daha açık bir ifadeyle davanın açılması çok önceden kararlaştırıldı. NATO'nun kurmay karargahı bu görevi Federal Almanya Cumhuriyeti'ne havale etti. Ardından sözümona suç kanıtlarının bulunmasına çalışıldı. Buna uygun suçlular bulundu. Türk devletinin yardımları sayesinde birkaç "bülbül" temin edildi. Bunlar orkestra şefinin çubuğu doğrultusunda öttürülüp tutuklamalara girişildi. Ve sonuçta şimdiki noktaya ulaşılmış oldu.

Evet, sorunun özü budur. Senaryo ve bunun pratiğe uygulanışı bu denli açıkken, kalkıp tahliye talebinde bulunmak anlamsızdır.

> ***"...Bu davanın açılmasını sağlayan ekonomik, politik ve diplomatik çıkar hesapları yüzünden çeşitli cezalara çarptırılmamız mümkündür. Ancak eminim ki, tarihin hakkımızdaki hükmü beraattır... Bizi devletin adamı 'temsil edecek' ve mahkeme ile uyum içinde çalışarak mahkum edilmemizi sağlayacaktır... Neyse daha maça başlanmadı. Henüz takımlar sahaya çıkmadı. Her şey sahada belli olacaktır. Kazanmak zorundayız. Kazanacağız..."***

Bunun herhangi bir yararının olacağını sanmıyorum. Her şey yargıçlar kurulunun iradesine bağlıdır. İstedikleri gibi hareket ederler. Biz de aynı davranış özgürlüğüne sahip olacağız. Davamızı ve kendimizi savunacağız. Kaldı ki bizler mahkemeye değil halkımıza, çağdaş insanlığa, tarihe ve kendi vicdanımıza karşı sorumluyuz. Bu davanın açılmasını sağlayan ekonomik, politik ve diplomatik çıkar hesapları yüzünden çeşitli cezalara çarptırılmamız mümkündür. Ancak eminim ki, tarihin hakkımızdaki hükmü beraattir.

Mektubuma burada son vermek istiyorum. Mahkemenin yeni bir kararı elime geçti. İstediğimiz avukatı savunma vekili olarak tutmamız reddedilmiş ve tanımadığımız bir avukat savunma vekilimiz olarak atanmış. Tehlikeli bir manevradır bu. Savunma hakkımızın öldürülmesidir. Bunu özel savaşın en önemli halkalarından biri olarak değerlendiriyorum. Bizi devletin adamı "temsil edecek" ve mahkeme ile uyum içinde çalışarak mahkum edilmemizi sağlayacaktır.

Neyse daha maça başlanmadı. Henüz takımlar sahaya çıkmadı. Her şey sahada belli olacaktır. Kazanmak zorundayız. Kazanacağız.

Devam edeceğim. En içten ve en sıcak selam ve sevgilerimi sunuyorum. Yeni bir mektupta buluşmak üzere hoşça kal.

Ali Haydar Kaytan
29 Mayıs 1989

Impressum
V.I.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50	s.
Belçika	75.00	bfr.
Danimarka	10.00	dkr.
Fransa	7.50	ff.
Hollanda	3.75	hfl
İngiltere	0.90	£
İsveç	7.50	skr.
İsviçre	3.00	sfr.
Norveç	10.00	nkr.

Gelecek 10 yılın zaferini yakalamak...

Baştarafı 14. sayfada

sani gelişme doğrultusuna hakim olunduğu, bu konudaki çabalar yerinde gösterilebildiği için bugün hiç olmazsa, halkımızın adına halk denilebilecek bir konuma getirilmesini sağlayan, onun tarafından kabul edilen, giderek yavaş yavaş insanlık tarafından da kabul edilir hatırı sayılır bir duruma gelinmiştir. Bu, sağlanan büyük bir gelişme değildir, ama özlü ve dikkate alınması gereken bir gelişmedir. Buna, hiçbir şeyden çekinmeyerek sınırsız olarak hizmet ettik. Çoklarının akıllarından bile geçirmedikleri yöntemlerle çeşitli alanlarda, olanaklarda, olanaksızlıklarda biz bunu yaptık. Bu zorunlu bir hizmettir. Bu, kendisini halkından ve insanlıktan sayan her kim olursa olsun göstermesi gereken basit ve mütevazi bir hizmetin yerine getirilmesidir.

Aynı zamanda, şehitlerimizin özverisini boşa çıkarmamak ve şehitlerimizin kanlarının gereklerini mutlaka yerine getirmek için bir an bile tereddüt gösteremeyeceğimiz egemen ilkenin bu olduğunu, hiç kimsenin hiçbir gerekçeyle bunu saptırmayacağını bildiğimizden ötürü bu hizmeti yaptık. Onların yaşama kuvveti haline getirilmesi, onların şahsında bir halkın yeniden ayağa kaldırılması gerektiğini bildiğimizden ötürü bunu yaptık. Bunu, PKK'nin tek bir ferdi kalsa bile temel ilkesinin bu olduğu bilinci ve sorumluluğuyla hareket ettiğimiz için yaptık. Elbetteki, böylesi bir tarihten bu duruma gelmesini bilmişsek; artık geleceğin nasıl kazanılacağı da açıktır. Biz sorumluluğumuzu böylesine yüksek bir anlayışla yerine getirmeye çalıştık. Saflarımızda bulunanların ilgi veya ilgisizliğinden, desteklerinin azlığı veya çokluğundan ne kendimize bir pay biçeriz, ne de zorlarız. Bizde, hizmet sözkonusudur. Bizim yoldaşlıktan anladığımız bir olay vardır. Kimseye tapınmayı sevmeyiz. Kimseye bilimdışı, insanlığın genel ölçüleri dışında yaklaşmayız ve hiç kimseyi de buna yaklaştırmayız.

Sahte önderlikler çizmemenin gerekliliğini sürekli vurgulamaya çalıştık. Önderliğin büyük gereğine inanıyoruz. Bunun çarelerinin nasıl olması ve hizmetin adım adım nasıl sergilenmesi gerektiğini göstermişiz. Mükemmel bir konuma ulaşmazsak ve bugün bunu temsil edemezsek bile, en azından sahtelerin neler ve kimler olduğunu göstermişiz. Büyüğünden en küçüğüne kadar sahtelerin tüm yolları kapatılmıştır. Doğruların nasıl olması ve büyütülmesi gerektiği gösterilmiştir. Bundan sonra, elbetteki bu çabalar daha da derinleştirilerek sürdürecektir. Bizimle yol almak isteyenler de bu özelliklerin farkında ve bilincinde olarak yürüyeceklerdir. Çocukça hiç kimseyle yürümeye tahammülümüz yoktur. Hiç kimsenin bize bir aşiret üyesi gibi tapınmasıyla birleşerek yürünmesine de ihtiyaç yoktur. Bunlar dikkate alınmaz; dinlerin üyelerine mahsus, müminler gibi bağlılığa da fazla değer biçmeyiz. Bizler bunların hepsinden aşiret ilişkilerini, din ve aile ilişkilerini anlarız. Bu ilişkilerin bizdeki yoldaşlığa yetmediğini, bizdeki militanlığı doğurtmayacağını çok iyi biliyoruz. Parti içinde yoldaşlığa büyük değer biçerek yaklaşıyor ve buna nasıl ulaşılacağını gösteriyoruz. Bizim yoldaşlık ilişkilerimizin gereklerine ulaşanlarla arkadaşlık, yoldaşlık yapmamız anlam ifade edebilir. Bu konuda hiç kimse hayalleri kırıldığı için üzülmesin "Parti içinde neden düştüm veya yükseldim" diye ne sevinsin ve ne de üzülsün! "Yıllarım PKK içinde geçti" diye ne fazla sevinsin, ne üzülsün! Partimizin büyük insanlık görevi vardır. Bu yapılmaya çalışıldı ve pratikte kanıtlandı. Çoğunuzun bu kanıtlamayı henüz fazla anlamadığı söylenebilir. Ama yarın daha iyi anlayacaksınız. Alçakgönüllülerce yapılması gereken görevler vardı ve bu konuda belki sizlerden daha mütevazi bir konumda olduğumuzu söyleyebiliriz.

Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da yapacağınız görevler olacaktır. Böyle dediğimiz için, "şöyle büyük önder olur, küçük olur" demek fazla önemli değildir. Mesele, büyük olup olmamak değildir. Mesele, tarihin emrettiğine, halkın temel ihtiyaçlarına bağlı kalıp kalmamaktır. Biz, bunu göstermeye çalışıyoruz. Bu konuda ne çok yalnız olduğumuz zamanlarda, ne de tek olduğumuz anlarda kendimize güvenimizi yitirdik. Ne de bugün milyonların alkışlarına muhatap olduğumuz halde, kendimizi yitiriyoruz veya çok güçlü görüyoruz. Hayır! Dün ne isek, bugün de oyuz. Tehlike o gün ne ise, bugün de odur. Hatta ilk gün bizce daha rahatçaydı. Karakterimizle siyasal güç kazandığımızda da, böbürlenme, kendini muktedir görme olayı yoktur. Fakat şu var: Adil olmak ve yapılan büyük haksızlıkları gidermenin peşinde olmak, bu her yerde yapılır. Kim ne ise, emeğine göre ve imkanımızın el verdiği oranda, ona ve emeğine layık olduğu değeri vermekteyiz. Bu, siyasette de, üretim çalışmalarında da böyledir. Yarın sosyalist toplumu kursak, emeğe göre değer aktarmayı gerçekleştireceğiz. Bugün hepsinin siyasal faaliyetlerini sürdürüyoruz. Herkese emeği oranında PKK içinde bir sorumluluk vereceğiz. PKK'deki önderlik kıstasının, sorumlu kadro kıstasının bu olduğunu söyleyeceğiz. Bundan daha aşağısını kabul etmiyoruz. Bazıları başlangıçta bunu anlayamıyordu. Sizler anlamak için kendinizi zorlayın! PKK içinde, dışında, bütün toplumda bu tarzda yükselmek egemen olacaktır. Halihazırda bizim yürüttüğümüz sorumluluk budur. Düşünün, tartışın, kendiniz için sonuç çıkarın! Bireysel hesaplarınız içinde fazla kalmayın! Önderliğe yakıştırdığınıza aldanarak da önderlik tabloları çizmeyin ve beklentiler içine girmeyin!

Bütün yönleriyle gerçeklerimizi açmaya çalıştık. Bütün bunları yaparken de; daha iyisini, daha güçlüsünü hep beraber; hepinizin en özlü rüyasını, bilincini gerçekleştirmek için ne varsa onu yapalım. Bu temelde tartışalım ve olanakların seferber edilmesi için ne lazımsa onu yapalım! Herkes görev üstlendiği alanlarda, Partinin temsilini en iyi yerine getirmekle yükümlüdür. Bu, PKK'nin önderlik kuralıdır. İstismar etmek, sahibine zarar getirir. "Ulaşmadım, sığ kaldım, şöyle oyuna geldim" demek sizleri kurtaramaz ve mertlik de bunu kabul etmemektir.

Kesinlikle gelişmemeye bahane bulmamak ve mümkün olanı, güç getirileni mutlaka başarıyla yapmak şarttır. İşte PKK'deki militanlığın esası budur. Ben de yenilginin binbir türlü nedenlerini sıralayabilirdim. Bana hiç kimse, "Başarı şöyle gelişir" demedi. Bırakalım doğruyu belirtmeleri; çoğu vazgeçmek istedi. Ama biz de inadına doğrusunun böyle olduğunu söyledik ve inadına bunu yürüttük. Ve gelişmenin bu temelde sağlandığı kanıtlanmıştır. Siz bu aşamadan sonra aksini iddia ederseniz, kesinlikle ezilirsiniz ve kaybedersiniz. Dolayısıyla, önderlik gerçekliğimizi her zamankinden daha fazla doğru kavrayalım! Bireysel hesaplar fazla anlamlı değildir. Benimki bireysel hesap değil; bütün şehitlerin hem pratiğinde ve hem son sözlerinde ifadesini bulduğu, hepinizin şu veya bu biçimde de olsa anlam verilmesi gereken desteğinizde görüldüğü ve her şeyden önce de halkımızın gelişen desteğinde de görüldüğü gibi, değer verilmesi gereken bir usül ve tarzdır. Bu, benim de malım değil, genel değerlerin özlü ifadesidir. Bu anlamda hepinizi bağlı kılan, hepiniz için bir emir telakki edilmesi gereken ve böylece gereklerini yerine getirmekten çekinmeyeceğiniz, yiğitçe karşılayacağınız, bundan gurur duyacağınız, bununla yaşayacağınız, yaşam özelliğimizdir. Biz, bunu kısmen gösterdik; bundan sonra da elimizden geldiğince daha da göstereceğiz.

Biz, şunun-bunun hatırı için değil, bugünler için varız. Böylesine temel bir gerçeğin hayat bulması için varız, Dolayısıyla hesabımızı iyi yapalım! Çok şehit verdik, acı çektik ve halen çekiyoruz. Ama deydi. Çünkü bugün çok iyi bir gerçek hayat bulmuştur. Siz de küçücük de olsa, görev sahanızda bunları gerçekleştirin! Ama bunda fedailik de yoktur. Görüyorsunuz; biz bunca tehlikeye rağmen yaşamımızı yerinde ve güzel kullanıyoruz. Bu yaşta, çoğuna göre inanılmaz gelen bir gelişmeyi mümkün kıldık. Kesinlikle hiçbir şey kendiliğinden olmadı. Hesapla, adım adım, her şey kesinlikle düşünüle düşünüle geliştirildi. Bunlar iğne ucu kadar imkanları çok iyi sezip, değerlendirip, her şeyi yerli yerine oturtma temelinde sağlanmıştır.

Bu yüzden, bizimle anlamlı yürümek isteyenlerin, bundan başka bir tarzda yoldaşlık etmeleri mümkün değildir. Bu temelde pek kimseyle öyle fazla kavgamız yok veya herkesle kavgamız vardır. Doğrular temelinde hiç kimseyle yoktur, ama her düzeydeki doğrulara kim ne kadar karşıt düşerse onlarla o kadar kavgamız vardır ve bitmez. Çünkü ne dünün kavgasıdır, ne de gelecek kavgasıdır. Bu mezarda da bitmez. Zira insanlık varoldukça, ilkeler hiçbir zaman hükümlerini icra etmekten geri kalmazlar.Bu ilkeler bizim gerçeğimize de "bulaştırıldı." Onun için işlerliğini sürdüreceklerdir. Akıllı olanlar; bunların emrinde yiğit çabasını amansız bir biçimde sürdürürler. Ve onlara hayatiyet kazandırırlar. İşte; önderlik gerçekliğimizi ve militan gerçekliğimizi böyle kavrarsanız, şüphesiz sizler de bugün bu büyük davada çok ihtiyaç duyduğumuz, halkımızın da yalvarırcasına biraz da bizden istediği önderliğe bir katkınız olur. Bunun sahibi olmak için çok zorunluluklar, arzular ve istekler vardır. Hepiniz de bu vasıflara sahipsiniz, ama gereği böyle yapılır. Bunu da yapın diyoruz!

Partimizin bütün tarihinden yüz akıyla çıkmak böyledir. Partimizde sınıfı geçmek ve mezuniyet budur. Bu temelde, Partimiz 10 yılını iyi geçirmiştir. On yılın imtihanından yüzünün akıyla çıkmıştır. Partimiz; tarih karşısında ve halkın içinde iyi bir öncü olarak mezun olmuştur. Sürekli öğrenmiş ve öğretmiştir. Şüphesiz bu temelde geleceği de yüzünün akıyla karşıladığı gibi, zafere dek sürdürmek için büyük öğrenme ve büyük öğretme niteliğini sürdürecektir. Bütünüyle bunu açıkça yapacaktır. Bugün sosyalizmin bile vazgeçilmez hayat ilkesi olan açıklığını daha da geliştirerek örnek bir biçimde sürdürecektir. Eleştiriyi de tamamen yeniyi yaratma temelinde sonuna kadar kullanacaktır. Şimdiye kadar yaptığımız gibi, tek bir bireye indirgenmesinden tutalım, bütün tarihimize kadar bu silah en yetkin ve yaratıcı tarzda uygulanacaktır. Bunu böyle yaparsak; işleyiş kuralları, görev taksimatı, çaba sergilenmesi işten bile değildir ve bütün bunlar da gösterildiğinde yüksek başarılar kazanmak kaçınılmaz olacaktır.

O halde; bütün tarih ve artık bizim için giderek özgürlük hamlesi haline getirilen tarihimiz bu doğrultuya girmiştir. Artık tarihi kendi ellerimizle yapıyoruz. Bunu Partimiz önderliğinde ve halkımızın elleriyle yapıyoruz. Bu görkemli bir inşadır. Kendimiz sonsuz bir istekle, eskimeyi asla kabul etmeyerek, her anı, büyük bir hamle haline getirerek karşılamaya devam edeceğiz. Bu temelde, şüphesiz sizler de karşılayıp, daha da önderlere yakışır bir tarz göstereceksiniz. Halkımız da gerçekten büyük bağlılığını göstermiştir. Bu bağlılığını önümüzdeki dönemde bütünüyle kendi savaşım cephesinde göstererek, sonsuz gücünü kendi öz kurtuluşuna seferber ederek, karşılamaya hazırdır. Önümüzdeki dönem daha çok da halkımız kendi savaşımını alevlendirerek —şimdiye kadar biraz da öncü veya PKK savaştı— bundan sonra Cephesi ERNK ve Ordusu ARGK saflarında tarih sahnesinde yerini daha güçlü alacak, savaşan bir halk konumuna ulaşacaktır. Artık halkımız rolünü oynayacaktır. Yiğit bir halk, bilinçlenen ve örgütlenen bir halk, bütünüyle kaderini değiştiren bir halk haline gelecektir. Önümüzdeki on yıl; biraz da Kürdistan halkının on yılı, her cephede savaşan ve kazanan bir halkın on yılı olacaktır. Hep birlikte, zaferlerle dolu 10 yılı yeniden kazanmak için ilerleyelim!

—Yaşasın Partimizin zafer kazanan 10 yılı!
—Yeniden 10 yılları zafer haline getirmek için tüm gücümüzle ileri!

Şehitlerimizin ve Parti tarihimizin bize öğrettiği...

Baştarafı 19. sayfada

karalıkla bu güzel teorilerinizi nasıl bağdaştırıyorsunuz? Daha önce de söyledim, siz tasfiyede gözükarayız diyeceksiniz, ama Partinin kendini koruma isteğine veryansın edeceksiniz. Kendinizi ne güzel ele veriyorsunuz. Avrupa'da atıp tutmak kolay; siz yine bu kolay işi yapmaya çalışın. Devrimin mantığı ve gerçeği sizin kapasitenize uygun şeyler değildir. Ancak yıkıcı olabilirsiniz. Yalnız, yıkmak istediğiniz değerlerin sahiplerinin hassas olduğunu da unutmayın. PKK'liler, değerlerin, kazanımların her zerresine ne bedel verildiğini biliyorlar. Bu nedenle zerresini çiğnemek isteyenlere geçit vermezler. Hoş, siz de zaten bedeline hazır olduğunuzu söylüyorsunuz.

Sizin sorduğunuz soruyu bir de biz soralım; gerçekten sizler için bizlerin değeri var mı? Varsa şunları yapın: "Biz bir halt işledik, duygularımızın esiri olduk, küçük üreticilerin küçük kafasıyla düşünerek Kürt halkının ve PKK'nin düşmanlarıyla aynı cephede saflaştık. Partimiz, Önderliğimiz bizi ne işe koşarsa koşsun kabulümüzdür. İsterse bizi ölüme göndersin, ya da her türlü cezayı hakkettiğimiz için ölüme mahkum etsin vb. vb." diyerek; ve son zamanlarda ne yaptığınızı, neler düşündüğünüzü, kimlerle ne ilişki kurduğunuzu, hangi Parti karşıtı faaliyet içinde olduğunuzu söyleyerek PKK'nin Önder yoldaş liderliğindeki yüce platformuna geri dönmek istediğinizi belirtin. Eğer samimiyseniz yok demezler. Ne var ki, bunu da sizler yapmazsınız, yapamazsınız. Sizlerde halk ve ülke sevgisinin zerresi kalmamış. Sizleri küçük-burjuva bencil güdüleriniz biçimlendirmiş. Aksi halde bu kadar düşmezdiniz. Zaten halkla, ülkeyle, Partiyle tüm köprüleri yakıp atmışsınız. Ağzınızdaki PKK lafı ise, PKK'yi tasfiye amacı için kullanılan, kaleyi içten çökertmek için söylenen yanyana gelmiş üç harf.

Tüm bunları okuduktan sonra, "tam bir Apocu kafa" diyeceğinizi biliyorum. Çok haklısınız. Şehitlerimizin, Parti tarihimizin bize öğrettiği, bıraktığı değerli miraslardan biri de Apocu olmanın gururunu yaşamaktır. Birtakım çevreler bizlere böyle hitap edilmesini çarpıtarak, yanlış anlamlar yükleyerek, kendilerine göre yorumlayarak bir iş yaptıklarını sanmaktadırlar. Biz, başkalarının neyi nasıl gördüğüne bakmayız. Neyin ne anlama geldiğini bilerek değerlendiririz. PKK'nin devrimci ruhunu Önder yoldaşın katkılarından soyutlamak, PKK'yi anlamamakla, yadsımakla eşanlamlıdır. Bugüne kadarki değerleri bizler bu kafa yapımızla yarattık. Bu kafa yapımızda, Partimizin ideolojisinde, politikasında, pratiğinde Önder yoldaşın verdiği ruh vardır.

Mektubumuz zaman zaman biraz alaycı ve yüzeysel oldu. Ne yapalım, öyle bir mektuba böyle bir yanıt olabilirdi. Yine de hiçbir arkadaş size bu düzeyde yumuşak bir yaklaşımla yazmazdı.

Yeniden bir karşılık vermenize gerek yok. Havanda su dövmek olur bu. Ne siz, ne de biz zamanımızı harcayalım. Sizinkini bilmem, ama bizim bir saniyemiz bile değerlidir. Sizi yazmaya değer bulsaydık, zamanımızı değil, her şeyimizi verirdik. Siz yüklendiğiniz işlevi devam ettirebilirsiniz. Batağa kimsenin batmasını istemeyiz, girerse de kendilerini ilgilendirir. Bizi ilgilendiren yönüyle zaten ilgileniriz.

Bize bol keseden iltifatlar yapmışsınız, selam iletmişsiniz; bu nedenle selam iletmezsem nezaket kurallarını çiğnemiş olurum. Birbirine zıt konumdaki insanlar da birbirlerine selam ve sağlık dileklerini bazen iletirler. Tarih bu tür yazışmaların binlerce örneğiyle doludur. Neyse, aklın ve doğruların sizlere de ulaşmasını dileyerek, size ve çevrenizdekilere selam ve sağlık dileklerimi iletiyorum. Son cümleyi alay olsun diye yazmıyorum. Her şey yerinde yapılır. Son cümlelerim soğuk, pek içten olmasa da ciddi olarak kullandım. Doğal olarak, istesek de dostların birbirlerine ilettiği biçimde olmayacaktır. Bu da normal değil mi?

Mustafa Karasu
Ceyhan Cezaevi

Bugün hava ne kadar güzel. Oysa hava sıcak mı sıcak. Daha önce sıcak günler benim için bir işkenceydi; bir uyuşukluk, bir halsizlik çökerdi üzerime. Sıkıntıdan patlar gibi olurdum. Sıkardı beni sıcaklık...

Ama bugün bir başkayım. Havanın sıcaklığı, bende bir hoşluk, bir heyecan, bir coşku yaratıyor. Sevinçten yüreğim titriyor, kabıma sığamıyorum. Yıllardır bu günleri bekliyordum; sevinç duyacağım, güleceğim günleri. Ne kadar özlemişim seni sevinç ve sana ne kadar hasret kalmışım gülmek.

Ve işte, beklediğim günler gelip çattı.

Niye gülmeyeyim, niye sevinç duymayayım ki; gün benim günüm, coşmak, heyecanlanmak, şen-şakrak olmak benim hakkım. Bunların tümünü bugün fazlasıyla yaşıyorum.

Niye yaşamayayım ki
Çünkü, bu gün
Evet bu gün
15 Ağustos,
Sevincimin dorukta olduğu gün.

Bundan yıllar önce, faşizm bir karabasan gibi çökmüştü üzerimize; her yanı, her alanı toz-dumana boğmuştu. Öyle ki, her yerde korku, panik yaşanıyordu. Bu korku ve paniği gören faşist generaller kudurdukça kuduruyor ve insanlık adına ne varsa bir an önce bitirme, ortadan kaldırma, yok etme gücünde yoğun bir çaba gösteriyorlardı.

Adeta yeni baştan işgal ediliyordum. Dört bir yanda kana bulanmış, demir ökçenin o iğrenç, o ürkütücü sesi duyuluyordu.

Düşman, almış olduğu hız karşısında hiçbir varlığın duramayacağını düşünüyordu. Ve onun gözünde artık her şey bitmişti.

Ama, düşmanın düşündüğü gibi olmadı. Benim evlatlarım, halkımın evlatları, bir avuç yiğit kız ve erkek hemen mevzilerini terketmediler, faşizmin tüm vahşetine rağmen, davranışlarında, hareketlerinde korkunun, bezginliğin ve paniğin zerresi yoktu. Tam tersine kararlı ve inançlıydılar.

Düşmanın üstün gücü karşısında kahramanca direnerek, kan döke döke, geri çekiliyorlardı. Geri çekilirken girdikleri her muharebede düşmana ağır kayıplar verdirdiler.

Evet, mevzilerini terkederken kaçmadılar; yiğitçe, mertçe döğüşerek, direnerek yaratılan bir hattan geri çekildiler. Bu, yerinde ve doğru bir geri çekilmeydi.

Bu zorunluydu, ama bir o kadar da zordu. Fakat oğullarım, kızlarım akıllıydılar, nasıl davranacaklarını biliyorlardı. Onun için de tüm zorluklara karşın, ZOR olanı başardılar.

Eğer geleceğimin, bağımsız ve özgür geleceğimin garantisi olan sevgili evlatlarım, direnerek geri çekilme taktiğini hayata geçirmemiş, uygulamamış olsaydılar, onları hiçbir zaman affetmez ve her gün lanetler yağdırırdım şimşekler misali...

Şükürler olsun ki, oğullarım ve kızlarım akıllıydılar. Bu yüzden düşündüğüm başıma gelmedi. Geleceğimi garantiye alarak, kurtuluşuma olan inancımı öldürmediler. Çocuklarımın bu anlamlı davranışı karşısında saygıyla eğildim. Ve bir daha tüm bedenimde hissettim ki, çocuklarım beni çok çok, çileli Kürdistanlarını ölesiye bir sevdanın derinliği ile seviyorlar.

Bu kutsal sevgi karşısında saygıyla eğilmemek mümkün değildi. Ve eğildim. Oğullarım ve kızlarım bu saygıya layıktırlar.

Geri çekilme günleri zor günlerdi. Ama ben evlatlarımı zor günler için doğurmuş, büyütmüş, yetiştirmiştim. Ondandır ki, içinde bulundukları koşullar ne kadar ağır ve zor olursa olsun, mutlaka bir yolunu, bir çaresini bulup, üstesinden geliyorlar, ve karşı zorun engellerini bir bir aşıyorlardı. Böylesi evlatlara sahip olduğum için gururluyum ve bir o kadar da umutlu. Onlar kurtuluşuma olan umudumu en karanlık dönemlerde bile hep diri tuttular.

"Zafere kadar sürdüreceğiz ki; BİZİM YAŞADIKLARIMIZI, BİZDEN SONRAKİLER YAŞAMASIN!"

Bütün bunlara rağmen yine de hüzünlüydüm. Benim dağlarımdan, ormanlarımdan, kent ve köylerimden direnerek geri çekildikleri zaman yüreğim kan ağlıyordu.

Her biri bir vatan parçası olan yiğit oğullarım ve kızlarım beni, geçici de olsa terk etmek zorunda bırakılmışlardı.

Üzülmemek, kahırlanmamak, kederlenmemek elde değildi.

Evet,

Onlar da hüzünlüydü, kederliydi, yürekleri kan ağlıyordu. Ama yürüyüşlerinde, bakışlarında inanç ve kararlılık vardı. Toprağa basan ayakları sert, hareketlerinde bir o kadar da çeviktiler.

Bir gün tekrar geri döneceklerini biliyordum. Hem de eskisinden daha güçlü ve yetkin olarak.

Benim için artık kapkaranlık günler başladı. Halkımda bir tedirginlik, çekingenlik, korku başgösterdi. Acılarımız bin kat daha artmıştı ve gün geçtikçe de artarak habire ağırlaşıyordu. Dört bir yanım faşizm tarafından, zindana, işkencehaneye dönüştürülmüştü. İnsanlarımın yürek parçalayan acı feryatları yükseldikçe yükseliyordu; genç, ihtiyar-kadın-çocuk demeden akla hayale gelmeyen işkence yöntemlerinden geçiriliyorlardı.

Sömürgeci-faşizm, uğradığı her yeri kan gölüne dönüştürüyor, öldürdükçe öldürüyordu.

Bütün bunlara dayanmak zorundaydık. Çünkü, ben onurluydum, halkım onurluydu. Bu onurdu bizleri ayakta tutan, acılara, zorluklara dayanmamızı sağlayan.

Dayanacaktık.
Zafer için bu şarttı.

Yüzyıllardan bugüne nice barbarlar zalimler, işgalci ve istilacılar beni işgal etti, talan etti, halkımı toplu kıyımlardan geçirdi, iliklerime kadar kemirdi, sömürdü.

Bütün bunlara dayandım, dayanmasını bildim.

Nasıl ki, geçmişte, bütün bu zorluklara dayandık, bugün de 20. yüzyılın bu barbar, kan dökücü, vahşi rejiminin çağdışı uygulamalarına dayanacak, dayanacaktık.

Ben dayandıkça, halkım dayandıkça zaferle aramızdaki mesafenin gittikçe kapanacağını biliyorduk.

Düşman "bitirdik", "yok ettik", "bir daha bellerini doğrultamazlar" mantığıyla rahat rahat hareket ediyordu. Ve bu mantıkla zindanlardaki savaş esiri evlatlarımın üzerine tüm hışımlarıyla yöneldiler. Onların şahsında benim davamı öldürüp tarihin karanlıklarına gömmek istiyorlardı.

Düşman acımasız ve merhametsizdi. Gece demeden gündüz demeden umuduna varmak için, her savaş esirini birer ihanetçi durumuna getirmek için akla hayale sığmayan işkence metodlarını uyguladı. En incesinden en kalınına kadar, aklına gelen her şeyi ama her şeyi denedi. İşkenceyi vahşet düzeyine çıkardı. Özellikle Diyarbakır zindanında vahşet kol geziyordu.

Bütün bu yol ve yöntemler, çılgınlıklar vefalı evlatlarımın direncini kıramadı. Bana karşı bağlılık ve inançla dopdolu olan yiğitlerimin görkemli direnişini bastıramadılar. Diyarbakır zindanında başlayan bu kıran kırana savaşta, koşullar, savaş esirlerinin aleyhine olmasına rağmen, tarihimde ender rastlanan bir direniş sergileniyordu.

Tecrübesizdiler, hiçbir mirasları yoktu. Fakat yine de düşmanın acımasızlığına, çağdışılığına karşı direniyorlardı. Direnerek tecrübe ediniyor ve belli bir miras yaratıyorlardı.

Diyarbakır zindanı bir mezbahaneye dönmüştü. Evlatlarımın çığlıklarını duydukça yüreğim burkuluyordu.

Hayri'nin:

"Arkadaşlar, Kürdistan Vietnamlaşıyor, bu insan çığlıklarını unutmayın" haykırışını duyduğum an, gözyaşlarımı tutamadım. Hayri'm ne kadar da acı çekiyordu.

Kemal'in:

"Ben komünistim, ben enternasyonalistim. Kürdistan bağımsızlık kavgasında yer aldığım için gurur duyuyorum" sözleri, düşmanın suratına bir şamar gibi inmişti. Kemal'in çığlıklarını duydukça öfkemden deliye dönüyordum.

Mazlum'un:

"Amacımız Bağımsız, Birleşik Demokratik, Müreffeh bir Kürdistan Cumhuriyeti inşa etmektir." açıklaması haydutları kudurtmuştu.

İşte böylesine amansız direniyorlardı; böylesine gözüpektiler ve böylesine yiğit ve merttiler.

Bana olan bağlılıkları, sevgileri uğruna birer birer direnerek şehit düştüler. Ve onları peşi sıra ölümler izledi. Onları sevgiyle bağrıma bastım, yanaklarından doyasıya öptüm, öptüm, öptüm...

Acılara bürünmüştüm. Süphan, Ağrı, Cilo, Gabar benimle yastaydılar, keder bürümüştü tümünü. Fırat, Dicle ise yaslı akıyordu; akışları, kıvrılışları hüzünlüydü.

Evet hüzünlüydük.
Kederliydik
Ve büyük bir yastaydık.

Bütün bu acılarımı birazcık da olsa dindiren, savaş esirlerinin görkemli direnişi karşısında sömürgeci faşizmin dize gelmesi, çaresiz kalması, şamar üstüne şamar yemesi ve faşizme karşı zaferin ilk zindanlarda kazanılması, faşizmin geriletilmesiydi.

Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin ve nice şehit düşmüş evlatlarımın zindanların karanlıklarından gönderdikleri direniş mesajlarına mutlaka yanıt verilecekti. Buna inanıyordum. Ve nitekim öyle oldu.

1982'de evlatlarım ikinci kongrelerini topladı. Bu kongrede büyük ve tarihsel bir karar alındı:

"Ülkeye yeniden giriş ve direnme savaşı"

Bu artık kapkara günlerin noktalanması, apaydınlık günlerin başlaması demekti.

Kongrede alınan karar ışığında, ilk öncü gruplar üç-beş kişilik kafileler halinde bana doğru; Kürdistan'larına doğru; öz vatanlarına doğru yürüyüşe geçtiler.

Kapkara yas elbiseleriyle ilk grubu gözyaşları içinde sevgiyle kucakladım. Evlatlarımın da gözleri buğulanmıştı, konuşmaları öylesine aralıklı ve ağırdı ki, ağlamamak için kendilerini zor tutuyorlardı.

Ne kadar da özlemişim sizleri yiğitlerim.
Ve onları kucakladım,
kucakladım kucakladım...
Oturduk, karşılıklı olarak derin bir sohbete daldık.

Onlara, benim ve halkımın çektiği çileleri, düşmanın merhametsizliğini, Diyarbakır zindanında Mazlum'un, Hayri'nin, Kemal'in ve diğer evlatlarımın kahramanca direnişini, şehit düşüşlerini, en ince ayrıntısına kadar anlattım. Ben bunları anlatırken, sakin ve sessiz dinlediler. Fakat hepsinin gözünden öfke, kin, nefret ve intikam kıvılcımları saçılıyordu.

Onlar da bana, yurtdışında karşılaştıkları zorlukları, kamp yaşantısını; siyasi ve askeri eğitimi; İsrail siyonistlerine karşı kardeş Filistin halkıyla birlikte nasıl savaştıklarını; siyonistlere karşı mücadelede şehit düşen evlatlarımın durumunu, yiğitliklerini, sevgili Başkan APO'nun bitmez-tükenmez enerjisini, Kürdistan için, halkı için sarfettiği akıl almaz çaba ve faaliyetlerini, her şeyi bir bir anlattılar.

Onları büyük bir sevinçle dinliyordum. Evlatlarım konuştukça sevincim büyüyordu. Onlar da gülüyordu; başlarından geçen birçok olayı, çektikleri acıları, karşılaştıkları zorlukları, coşkulu ve neşeli bir hava içinde, yer yer araya espriler de serpiştirerek anlatıyorlardı.

Sohbetimizin sonuna geldiğimiz zaman, evlatlarımdan biri ayağa kalkarak; "İşte geldik ey Kürdistan, senin acılarına, çektiğin çilelere son vermek için, seni kurtuluşa ulaştırmak için, sömürgeci zebanileri bağrından söküp atmak için..."

"Yemin ettik, yemin ettik ey Kürdistan, direnişi dağlarına ilmek ilmek öreceğiz. Senin huzurunda söz veriyoruz, bunları yapacağımıza dair. Ancak bu görevlerimizi yerine getirdiğimiz zaman şahadet mertebesine ulaşan Mazlumlar, Hayriler, Kemaller ve bütün devrim şehitleri huzur içinde uyuyabilir."

Konuşmasını bitirir bitirmez bütün gücümle onu kucaklayarak sıktım. Ve bağrıma bastım yiğitlerimi. O andan itibaren evlatlarım derin ve zahmetli bir faaliyet içine girdiler. O tarihten sonra da gelen her öncü kurtuluşçu grup, aynı yolu izleyerek faaliyetlere girişti.

O günden 15 Ağustos gününe kadarki süre boyunca, gece-gündüz durmadan çalışıp, çabaladılar, tüm hazırlıklarını tamamlayarak, düşmanın tepesine bir balyoz gibi inme noktasına geldiler.

Düşmanın beklemediği bir darbe bugün indirilecek, düşman şaşkına dönecek, büyük bir paniği yaşayacak, bu aynı zamanda bağımsızlık ve özgürlüğümüz için güçlü bir atılım olacak, bütün bunları şimdiden hissediyorum.

İçim içime sığmıyor.

Üzerimden geçen bulutlara bakıyorum. Bugün her günkünden daha farklı bir yol alışları var, baktıkça içim ferahlıyor, bir hafiflik hissediyorum. Gökyüzü durmadan gülümsüyor.

Fırat, Dicle bir başka akıyor, bir başka uğulduyor, akışlarında, kıvrılışlarında, uğultularında bir coşkunluk, bir zaptedilmezlik var. Deli Fırat, bugün bir başka güzellikte.

Ağrı, Süphan, Cilo ve Gabar düşmana meydan okurcasına, "Bundan sonra herbirimiz birer direniş kalesi, düşman için ölüm olacağız" mesajını dört bir yana yollayarak, tüm heybetlerini sergiliyorlar. Bugün heybetli bir duruşları var, kuş uçmaz kervan geçmez dumanlı dağlarımın.

Bir başka alemde ormanlıklar, fundalıklar. Her dal, her yaprak bir birine inat etmişcesine titriyor, sağa-sola kıvrılıyor, bir şenlik havası içinde ahenkli bir dans edişleri var bugün...

Rüzgarın esişi hüzünlü değil, bugün, nasıl nazlı da esmiyor, kabına sığmaz neşeli bir esişi var...

Dertli ve kederli ötüşlerine son vermiş kuşlar. Cıvıl cıvıl, oynaşıyor, boğuşuyor, tepiniyorlar. Cıvıldaşmaları buram buram özgürlük kokuyor bugün.

Güneşin kavuruculuğuna boyun büküş yok bugün yaban güllerinde, dağ çiçeklerinde. Hepsi rengarenk, dipdiri, çevrelerindeki güzelliklere güzellikler katarak, elvan elvan kokuyorlar.

Bugün tabiat ana zembereğinden boşanırcasına tüm güzelliklerini gözler önüne seriyor, sergiliyor. Bütün bu güzellikleri bir arada yaşıyorum.

Neden yaşamayayım ki?
Bugün atılım günü:
15 Ağustos
Yiğit oğlum, büyük komutan Agit, elinde silahı, karşısında duran gerillalara haykırıyor:
Kürdistan diyor,
Bağımsızlık diyor,
Özgürlük diyor,
Kurtuluş diyor.

Bu haykırışı duyar duymaz, yıllardır giydiğim kapkara yas elbiselerimi çıkarıp rengarenk olanlarını giydim.

Agit'in haykırışı, dağdan dağa yankılandı. Oradan ovalara bir sel gibi aktı. Dağlar selama durdu. Fırat, Dicle dolu dolu gülümsedi.

Gerillalar fırtına öncesi bir sessizlik içinde, Agit komutanın her söylediğini dikkatlice dinliyor.

Agit komutanın komutasında and içip gerillaya yaraşır bir tarzda, dağdan hedefledikleri noktalara doğru bir fırtına gibi estiler; Eruh ve Şemdinli kıyılarına geldiklerinde fırtına kasırgaya dönüştü.

Bu devrim kasırgasıydı, önüne geleni silip süpürdü.

Gerillalar Eruh ve Şemdinli şehir merkezine parmakları intikam tetiğinde, düşmana ait olan her şeyi etkisizleştirerek, yokederek makinalı tüfek tarakalarıyla ve roketleri konuştura konuştura girdiler.

İki şehir merkezi de gerillaların denetimine girmişti.

"Yaşasın PKK"
"Yaşasın HRK"
"Kahrolsun sömürgecilik"
"Biji Serok APO", sloganlarıyla her taraf inim inim inliyordu.

Halk, temsilcilerini görmenin heyecanıyla dolu, derin bir sevgiyle gülümsüyordu. Büyük bir coşku içinde düşmana lanetler yağdırıp, yıllardır özlemle beklediği gerillaya sarıldı.

Bu tablo karşısında ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Ben,
Halk,
Ve yıllardır özlemi çekilen temsilciler,
yani oğullarım ve kızlarım
Bugün hepimiz bir arada, bir daha ayrılmamak üzere and içiyoruz.

Ve şöyle seslendim hepsine:

"Sürekli sloganımız, cani Türk sömürgeci saldırganlarına ölüm olsun. Vurun evlatlarım vurun, düşmana ait ne varsa vurun, yıkın, dağıtın, parçalayın ve yerine, bize yaraşanı, çağdaşını, en güzelini kurun; kurun ki, yaşadıklarınızı sizden sonrakiler yaşamasın."

Sana söz veriyoruz Ey Kürdistan! Nasıl ki bundan tam beş yıl önce düşmana karşı sıcak bir savaşı başlatıp, savaşarak, bugüne kadar geldiysek, bugünden sonra da 15 Ağustos ruhunu daha canlı bir biçimde yaşatarak, başlattığımız bu haklı ve meşru olan kutsal halk savaşımızı zafere kadar sürdüreceğiz.

Eskişehir Özel Tip Cezaevi
Şükrü Göktaş
Ağustos 1989